

'PAŚCIE TRZODĘ BOŻĄ'

(1 PIOTRA 5:2)

'PAŚCIE TRZODĘ BOŻĄ'

(1 PIOTRA 5:2)

Zobacz list z 7 października 2010 roku do wszystkich grom starszych dotyczący podręcznika '*Paście trzodę Bożą*' w oprawach spiralnych. Zobacz list z 16 marca 2015 do wszystkich grom starszych dotyczący podręcznika '*Paście trzodę Bożą*' w formatach elektronicznych.

Niniejsza publikacja jest własnością zboru. Udostępnia się ją tylko starszym. Gdy ktoś przestaje usługiwać w takim charakterze, powinien zwrócić ją zborowemu komitetowi służby. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy brat przenosi się do innego zboru i otrzymał od gromy pozytywną rekomendację. Sekretarz przechowa książkę w aktach zboru i jeśli w przyszłości dany brat zostanie ponownie zamianowany, otrzyma ją z powrotem. Nie wolno robić kopii żadnych fragmentów tego podręcznika ani tworzyć jego wersji elektronicznych.

Imię i nazwisko _____

© 2010
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY OF PENNSYLVANIA
“Shepherd the Flock of God”—1 Peter 5:2
Wszelkie prawa zastrzeżone

© 2010
Wachtturm Bibel- und Traktat-Gesellschaft der Zeugen Jehovas, e.V.
Selters/Taunus
‘Paście trzodę Bożą’ (1 Piotra 5:2)
Alle Rechte vorbehalten

Strażnica—Towarzystwo Biblijne i Traktatowe,
Zarejestrowany Związek Wyznania Świadków Jehowy w Polsce

Wydrukowano w roku 2012

Publikacja ta nie jest na sprzedaż. Wydano ją w ramach ogólnoswiatowej biblijnej działalności edukacyjnej, wspieranej dobrowolnymi datkami.

Jeśli nie zaznaczono inaczej, wersety biblijne przytoczono
z *Pisma Świętego w Przekładzie Nowego Świata*

“Shepherd the Flock of God”—1 Peter 5:2
Polish (ks10-P)

Made in Germany
Druck und Verlag: Wachtturm-Gesellschaft, Selters/Taunus

Spis treści

Rozdział (akapity)	strona
1. PAŚCIE TRZODE ȚOŻĄ (1-9)	6
2. WSPÓŁPRACA W GRONIE STARSZYCH	11
Spotkania starszych (2-9)	12
Jak jest zorganizowane grono starszych (10-26)	14
Jako ludzie usposobieni duchowo, zabiegajcie o pokój między sobą (27-30)	27
3. MIANOWANIE I SKREŚLANIE STARSZYCH I SŁUG POMOCNICZYCH	30
Staranne rozważanie wymagań biblijnych (1-5)	30
Ostrożność przy zalecaniu niektórych braci (6-10)	32
Przekazywanie zaleceń do Biura Oddziału (11)	34
Po otrzymaniu odpowiedzi z Biura Oddziału (12-14)	34
Sytuacje, które mogą stawiać pod znakiem zapytania kwalifikacje zamianowanego brata (15-21)	36
Procedura rozważania kwalifikacji zamianowanych braci, którzy borykają się z jakimiś problemami (22-24)	39
Przekazywanie do Biura Oddziału informacji o zalecanych skreśleniach (25-29) ...	40
Gdy zamianowany brat wyprowadza się do innego zboru (30, 31)	43
Gdy zamianowany brat przeprowadza się z innego zboru (32)	43
4. POMAGANIE SŁABYM	47
Oznaki słabości duchowej (4, 5)	48
Zachęcające wizyty pasterskie (6)	49
Skuteczne udzielanie rad (7-11)	50
Pomaganie nieczynnym (12-17)	51
Pomaganie w rozwiązywaniu problemów małżeńskich (18-20)	52
Pokrzepianie tych, którzy zostali skrzywdzeni w dzieciństwie (21-26)	53
Przestrogi dotyczące udzielania pomocy siostram (27, 28)	56
5. WSKAZÓWKI DOTYCZĄCE POWOŁYWANIA KOMITETU SĄDOWNICZEGO	58
Wykroczenia wymagające powołania komitetu sądowniczego (2-36)	58
Dowody potwierdzające winę (37-39)	71
Osoby, które od wielu lat nie utrzymują kontaktu ze zbozem (40-42)	73
Wykroczenia, do których doszło przed wieloma laty (43-45)	74
Ważność chrztu winowajcy (46-48)	75
Który zbor powinien zająć się sprawą? (49-51)	76
Sprawy dotyczące głosicieli z różnych zborów (52)	77
Poważne wykroczenia nieochrzczonych głosicieli (53-62)	77

6. PRZYGOTOWANIE PRZESŁUCHANIA	
PRZED KOMITETEM SĄDOWNICZYM	81
Wybór członków komitetu sądowniczego i jego przewodniczącego (1, 2)	81
Przygotowanie umysłu i serca (3-5)	82
Zaproszenie obwinionego na przesłuchanie przed	
komitetem sądowniczym (6-10)	83
Przesłuchiwanie osób związanych małżeństwem (11-13)	84
Przesłuchiwanie ochrzczonej nieletniej (14)	85
Przesłuchiwanie osób przebywających w zakładzie karnym (15)	85
Gdy obwiniony grozi popełnieniem samobójstwa (16)	86
Gdy obwiniony grozi wszczęciem kroków prawnych (17-19)	86
7. PRZESŁUCHANIE PRZED KOMITETEM SĄDOWNICZYM	89
Rozpoznawanie szczerzej skruchy (6-12)	91
Gdy nasuwają się wątpliwości co do skruchy (13-17)	94
Gdy podjęto decyzję o upomnieniu (18-25)	96
Gdy podjęto decyzję o wykluczeniu (26-34)	100
8. PRZESŁUCHANIE PRZED KOMITETEM ODWOŁAWCZYM	104
Cel i przebieg postępowania odwoławczego (4-10)	104
Gdy komitet odwoławczy podtrzymuje decyzję komitetu sądowniczego (11-15) ..	106
Gdy komitet odwoławczy nie podtrzymuje decyzji	
komitetu sądowniczego (16-20)	107
9. NASTĘPSTWA ODŁĄCZENIA SIĘ (1-5)	110
10. SPRAWY ZWIĄZANE Z WYKLUCZONYMI I OSOBAMI,	
KTÓRE SIĘ ODŁĄCZYŁY (1-6)	114
11. PROCEDURA PRZYŁĄCZENIA DO ZBORU	118
Gdy wpływa prośba o przyłączenie (1-10)	118
Gdy zapadła decyzja o przyłączeniu (11-15)	120
12. WYJAŚNIENIA I WSKAZÓWKI CO DO SPOSOBU POSTĘPOWANIA	
W PEWNYCH SPRAWACH	124
Naznaczanie nieporządných (1-3)	124
Śluby (4-8)	126
Biblijne prawo do ponownego zawarcia małżeństwa (9-14)	128
Małżeństwo cudzołężne (15-17)	131
Molestowanie seksualne dzieci (18-21)	132
Pozywanie braci do sądu (22, 23)	134
Postępowanie w razie klęski żywiołowej (24-26)	135
SKOROWIDZ	138

Rozdział 1

Paście trzodę Bożą

Dobry pasterz dokłada starań, by naśladować Jehowę i Jego Syna. Dlatego okazuje trzodzie miłość na trzy sposoby:

karmi owce

przewodzi owcom

chroni owce

1. Jehowa powierzył starszym obowiązek troszczenia się o drogie owce, które nabył krwią własnego Syna (Dzieje 20:28). Zadanie to jest bardzo odpowiedzialne, ale z pomocą ducha świętego starsi potrafią należycie się z niego wywiązywać. Jehowa jako Najwyższy Nadzorca sam daje nam przykład, posłał też na ziemię swego Syna, „wspaniałego pasterza”, który ‘pozostawił nam wzór’ (Jana 10:11; 1 Piotra 2:21, 25). Bóg dał nam również swoje Słowo, „pożyteczne do nauczania, do upominania, do prostowania, do karcenia w prawości” (2 Tym. 3:16). Ponadto udziela aktualnych wskazówek za pośrednictwem „niewolnika wiernego i roztropnego” (Mat. 24:45). Niniejsza publikacja ma pomóc starszym w ‘pasieniu trzody Bożej’ (1 Piotra 5:2).

2. Podręcznik *‘Paście trzodę Bożą’* ma służyć starszym jako źródło informacji potrzebnych w troszczeniu się o sprawę zborowe. Podzielono go na rozdziały dotyczące różnych dziedzin pracy nadzorców. Wszystkie rozdziały, a także akapity są ponumerowane. Dlatego odnośniki do poszczególnych akapitów zawierają numer rozdziału i akapitu. Na przykład zapis „5:10” oznacza rozdział 5, akapit 10. Taką postać mają wszystkie odsyłacze do określonych miejsc

w książce. Dołożono starań, by materiał w podręczniku był przejrzysty i prosty, toteż nie porusza on wszystkich aspektów pracy starszych. Czasem trzeba więc poszukać dodatkowych informacji w innych publikacjach oraz w listach do gromad starszych. Śledźcie też nowe wytyczne i zmiany, aby być na bieżąco ze wszystkimi wskazówkami teokratycznymi.

3. Głównym celem zamianowanego starszego jest naśladowanie w stosunkach z owcami Najwyższego Nadzorcy, Jehowy, oraz Jego Syna (Efez. 5:1). Jehowa daje starszym wzór jako Bóg miłości i doskonały Sędzia, który zawsze i we wszystkim postępuje sprawiedliwie.

Nasz troskliwy Nadzorca

4. Jehowa okazuje nam miłość w czynach. Posłał na ziemię swego Syna, by za nas umarł (Jana 3:16). Bóg pozwolił nam poznać prawdę i wejść w skład widzialnej części Jego wszechświatowej organizacji (Jana 6:44; Obj. 7:9, 10). Dzięki miłości Jehowy mamy żywność i odzież, cieszymy się życiem i pewną miarą zdrowia oraz korzystamy z wielu innych dobrodziejstw. Bóg życzliwie bierze pod uwagę nasze ograniczenia (Ps. 103:14). Ileż dowodów miłości otrzymujemy od Jehowy, mimo że nikt z nas na nią nie zasługuje! Przykład Boga uczy nas, jak okazywać miłość drugim, zwłaszcza członkom zboru (1 Jana 4:19).

5. Nasz kochający Najwyższy Nadzorca strzeże swego ludu i chroni go zarówno pod względem fizycznym, jak i duchowym (Ps. 145:20; Prz. 18:10). Taki sam obowiązek spoczywa na starszych. Grecki odpowiednik słowa „nadzorca” zawiera myśl o sprawowaniu opieki. Starsi powinni być wyczuleni na potrzeby poszczególnych głosicieli i rodzin i w razie konieczności zapewniać im praktyczne wsparcie (Izaj. 32:1, 2). Gdy naśladowujemy Jehowę, owce powierzone naszej pieczy czują się bezpieczne i zadowolone (1 Tes. 2:7, 8).

Bóg miłujący sprawiedliwość i okazujący miłosierdzie

6. Sprawiedliwość i miłosierdzie Jehowy uwidoczniły się w Jego podejściu do buntu w Edenie. Bóg wydał sprawiedliwy wyrok na troje buntowników, którzy umyślnie odrzucili Jego zwierzchnictwo. Jednakże okazał również miłosierdzie — zapowiedział wyzwoliciela dla przyszłych potomków Adama i Ewy (Rodz. 3:15). Kierując się sprawiedliwością, dopuścił, by ludzkość doświadczyła przykrych następstw grzechu (Powt. Pr. 32:4, 5). Ale miłosiernie poczynił kroki, żeby ją odkupić i dać jej nadzieję na życie wieczne. Postanowienie o okupie spełnia wymogi sprawiedliwości: doskonałe życie za doskonałe życie (1 Tym. 2:6). Jest też dowodem niezwykłego miłosierdzia! Stanowi wyraz niezasłużonej życzliwości wobec tych, którzy się znaleźli w rozpaczliwym położeniu (Jana 1:17; Efez. 1:7).

7. Jehowa okazuje sprawiedliwość i miłosierdzie nie tylko całym grupom ludzi, lecz także pojedynczym osobom. Dawid za grzech z Batszebą zasłużył na śmierć, ale z uwagi na szczerą, głęboką skruchę dostał wielkiego miłosierdzia (2 Sam. 12:13; Ps. 51:4, 17). Jehowa dał narodowi izraelskiemu szansę wejścia w skład oblubienicy Chrystusa. Kiedy jednak ze sposobności tej skorzystało zbyt mało osób, miłosierdzie skierował zaproszenie do Samarytan, a potem do ludzi z narodów (Dzieje 8:14; 10:45; 15:14; Rzym. 11:25).

8. Chociaż starsi nie potrafią czytać w sercach, w postępowaniu z drugimi muszą być zarówno sprawiedliwi, jak i miłosierni. Przy udzielaniu rad i osądzaniu spraw powinni stosować wobec każdego mierniki Boże. Wymagania Jehowy względem starszych nakreślono w Powtórzonego Prawa 1:16, 17, Micheasza 6:8 oraz Mateusza 5:7. Umiłowanie bezstronności, miłosierdzia i sprawiedliwości pomoże starszym dbać o czystość zboru i umacniać wiarę owiec.

9. Kto chce być użytecznym starszym, musi troszczyć się o drogocenne owce Jehowy, naśladować Jego lojalną życzliwość, bezstronność i miłosierdzie. Wszyscy służą Boga — a co najważniejsze, sam Jehowa i Jego Syn — wysoko cenią waszą gorliwą pracę na rzecz zboru. Modlimy się, by Jehowa wam błogosławił i był 'z duchem, którego przejawiacie' (2 Tym. 4:22).

Rozdział 2

Współpraca w gronie starszych

Dawajcie dowody, że uznajecie Jezusa za Głowę zboru

Urządzajcie owocne spotkania grona starszych

Bądźcie dobrze zorganizowani, by dbać o potrzeby zboru

Jako ludzie usposobieni duchowo, zabiegajcie o pokój między sobą

1. Jehowa uczynił Jezusa Chrystusa Głową zboru chrześcijańskiego (Efez. 1:22, 23). W Objawieniu 1:20 symbolicznie przedstawiono Jezusa, jak trzyma w swej prawicy namaszczonych duchem starszych. W szerszym znaczeniu wskazuje to, że sprawuje on władzę nad wszystkimi gronami starszych i posługuje się nimi do spełniania woli Jehowy (*re* 28, 29, 136). **Uznawanie Jezusa za Głowę zboru sprzyja współpracy i jedności** w gronie. Starsi podporządkowują się zwierzchnictwu Chrystusa, jeśli:

- Przy podejmowaniu decyzji kierują się Biblią (Jana 7:16-18).
- Respektują wskazówki „niewolnika wiernego i roztropnego”, udzielane za pośrednictwem komitetów oddziałów, nadzorców podróżujących oraz innych braci, którym Ciało Kierownicze powierza odpowiedzialne zadania (Mat. 24:45-47; Hebr. 13:17).
- Wystrzegają się narzucania zborowi lub gronu starszych osobistego punktu widzenia, własnych poglądów bądź reguł (1 Kor. 4:6).

- Uważnie słuchają opinii współstarszych (Rzym. 12:10b; Jak. 1:19).
- Traktują wszystkich członków zboru, w tym innych starszych, życzliwie i serdecznie, 'nie panosząc się wśród nich' (Mat. 11:28-30; Jana 21:15-17; 1 Piotra 5:1-3, 5).
- Modlą się, gdy dyskusja w gronie starszych zdaje się utykać (Jak. 1:5).

Spotkania starszych

2. Istnienie gron starszych jest uzasadnione biblijnie (Dzieje 14:23; 20:17; Tyt. 1:5; por. 1 Kor. 12:19, 20). Gdy grono omawia jakąś kwestię, **Chrystus za pośrednictwem świętego ducha Bożego może wpłynąć na któregokolwiek starszego**, by przedstawił sugestie umożliwiające powzięcie mądrej decyzji; być może nie udałoby się jej podjąć, gdyby każdy starszy wypowiedział się osobno (Dzieje 15:6-21).

3. **Kiedy mają się odbywać spotkania starszych.** Zazwyczaj spotkania grona powinny być organizowane cztery razy w roku. Oprócz dwóch spotkań z okazji wizyt nadzorcy obwodu spotkanie planuje się jakieś trzy miesiące po każdej takiej wizycie. Inne spotkania mogą się odbywać w dowolnym czasie, kiedy wymagają tego okoliczności. Na dodatkowym spotkaniu należy się ograniczyć do spraw, z powodu których zostało ono zwołane. Wypowiedzi powinny być zwięzłe, konkretne i dotyczyć omawianego tematu. Organizowanie spotkań bez wyraźnej potrzeby lub zbyt długie narady zabierałyby starszym cenny czas, który mogliby poświęcić rodzinom, na służbę lub pracę pasterską (Mat. 24:14; 1 Tym. 3:4; 1 Piotra 5:2). Przed spotkaniem koordynator grona starszych kontaktuje się osobno z innymi starszymi, żeby uzgodnić, jakie sprawy ich zdaniem należałoby wspólnie rozważyć, po czym sporządza listę spraw, którymi zajmie się całe grono. Nadzorca obwodu przygotowuje plan spotkania, które odbędzie

się w trakcie jego wizyty w zborze. Uwzględnia kwestie, które sam chce poruszyć, ale też kontaktuje się z koordynatorem, by ustalić, czy starsi zgłosili jeszcze inne tematy do omówienia. Spotkania zwykle nie powinny trwać dłużej niż dwie godziny.

4. Co prawda w razie konieczności starszy może osobiście skontaktować się z Biurem Oddziału, jednakże zazwyczaj lepiej jest najpierw przedyskutować sprawę w gronie. Dopiero potem starsi mogliby *napi-sać* do Biura Oddziału. Jeśli w jakiejś kwestii potrzebna jest niezwłoczna pomoc Biura Oddziału, najlepiej, gdy *dwóch* starszych zadzwoni razem, wyjaśni sytuację i zanotuje otrzymane wskazówki.

5. Sprawy poruszane na spotkaniach starszych. Przedmiotem największego zainteresowania powinny być sprawy duchowe (Filip. 1:9-11). Na stosowne tematy do omówienia wskazują między innymi listy do Tymoteusza i do Tytusa oraz Dzieje 20:17-35 i 1 Piotra 5:1-11. W razie potrzeby trochę czasu można poświęcić na sprawy czysto techniczne, niemające charakteru duchowego. Mogą to być problemy, których nie potrafi rozwiązać jeden starszy, zbiorowy komitet służby bądź komitet użytkowania Sali Królestwa. Koordynator grona odpowiednio wcześniej przed spotkaniem wręczy każdemu starszemu kopię programu, żeby wszyscy mogli się z modlitwą zastanowić nad poszczególnymi punktami i poszukać pomocnych materiałów (Prz. 21:5).

6. Koordynator powinien czuwać, żeby dyskusja przebiegała sprawnie. Wysuwa na pierwszy plan najważniejsze zagadnienia i trzyma się porządku obrad. Doprowadza do końca jeden temat, zanim przejdzie do następnego, dzięki czemu spotkanie przebiega w sposób uporządkowany. Sekretarz lub inny wyznaczony starszy powinien notować, jakie powzięto decyzje oraz kto i kiedy zajmie się wprowadzeniem ich w czyn. Czasami koordynator może poprosić starszego, który zaproponował włączenie jakiejś sprawy do

porządku obrad, żeby ją przedstawił, zanim zostanie poddana pod dyskusję.

7. Spotkania starszych są bardziej owocne, jeśli bracia wypowiadają się ze „swobodą mowy” (1 Tym. 3:13). Koordynator nie może dominować w dyskusji, dlatego powinien się dobrze zastanowić, kiedy i jak wyrazić swoje zdanie. Na spotkaniach starszych nie może być gniewu ani sporów (1 Tym. 2:8). Głos warto zabierać tylko wtedy, gdy w omawianej sprawie ma się do powiedzenia coś konkretnego (Prz. 10:19).

8. Grono starszych powinno dokładać starań, by większość decyzji podejmować jednomyślnie (Dzieje 15:25). Grono zawsze ma opierać swe decyzje na zasadach biblijnych oraz na opublikowanych wskazówkach „niewolnika wiernego i roztropnego” (Mat. 24:45). Gdy w grę nie wchodzi konkretne prawa biblijne ani wytyczne wiernego niewolnika, należy się kierować zdrowym rozsądkiem i sumieniem. Po pierwsze, miejcie na uwadze pomysłność całego zboru. Po drugie, rozważcie, co mogłoby przynieść duchowy pożytek pojedynczym osobom, których dotyczy omawiana sprawa.

9. Podczas dyskusji nikt nie powinien się upierać przy swoich osobistych poglądach. **Jeśli powzięta decyzja nie jest jednomyślna, mniejszość powinna ją szczerze poprzeć.** Gdyby zdaniem mniejszości nie doszło do podjęcia decyzji opartej na Biblii, starsi stanowiący tę mniejszość będą dalej współpracować z resztą grona, a do tej kwestii powrócą podczas najbliższej wizyty nadzorcy obwodu. Jeśli sprawa jest pilna, można napisać do Biura Oddziału.

Jak jest zorganizowane grono starszych

10. Grono starszych powinno być dobrze zorganizowane, by troszczyć się o potrzeby zboru. Wszyscy starsi muszą znać swe obowiązki. Poszczególne członki ciała ludzkiego spełniają rozmaite funkcje, a inne

narządy nie biorą w tym bezpośredniego udziału. Podobnie poszczególni starsi mają pewną miarę swobody w decyzjach dotyczących ich zadań (1 Kor. 12:12-31). Poniżej wymieniono niektóre ważne obowiązki braci w każdym zborze.

Koordynator grona starszych

Nie może mieć
więcej niż 80 lat.

11. Jeśli to możliwe, koordynatorem powinien być starszy, który od lat lojalnie służy w organizacji, a swą gorliwą służbą oraz ofiarną pracą pasterską zaskarbił sobie szacunek zboru (Dzieje 20:24, 31). Musi być dobrym organizatorem i wywiązywać się ze swych obowiązków z prawdziwą żarliwością (Rzym. 12:8). Powinien się odznaczać szczerą pokorą, cenić współstarszych i chętnie konsultować się z innymi (Prz. 15:22; Filip. 2:3, 4; Jak. 4:10). Ma na względzie dobro ludzi, darzy ich miłością i interesuje się ich pomyślnością duchową (Jana 13:34, 35; 15:13; 1 Piotra 5:2, 3). Powinien być człowiekiem, którego inni starsi i członkowie zboru darzą szacunkiem i z którym ochoczo współpracują. Musi być usposobiony duchowo oraz przystępny.

12. Obowiązki koordynatora grona starszych:

- Przewodniczy spotkaniom grona starszych.
- W razie kłębki żywiołowej on (lub inny starszy) kontaktuje się z nadzorcami grup, by ocenić sytuację każdej rodziny (*km* 2/97 7). Następnie przekazuje te informacje nadzorcy obwodu.
- Sprawuje bezpośredni nadzór nad służbą porządkową, nagłośnieniem i obsługą sceny w Sali Królestwa. Może mu w tym pomagać inny starszy.
- Odbiera korespondencję zborową i przekazuje ją sekretarzowi, który puszcza ją w obieg oraz przechowuje w aktach zboru.
- Prowadzi listę biblijnych, praktycznych tematów do omówienia na spotkaniach grona starszych, organizowanych regularnie w ciągu roku.

- Stara się oddzielić sprawy do załatwienia przez poszczególnych starszych od tych, którymi powinno się zająć całe grono. W ten sposób nie zabiera się niepotrzebnie czasu wszystkim nadzorcom (w96 15.1 s. 18, ak. 13, 14).
- Dopilnowuje, żeby decyzje powzięte przez starszych były należycie wprowadzane w czyn.
- Przydziela punkty w programie zebrań służby. Może poprosić o pomoc innego starszego.
- Dbą o to, by na każdy tydzień wyznaczono wykwalifikowanych braci do prowadzenia zborowego studium Biblii oraz lektorów.
- Organizuje wykłady biblijne. Może mu w tym pomagać inny starszy lub zdolny sługa pomocniczy.
- Zatwierdza wszystkie ogłoszenia przekazywane zborowi, zwłaszcza w sprawach sądowniczych.
- Nadzoruje szczegółowe przygotowanie wizyty nadzorcy obwodu.
- Przewodniczy zborowemu komitetowi służby podczas rozpatrywania zgłoszeń do stałej i pomocniczej służby pionierskiej oraz do pracy na terenach nieprzydzielonych lub rzadko opracowywanych bądź też w czasie omawiania podobnych spraw, zgodnie z zaleceniami Biura Oddziału.
- Zwołuje spotkanie grona starszych, gdy wyłaniają się sprawy sądownicze (jeśli jest wówczas obecny).
- Wyznacza dwóch starszych (członka zborowego komitetu służby i zazwyczaj nadzorcę grupy), żeby spotkali się z każdym, kto pragnie zostać nowym głosicielem.
- Wspólnie z nadzorcą służby ustala, czy byłoby korzystne, by jakiś głosiciel prowadził studium Biblii z dzieckiem innego członka zboru (*km* 11/03 3).

- Wyznacza starszych do omówienia pytań z kandydatami do chrztu. Jeśli pytania mają być omawiane z siostrą, należy to zrobić wspólnie z innym starszym. Jednakże w razie potrzeby podczas omawiania pytań z „Części I – podstawowe nauki biblijne” i „Części III – porządek ustalony przez Jehowę” starszemu może towarzyszyć zdolny sługa pomocniczy. Jeśli w zborze jest niewielu nadzorców, pytania z „Części I – podstawowe nauki biblijne” i „Części III – porządek ustalony przez Jehowę” mogą omówić z kandydatem umiętni słudzy pomocniczy, którzy odznaczają się trzeźwym osądem i rozeznanie. Jeżeli te pytania mają być omawiane z siostrą, wyznaczony sługa pomocniczy powinien to zrobić razem z innym zdolnym sługą pomocniczym. We wszystkich wypadkach pytania z „Części II – prawe wymagania Jehowy” omawiają tylko starsi.
- Wyznacza dwóch starszych (jednym z nich jest nadzorca grupy), by spotkali się z ochrzczonym głosicielem rok po jego chrzcie i udzielili mu zachęt i praktycznych rad.
- Dbą o sprawdzenie co kwartał kont zborowych.
- Zatwierdza wszystkie bieżące wydatki zboru.
- Zatwierdza informacje wywieszane na tablicy ogłoszeń (*km 8/89 7*).

~~13. W razie potrzeby nadzorca obwodu po zakończeniu wizyty w zborze może wysłać do Biura Oddziału zalecenie zamianowania koordynatora grona starszych. Jeżeli dokonuje się tymczasowej zmiany między wizytami nadzorcy obwodu, grono starszych bezzwłocznie powiadomi o tym Biuro Oddziału w liście podpisanym przez komitet służby, wyjaśniając przyczyny zmiany. Do tego listu należy dołączyć formularz „Zmiana adresu koordynatora grona starszych/sekretarza” (S-29).~~

Zobacz list z 13 lipca 2014 do wszystkich gron starszych dotyczący mianowania i skreślenia starszych i sług pomocniczych.

14. Jeśli koordynator będzie przez pewien czas nieobecny, grono starszych wybierze spośród siebie brata, który go zastąpi. Będzie się on zajmował korespondencją zborową pod nieobecność koordynatora.

Sekretarz zboru

15. Grono starszych wybiera sekretarza i powiadamia o tym Biuro Oddziału na formularzu „Zmiana adresu koordynatora grona starszych/sekretarza” (S-29). Sekretarz powinien być dobrze zorganizowany i znany z tego, że nie jest opieszwały (Rzym. 12:11). Powinien umieć pisać w sposób jasny i zrozumiały. Jeśli to potrzebne, grono może wyznaczyć innego starszego lub zdolnego sługę pomocniczego, by mu pomagał w załatwianiu niektórych spraw.

16. Obowiązki sekretarza:

- W uporządkowany sposób prowadzi zapiski zborowe i zajmuje się korespondencją przychodzącą z Biura Oddziału.
- Przechowuje zapiski zborowe, w tym „Zborowe karty sprawozdań głosiciela” (S-21), w dostępnym, bezpiecznym miejscu (najlepiej w Sali Królestwa), by w razie potrzeby mógł się z nimi zapoznać każdy starszy. Grono decyduje, którzy starsi mają klucze do miejsca przechowywania akt, ale *każdemu starszemu* należy umożliwić swobodny wgląd do „Zborowych kart sprawozdań głosiciela”, listów z Biura Oddziału oraz innych dokumentów. Zaklejone koperty z poufnymi zapiskami sądowniczymi mogą otwierać tylko starsi wyznaczeni do zajęcia się daną sprawą.
- Przechowuje zaklejone koperty z poufnymi zapiskami ze spraw sądowniczych, w tym sprawozdania sporządzone przez komitety sądownicze. Materiały dotyczące osób obwinionych o molestowanie dzieci (bez względu na to, czy oskar-

Ten punkt został uaktualniony w liście do wszystkich gron starszych z 7 września 2011 ze wskazówkami dotyczącymi dostępu do akt zboru

żenia udowodniono, czy nie) należy oznaczyć adnotacją „Nie niszczyć” i bezterminowo przechowywać w poufnych aktach zboru.

- Bezpośrednio nadzoruje pracę braci zajmujących się kontami zborowymi.
- Puszcza w obieg między starszych kopie wszystkich listów z Biura Oddziału i od nadzorców podróżujących, a oryginały przechowuje do wglądu w aktach zboru.
- Przechowuje dokumenty dotyczące prawa własności Sali Królestwa i zobowiązań finansowych, a także umowy ubezpieczeniowe i tym podobne.
- Ustala listę spraw, które starsi muszą załatwić w przyszłości, takich jak opłaty za usługi komunalne i media, należności podatkowe czy pisma urzędowe, oraz dopilnowuje, by zajęto się nimi w terminie.
- Przypomina koordynatorowi, gdy mija rok od czyjegoś chrztu.
- Nadzoruje w zborze przygotowania do zgromadzenia okręgowego.
- Razem z nadzorcą służby przewodzi w organizowaniu pomocy dla nieczynnych głosicieli (zob. 4:12, 15).
- Zestawia miesięczne sprawozdania ze służby. Aktualizuje „Zborowe karty sprawozdań głosiciela”. Niezwłocznie powiadamia nadzorców grup, którzy głosiciele z ich grupy nie zdali w danym miesiącu sprawozdania ze służby.
- Jak najszybciej wysyła miesięczne sprawozdania zboru; w razie potrzeby wysyła korespondencję przygotowaną przez innych braci.
- Informuje grono starszych o jakichkolwiek problemach pionierów. Mniej więcej w połowie roku służbowego razem z nadzorcą służby

Zobacz list z 17 listopada 2010 do wszystkich grom starszych dotyczący listów z przekazem.

analizuje działalność pionierów stałych, by udzielić im pomocy w osiągnięciu celu godzinowego.

- Nie czeka na formalną prośbę ze zboru, do którego przenosi się jakiś głosiciel, lecz bezzwłocznie przesyła „Zborową kartę sprawozdań głosiciela” oraz list z przekazem podpisany przez zborowy komitet służby. Jeśli głosiciel przenosi się do jego zboru, sekretarz w razie konieczności sam nawiązuje kontakt z poprzednim zborom głosiciela.
- Dbą o to, by porządkowi mieli odpowiedni zapas formularzy „Sprawozdanie z obecności na zebraniach” (S-3).

Nadzorca służby

17. Nadzorca służby żywo się interesuje udziałem głosicieli w służbie polowej oraz podnoszeniem jej jakości. Jest gorliwym ewangelizatorem i zachęca wszystkich do brania w służbie pełnego udziału. Umiejętnie angażuje się w różne jej dziedziny i szuka sposobności, by szkolić innych.

18. Obowiązki nadzorcy służby:

- Planuje regularne wizyty we wszystkich grupach służby polowej, tak iż co miesiąc odwiedza inną grupę. (W mniejszych zborach, w których jest niewiele grup, stara się odwiedzić każdą dwa razy w roku). W trakcie takiej wizyty prowadzi zbiórki do służby polowej, współpracuje z głosicielami w świadczeniu od domu do domu oraz pomaga im dokonywać odwiedzin ponownych i prowadzić studia biblijne. Wspólnie z nadzorcą grupy przegląda „Zborowe karty sprawozdań głosiciela” (S-21) oraz analizuje ustalenia grupy dotyczące służby polowej.
- We współpracy z grom starszych podejmuje inicjatywę w organizowaniu zbiórek do służby

polowej w dogodnym miejscu i czasie w ciągu dnia oraz wieczorami. Jeśli trzeba, wyznacza braci prowadzących zbiórki. Organizuje głoszenie w dni świąteczne i podczas specjalnych kampanii.

- W zborze mającym duży teren zachęca głosicieli do opracowywania terenów osobistych i monitoruje postępy w tej pracy (*km 12/06 8; od 103, 104; km 4/82 3, 4*).
- Szczerze interesuje się studiami biblijnymi, pomagając głosicielom w prowadzeniu owocnych studiów i kierowaniu zainteresowanych do organizacji.
- Bezpośrednio nadzoruje pracę braci wyznaczonych do zajmowania się literaturą, czasopismami i przydziałem terenów. Dbą o to, by w zborze nie brakowało literatury potrzebnej do rozpowszechniania w trakcie zaplanowanych kampanii. Upewnia się, czy w zborze zawsze jest zapas formularzy „Sprawozdanie ze służby” (S-4) i innych formularzy potrzebnych głosicielom (*km 7/92 3; km 9/87 8*).
- Wspólnie ze sługą literatury ustala ilość literatury zamawianej z Biura Oddziału.
- Raz w roku przegląda kartotekę terenów, by sporządzić listę mieszkań, do których nie należy zachodzić. Pod jego przewodnictwem starsi decydują, co zrobić z takimi miejscami. Odwiedzając je, powinni się stosować do aktualnych wskazówek Biura Oddziału.
- Przedstawia zborowemu komitetowi służby zalecenia dotyczące zmian w składzie grup służby polowej.
- Wspólnie z koordynatorem grona starszych ustala, czy byłoby korzystne, żeby jakiś głosiciel prowadził studium Biblii z dzieckiem innego członka zboru (*km 11/03 3*).

- Mniej więcej w połowie roku służbowego razem z sekretarzem analizuje działalność pionierów stałych, by udzielić pomocy tym, którzy mają trudności w osiągnięciu celu godzinowego.
- Razem z sekretarzem prowadzi w organizowaniu pomocy dla nieczynnych głosicieli (zob. 4:12, 15).

Zborowy komitet służby

19. Zborowy komitet służby funkcjonuje pod nadzorem grona starszych i składa się z koordynatora, sekretarza i nadzorcy służby. W pomniejszych sprawach może podejmować decyzje, które są zgodne z punktem widzenia całego grona. Jednakże **bracia ci nie działają niezależnie od grona, a ich opinia nie jest ważniejsza niż zdanie pozostałych starszych.**

20. Gdy w grę wchodzi nietypowe okoliczności lub gdy zborowy komitet służby nie jest pewien opinii grona, decyzję po omówieniu sprawy podejmuje całe grono starszych.

21. Obowiązki zborowego komitetu służby:

- Rozpatruje prośby o udostępnienie Sali Królestwa na uroczystości ślubne lub pogrzebowe (*km* 11/08 3; *od* 42, 122).
- Po zasięgnięciu opinii nadzorców grup przydziela głosicieli do grup służby polowej.
- Podpisuje korespondencję dotyczącą zamianowania lub skreślenia starszych, sług pomocniczych i pionierów.
- Podpisuje listy z przekazem głosicieli adresowane do starszych w nowym zborze.
- Wypełnia i podpisuje zgłoszenia członków zboru do pomocniczej i stałej służby pionierskiej, do służby w Betel oraz do innych rodzajów służby.
- W związku ze zgromadzeniem okręgowym zatwierdza prośby o kwaterę dla osób mających szczególne potrzeby.

- Jeśli jakiś głosiciel chciałby się przeprowadzić i pełnić służbę tam, gdzie są większe potrzeby, komitet kontaktuje się listownie z Biurem Oddziału, by uzyskać informacje o zborach potrzebujących wsparcia (*od 111, 112*).
- Ustala, czy nie należy zniszczyć zapisków dotyczących osoby przyłączonej, jeśli od jej przyłączenia minęło pięć lat, a niemożliwe jest zebranie ówczesnego komitetu sądowniczego. Do zajęcia się tą sprawą może wyznaczyć innych starszych.
- Jeden członek komitetu służby bierze udział w spotkaniu z każdym zainteresowanym, który pragnie zostać nieochrzczonym głosicielem (*w89 15.3 17*).
- Członek komitetu służby udziela wskazówek dotyczących prowadzenia studium z nieczynnym głosicielem, który tymczasowo potrzebuje pomocy duchowej (*od 85, 86; zob. 4:15*).
- W razie nieobecności jednego członka komitetu może go zastąpić inny starszy.

Nadzorca grupy

22. Nadzorca grupy jest odpowiedzialny za pomaganie wszystkim członkom grupy w robieniu postępów duchowych (1 Tym. 4:15). Brat ten powinien być czujnym, troskliwym pasterzem i gorliwym ewangelizatorem. Nadzorców grup wybiera całe grono starszych. Z uwagi na znaczenie tego zadania należy je powierzać **starszym, którzy mają najlepsze kwalifikacje, by pod każdym względem dobrze się z niego wywiązać**.

23. Obowiązki nadzorcy grupy:

- **Interesuje się kondycją duchową każdego członka grupy służby polowej.** Zwraca uwagę na to, kto opuszcza zebrania zborowe,

Zobacz list z 2 lutego 2014 roku do wszystkich gron starszych dotyczący pracy pasterskiej.

i stara się poznać przyczynę, by okazać niezbędną pomoc. Razem ze swym zastępcą (bądź innym starszym lub wykwalifikowanym sługą pomocniczym) co jakiś czas odwiedza wszystkich członków grupy, by udzielić im zachęt i rad; skupia się na osobach słabych, rzadko obecnych na zebraniach, nieregularnych w służbie, chorych, przygnębionych i nieczynnych.

- **Szkoli sług pomocniczych w grupie, pomagając im ubiegać się o dalsze zadania w zborze oraz zdobywać odpowiednie kwalifikacje.** Członka grupy, który ma poważne problemy, najlepiej odwiedzać w towarzystwie *innego starszego*. Kiedy jednak nadzorca odwiedza głosicieli, by udzielić im zachęt, może zabierać ze sobą zdolnego sługę pomocniczego. Dzięki temu przyjrzy się, jak sługa prowadzi rozmowę. Nadzorca może zawczasu go poprosić, by się przygotował i podczas wizyty odczytał werset biblijny lub jakąś myśl z publikacji, opowiedział budujące przeżycie albo posłużył modlitwą. Później nadzorca omówi ze sługą pomocniczym przebieg wizyty.
- **Wspiera wszystkich członków grupy, by regularnie i z radością uczestniczyli w służbie.** Jeżeli to możliwe, korzysta ze zbiorów do służby w weekendy i prowadzi w głoszeniu. Gdy nie może przyjść, zleca przeprowadzenie zbiórki swojemu zastępcy lub innemu wykwalifikowanemu głosicielowi. Co pewien czas wspólnie z zastępcą przegląda karty sprawozdań, by poznać słabsze i mocniejsze strony członków grupy. (Jeśli zastępca nie jest starszym ani sługą pomocniczym, nadzorca ustnie poinformuje go, jakie dziedziny wymagają uwagi). Regularnie planuje służbę ze wszystkimi członkami grupy, by udzielać im zachęt i wskazówek w różnych gałęziach służby. Pomaga w zbieraniu

comiesięcznych sprawozdań. Stara się jak najszybciej przekazać sekretarzowi spóźnione sprawozdania. Jeśli jakiś głosiciel cały miesiąc nie brał udziału w służbie, bezzwłocznie udziela mu pomocy.

Prowadzący studium *Strażnicy*

24. Ponieważ *Strażnica* jest głównym narzędziem służącym niewolnikowi wiernemu i roztropnemu do przekazywania pokarmu duchowego, prowadzący studium *Strażnicy*, którego wybiera grono starszych, **powinien być jednym z najlepszych nauczycieli w gronie** (Jak. 3:1). Musi się także odznaczać „wielką swobodą mowy” (1 Tym. 3:13).

25. Poniższe wskazówki pomogą prowadzącemu wywiązywać się z tego zadania tak, by zbór odnosił ze studium jak największą korzyść (w03 1.9 21, 22).

- **Uwagi wstępne** prowadzącego studium powinny być **zwięzłe i dobrze przemyślane** — mają trwać najwyżej półtorej minuty. Ich celem jest uwypuklenie tematu i rozbudzenie zainteresowania materiałem. Można zwrócić uwagę na śródtytuły, pytania powtórkowe lub też zadać dwa — trzy pytania retoryczne, na które odpowiada studiowany artykuł. Prowadzący powinien przejawiać serdeczność i zapał.
- **Prowadzący nie mówi zbyt dużo.** Unika powtarzania lub poprawiania wypowiedzi osób biorących udział. Gdyby pominięto ważne informacje, zada dodatkowe pytania pobudzające do myślenia i zabierania głosu. Nie zadaje dodatkowych pytań niepotrzebnie, gdyż może to zniechęcać do wypowiedzi.
- Nie skupia się na szczegółach, lecz **na temacie i głównych myślach artykułu oraz jego praktycznej wartości**. Artykuł jest rezultatem wnikliwego studium, dlatego prowadzący nie

Zobacz list z 22 kwietnia 2012 roku do wszystkich gron starszych dotyczący odczytywania wersetów podczas studium *Strażnicy*.

będzie dodatkowo omawiał obszernego materiału, który sam wyszukał w publikacjach teokratycznych czy świeckich.

- **Kieruje uwagę na ilustracje, zdjęcia i ramki.**
- **Koncentruje się na Biblii.** Zachęca obecnych do wypowiadania się na temat wersetów przytoczonych w artykule. Dbą o to, by wersety z dyspozycją „odczytaj” zostały przeczytane i skomentowane. Nie należy w tym celu przerywać odczytywania akapitu.
- **Zachęca jak największą liczbę obecnych do brania udziału w dyskusji.** Taktownie uczy braci, by najpierw dawali bezpośrednią odpowiedź na pytanie zamieszczone w artykule. Następne wypowiedzi mogą kierować uwagę na znaczenie wersetów biblijnych, na argumenty wspierające oraz na praktyczne zastosowanie omawianego materiału. Prowadzący zachęca do wypowiadania się własnymi słowami. O udzielenie odpowiedzi prosi jednocześnie tylko jedną osobę. Nie gani obecnych, jeśli nie są skory do zabierania głosu.
- Wspólnie ze zborem **omawia pytania powtórkowe.**
- Uwagi końcowe powinny trwać najwyżej półtorej minuty.
- Studium trwa **nie dłużej niż 60 minut**, nie licząc obu pieśni i modlitwy końcowej.

Nadzorca teokratycznej szkoły służby kaznodziejskiej

26. Na zajęciach teokratycznej szkoły służby kaznodziejskiej lud Boży uczy się jasno i skutecznie przedstawiać orędzie Królestwa. Dlatego grono starszych powinno wybrać na nadzorcę szkoły dobrego nauczyciela. Starsi wybiorą także dodatkowego do-

radcę oraz braci prowadzących zajęcia w pozostałych klasach. W zborach, w których usługuje niewielu nadzorców, zajęcia w pozostałych klasach mogą prowadzić wykwalifikowani słudzy pomocniczy. Wskazówki dotyczące szkoły znajdują się w książce *Odnoszenie pożytku z teokratycznej szkoły służby kaznodziejskiej* oraz w aktualnym programie szkoły.

Jako ludzie usposobieni duchowo, zabiegajcie o pokój między sobą

27. Każde grono starszych składa się z niedoskonałych mężczyzn, różniących się pochodzeniem i osobowością. Gdyby te różnice niekorzystnie wpływały na relacje między starszymi, mogłoby to utrudniać dostęp ducha Jehowy i negatywnie odbijać się na zborze (Jak. 3:16, 18). Dlatego nadzorcy muszą dokładać usilnych starań, by **zabiegać o pokój** między sobą (Rzym. 12:18; 14:19; 1 Piotra 3:11). Hebrajski wyraz tłumaczony na „pokój” zawiera myśl o przyjaźni (*it-2* 408). A zatem starsi powinni **piełęgnować między sobą więzy przyjaźni**, a nie tylko się nawzajem tolerować.

28. Dążąc do pokoju, dajesz dowody, że jesteś usposobiony duchowo. **Człowiek tak usposobiony przejawia ofiarną miłość oraz inne przymioty okazywane dzięki wpływowi ducha Bożego**, takie jak pokój, wielkoduszna cierpliwość, życzliwość, łagodność czy panowanie nad sobą (Gal. 5:22, 23). Kto przejawia miłość, nie dopatruje się błędów u innych starszych, lecz akceptuje ich ograniczenia i dostrzega ich zalety. „Miłość (...) nie nadyma się, (...) nie szuka własnych korzyści, nie daje się rozdrażnić. Nie prowadzi rachunku krzywdy. (...) Wszystko znosi, wszystkiemu wierzy, na wszystko ma nadzieję, wszystko przetrzymuje” (1 Kor. 13:4-7; Mat. 7:1-5). Jednak w razie konieczności nie wahaj się udzielać rad współstarszym i ich rodzinom (Ps. 141:5; Prz. 27:5).

29. Człowiek duchowy przoduje w okazywaniu szacunku współstarszym (Rzym. 12:10). Można to robić, dbając o swobodną i szczerą wymianę myśli, zwłaszcza jeśli dają o sobie znać różnice charakterów. Młodszy wiekiem nadzorca z szacunkiem odnosi się do bardziej doświadczonych i okazują cierpliwość (Kpł. 19:32). Z kolei starszy wiekiem nadzorca nie obraża się, gdy młodszy udziela im rad lub wysuwają jakieś propozycje (Hioba 32:4-6; Kazn. 7:9; Joela 2:28; 1 Piotra 5:5).

30. Człowiek duchowy rozwija „umysł Chrystusowy” (1 Kor. 2:16). Jezus, choć był największym z ludzi, przejawiał pokorę (Jana 13:5, 12-17; Filip. 2:5-8). Pokora pomaga przyjmować rady (Prz. 12:15). Nawet gdy uważasz, że udzielona ci rada nie była w pełni uzasadniona, postaraj się wyciągnąć z niej wnioski (Prz. 17:10). Jeśli czujesz, że zostałeś źle potraktowany, naśladuj Jezusa. „Gdy go obrzucano obelgami, nie odwzajemniał się obelgami. Gdy cierpiał, nie groził, ale poruczał siebie temu, który sądzi w sposób nacechowany prawością” (1 Piotra 2:23). Pamiętaj, że pokój i pomyślność zboru są ważniejsze niż twoje własne korzyści (Rzym. 15:1-3; 1 Kor. 10:23, 24).

Rozdział 3

Mianowanie i skreślanie starszych i sług pomocniczych

Omawiając kwalifikacje braci, dokładnie analizujcie wymagania biblijne

Szczególnie starannie należy rozpatrywać kwalifikacje braci, którzy w przeszłości mieli jakieś problemy

Spotkanie z bratem, którego powiadamia się o zamianowaniu, nie powinno być przeprowadzane w pośpiechu. Trzeba na nie przeznaczyć wystarczająco dużo czasu

Sytuacje, które stawiają pod znakiem zapytania kwalifikacje zamianowanych mężczyzn

Rozważając kwalifikacje zamianowanego brata, należy się trzymać odpowiedniej procedury

Gdy zamianowany brat zmienia zbór

Staranne rozważanie wymagań biblijnych

1. **Zanim grono wspólnie rozważy kwalifikacje braci, których zamierza zalecić** na sług pomocniczych lub starszych, poszczególni nadzorcy powinni osobiście przeanalizować wymagania biblijne zapisane w 1 Tymoteusza 3:1-13, Tytusa 1:5-9, 1 Piotra 5:2 oraz Jakuba 3:17, 18 (w01 15.1 s. 13, 14, ak. 10). Pomocne omówienie tych wymagań można znaleźć w rozdziałach 5 i 6 książki *Zorganizowani do spełniania woli Jehowy*.

2. **W trakcie spotkania starannie analizujcie wymagania biblijne** dotyczące takich braci i upewnijcie się, czy spełniają je w rozsądnej mierze. Módl-

cie się o kierownictwo ducha Bożego (w01 15.1 s. 14, ak. 13). Jeśli chodzi o zalecenia, Ciało Kierownicze oraz jego przedstawiciele w dużym stopniu polegają na waszym osądzie i duchowym rozeznaniu.

3. Podstawą do zamianowania nie są wrodzone zdolności. **Brat musi być człowiekiem usposobionym duchowo** oraz dawać dowody, że oddziałuje na niego duch święty (Gal. 6:1; 2 Tym. 1:14; w01 15.1 s. 14, ak. 11). Czy jest gorliwy w szlachetnych uczynkach? (Tyt. 2:12, 14; 1 Piotra 3:13). Czy daje dobry przykład w przychodzeniu na zebrania zborowe i braniu w nich udziału? (Hebr. 10:24, 25). Czy chętnie uczestniczy w służbie kaznodziejskiej? (Mat. 28:19, 20). Czy pilnie studiuje Biblię? (1 Tym. 4:15). Czy stara się umacniać duchowo swoją rodzinę, prowadząc regularne studium z żoną oraz dziećmi mieszkającymi w jego domu? (Efez. 5:29; 6:4). Czy w codziennym życiu przejawia owoce ducha? (Gal. 5:22, 23).

4. **Zbór oczekuje od starszych i sług pomocniczych przewodzenia w służbie** (od s. 55, ak. 3, do s. 56, ak. 1; w91 15.1 12, 13). Jaki jest stosunek brata do głoszenia? Czy widać, że często wyrusza do służby? Czy biorąc pod uwagę jego wiek, stan zdrowia, obowiązki rodzinne i teokratyczne, najwyraźniej robi wszystko, na co go stać? Zamianowanie brata, który nie jest przykładowym ewangelizatorem, może się negatywnie odbić na gorliwości zboru.

5. Chociaż to brat musi spełniać wymagania biblijne, należy również **przeanalizować stan duchowy jego najbliższych**. Jeśli jego żona jest ochrzczoną siostrą, to czy daje dobry przykład? Postępowanie żony często rzutuje na opinię o mężu (1 Tym. 3:11). Jeśli żona jest słaba pod względem duchowym, mąż powinien zrobić wszystko, by udzielić jej wsparcia. Czy na przykład organizowanie wieczoru poświęconego wielbieniu Boga w gronie rodziny jest dla niego priorytetem? Poza tym powinien mieć „dzieci wierzące, nie obciążone zarzutem rozwiązłości i nie

krnąbrne” (Tyt. 1:6; zob. *ks10* 3:15). Ogólnie rzecz biorąc, jego niepełnoletnie dzieci mają być „wierzące” — zmierzać do oddania się Bogu lub już być ochrzczonymi Świadcami Jehowy. Zgodnie z biblijnym wymaganiem dzieci powinny też być „podporządkowane z całą powagą” (1 Tym. 3:4). Na opinię o bracie wpływa także postępowanie *dorosłych* dzieci mieszkających z nim pod jednym dachem (w90 1.9 s. 25, ak. 7; w88/10 s. 25, ak. 5).

Ostrożność przy zalecaniu niektórych braci

6. Starsi powinni się upewnić, że mają dokładne i wyczerpujące informacje o bracie, którego kwalifikacje zamierzają omówić z nadzorcą obwodu, by przekazać zalecenie ~~do Biura Oddziału~~; dotyczy to zwłaszcza poniższych okoliczności.

7. **Brat był w przeszłości upomniany lub wykluczony.** Kiedy został upomniany lub wykluczony? Na czym polegało przewinienie? Jeśli został upomniany, czy komitet sądowniczy podjął decyzję o podaniu ogłoszenia? A jeśli musiał być wykluczony, kiedy dokładnie został przyłączony? Kiedy zdjęto ostatnie ograniczenia? Czy był jeszcze kiedyś upomniany lub wykluczony? Co was przekonuje, że swoim trybem życia zmazał dawną winę i że teraz cieszy się opinią przykładowego chrześcijanina? (w90 1.9 s. 24, ak. 5). Jeśli do wykroczenia doszło w innym zborze, czy skontaktowaliście się ze starszymi, by ustalić, jak zapatruje się na niego tamtejszy zbór? Przedwczesne zalecenie takiego brata może umniejszyć powagę wykroczenia — zarówno w jego oczach, jak i w ocenie innych. Może także zaniepokoić tych, którzy pamiętają jego naganne postępowanie.

8. **Brat w przeszłości dopuścił się cudzołóstwa.** Zmazanie tej hańby i zyskanie sobie dobrej opinii zapewne zajmie więcej czasu. *Zanim porozmawiacie o jego zaleceniu z nadzorcą obwodu*, powinniście znać odpowiedzi na następujące pytania: Kiedy

doszło do cudzołóstwa? Czy brat był tylko upomniany, czy został wykluczony? Jeśli był upomniany, czy komitet sądowniczy podjął decyzję o ogłoszeniu tego w zborze? Czy niewinna żona mu przebaczyła? Skąd to wiecie? Jeśli brat jest rozwiedziony, czy ponownie wstąpił w związek małżeński? Czy ożenił się z kobietą, z którą popełnił cudzołóstwo? Czy są jakiekolwiek dowody na to, że z góry planował porzucenie żony lub że nalegał, by zgodziła się na rozwód? Czy cudzołóstwo rozbiło małżeństwo drugiej strony? Jak ten postępek wpłynął na innych? Czy niewinna żona żyje? Czy ponownie wyszła za mąż? Co was przekonuje, że brat zmazał swą dawną winę i że teraz cieszy się szacunkiem otoczenia? Jeśli do całej sytuacji doszło w innym zborze, skontaktujcie się listownie ze starszymi, by poznać ich zdanie na temat waszego zalecenia.

9. Brat jest w separacji lub rozwiódł się, nie mając podstaw biblijnych. Kto w największym stopniu przyczynił się do problemów w małżeństwie? W jakich okolicznościach doszło do separacji lub rozwodu? Kto jest winien separacji lub kto zabiegał o rozwód? Czy oboje podpisali dokumenty, wyrażając zgodę na separację lub rozwód? Jak dawno do tego doszło? Co brat stara się robić, by doprowadzić do pojednania? Czy żona nie chce z nim współpracować? Jeśli tak, to dlaczego? Jak na tę sytuację zapatruje się zbór? Co o bracie myślą starsi ze zboru jego żony? Jeśli w grę wchodzi separacja i rozwód, wina może leżeć po obu stronach. W takiej sytuacji oboje nie są przykładni, w związku z czym mogą się nie nadawać do piastowania przywilejów służby (*br1* s. 9, ak. 7).

10. Brat, który kiedyś już usługiwał jako starszy lub sługa pomocniczy. Przed zaleceniem trzeba dobrze poznać przyczyny wcześniejszego skreślenia lub rezygnacji. W którym był wtedy zborze i kiedy został skreślony? Z jakich powodów przestał usługiwać? Pod jakim względem jego sytuacja się

[Zobacz list z 10 kwietnia 2012 roku do wszystkich gron starszych dotyczący pornografii.](#)

nadzorcy
obwodu

zmieniła? Jakie postępy zrobił od czasu skreślenia? Jeśli brat był starszym i nie został skreślony wskutek poważnego wykroczenia, to zależnie od czasu, jaki upłynął, być może nie musi usługiwać najpierw jako sługa pomocniczy. Jeśli został skreślony w innym zborze, należy poprosić listownie tamtejszych starszych o szczegółowe informacje oraz o ich opinię na temat ponownego zalecenia brata.

Przekazywanie zaleceń do Biura Oddziału

~~11. Grono starszych może zalecić brata na starszego lub sługę pomocniczego, gdy:~~

- ~~• Nadzorca obwodu składa wizytę w zborze. Prześle on do Biura Oddziału formularze S-2 z uwagami na temat kwalifikacji brata oraz informacją, czy zgadza się z zaleceniem, a jeśli nie, to dlaczego.~~
- ~~• Brat przenosi się do zboru, grono starszych z dotychczasowego zboru poleca go do dalszego usługiwania, a wizyta nadzorcy obwodu *nie jest zaplanowana w najbliższym czasie*. Jeżeli starsi w nowym zborze zgadzają się z wystawioną opinią, zborowy komitet służby może przesłać do Biura Oddziału list z prośbą o niezwłoczne zamianowanie brata. List ten powinien zawierać pełne imię i nazwisko brata oraz datę jego urodzenia i chrztu. Należy załączyć kopię listu polecającego, podpisanego przez komitet służby poprzedniego zboru. Biuro Oddziału nie rozpatrzy zalecenia, jeśli wspomniane listy nie będą podpisane przez odpowiednie komitety służby. Jeśli zalecenie zostanie rozpatrzone pozytywnie, zbór otrzyma list S-52 z informacją o zamianowaniu.~~

Zamianowania dokonywane podczas wizyty nadzorcy obwodu

Po otrzymaniu odpowiedzi z Biura Oddziału

~~12. Gdy grono starszych otrzyma z Biura Oddziału informację o zamianowaniu brata na starszego lub~~

Zobacz list z 13 lipca 2014 do wszystkich gron starszych dotyczący mianowania i skreślenia starszych i sług pomocniczych.

sługę pomocniczego, koordynator wyznaczy dwóch starszych, którzy porozmawiają z nim przed ogłoszeniem zamianowania. Atmosfera tego spotkania powinna odzwierciedlać powagę sprawy. **Nie należy go przeprowadzać pośpiesznie ani w sposób zbyt swobodny.**

13. Starsi zawsze powinni zadać bratu następujące pytania: „Czy w twojej przeszłości — nawet w okresie przed chrztem — albo w twym życiu osobistym lub rodzinnym jest coś, co cię dyskwalifikuje bądź uniemożliwia ci przyjęcie tej nominacji? Czy istnieje jakiś inny powód, dla którego nie chciałbyś przyjąć tego zamianowania, w związku z czym nie powinniśmy ogłaszać go w zborze?”. Ponadto jeśli brat jeszcze nigdy nie usługiwał jako starszy ani sługa pomocniczy, należy go zapytać: „Czy w jakimkolwiek okresie swego życia dopuściłeś się seksualnego molestowania dziecka?”. Gdyby na któreś z powyższych pytań padła odpowiedź twierdząca, nie należy ogłaszać nominacji. Odeślijcie do Biura Oddziału formularz S-2 lub list S-52 i dołączcie szczegółowe uzasadnienie, dlaczego zamianowanie powinno być anulowane. Jeśli natomiast brat odpowie przecząco i przyjmie zamianowanie, starsi mogą go zachęcić do przeanalizowania materiałów podanych przez „niewolnika wiernego i roztropnego”, które pomogą mu należycie się wywiązywać z nowych zadań (Mat. 24:45; od rozdz. 5 i 6).

14. Jeśli Biuro Oddziału nie zamianuje zalecanego brata, starsi powinni mu pomóc w zdobywaniu odpowiednich kwalifikacji. W dogodnej chwili może z nim porozmawiać dwóch starszych i życzliwie mu podpowiedzieć, co musi zrobić, by spełniać wymagania. **Nie powinni go informować, że grono starszych go zalecało, ani odczytywać mu poufnego listu z Biura Oddziału**, wyjaśniającego, dlaczego go nie został zamianowany. Czasami Biuro Oddziału nie przychyliła się do zalecenia, gdyż chce dać

Zobacz list z 13 lipca 2014 do wszystkich gron starszych dotyczący mianowania i skreślenia starszych i sług pomocniczych.

Zalecenia niezatwierdzone przez nadzorcę obwodu

nadzorca obwodu

Zobacz list z 10 kwietnia 2012 roku do gron starszych dotyczący pornografii.
Zobacz również list z 6 marca 2012 roku do wszystkich gron starszych dotyczący rozpatrywania kwalifikacji zamianowanych mężczyzn w związku z wyższym wykształceniem.

jakiemuś bratu czas na osiągnięcie dojrzałości, zdobycie doświadczenia lub zmazanie dawnych przewinień. W takich wypadkach omawianie tych spraw z bratem może nie być konieczne.

Sytuacje, które mogą stawiać pod znakiem zapytania kwalifikacje zamianowanego brata

15. **Domownicy brata dopuścili się poważnego przewinienia.** *Bezwzględnie wymaga to przeanalizowania kwalifikacji brata.* Jeśli jego żona lub dzieci, w tym dorosłe dzieci mieszkające w jego domu, mają poważne problemy, grono starszych powinno ustalić, czy brat jako głowa rodziny nie dopuścił się jakiegoś zaniedbania. Czy nie był zbyt pobłażliwy? Czy udzielał niezbędnych wskazówek, ostrzegając przed potencjalnymi problemami? Czy prowadził regularne studium rodzinne? Czy poświęcał domownikom czas i uwagę? Gdy się dowiedział o przewinieniu, czy niezwłocznie poinformował o tym grono starszych, by mogło odpowiednio zbadać sprawę? Czy nie osłaniał rodziny przed niezbędnym skarceniem albo czy nie próbował manipulować starszymi, którzy zajmowali się sprawą? Czy dalej cieszy się w zborze szacunkiem i zaufaniem jako przykładna głowa rodziny? Jeśli poważnego grzechu dopuściło się jedno z jego dzieci, to czy pozostałe są zdrowe duchowo? Odrzucenie jego dobrego przewodnictwa przez jednego członka rodziny niekoniecznie dyskwalifikuje brata, który czynił wszystko, czego rozsądnie można od niego oczekiwać, zwłaszcza jeśli pozostali domownicy prowadzą się przykładowo, a on sam cieszy się szacunkiem zboru (w88/10 25; w79/1 23, 24; w72/5 28).

16. **Do domu wprowadza się członek rodziny, który został wykluczony lub się odłączył.** Decyzję w takiej sprawie podejmuje głowa rodziny, a nie grono starszych. Taka sytuacja może jednak pociągnąć za sobą poważne konsekwencje. Jeśli brat zgadza się, by do jego domu wprowadził się członek

rodziny, który został wykluczony lub się odłączył, grono starszych rozpatrzy jego kwalifikacje. Czy krewny, który został wykluczony lub się odłączył, nie jest w stanie mieszkać samodzielnie, czy też wprowadził się, by ułatwić sobie życie? Czy są istotne powody, by pozwolić mu na powrót do domu, czy może tej rodzinie zależało na utrzymywaniu z nim bliższych stosunków? Czy członkowie rodziny unikali niepotrzebnych kontaktów z wykluczonym, gdy mieszkał poza domem? Czy chce on zamieszkać na jakiś czas, czy na stałe? Jak się prowadzi osoba, która została wykluczona lub się odłączyła? Jaki wpływ wywiera na stan duchowy innych domowników, zwłaszcza na rodzeństwo? Czy członkowie zboru są zaniepokojeni decyzją brata? Czy nie przestali go darzyć szacunkiem? (*km* 8/02 3, 4; *w81/23* 15).

17. **Bankructwo.** Jeśli starszy lub sługa pomocniczy ogłasza bankructwo, powodując oburzenie członków zboru lub osób postronnych, starsi przeanalizują jego kwalifikacje. Czy brat nie potrafił rozważnie wydawać pieniędzy albo przy podejmowaniu decyzji finansowych nie kierował się rozsądkiem i zdolnością przewidywania? Czy ma opinię człowieka uczciwego i odpowiedzialnego? Czy znany jest z tego, że sumiennie stara się spłacać długi? Czy odczuwa moralny obowiązek, by oddać anulowane długi, jeśli dawni wierzyciele są skłonni przyjąć ich zwrot? Czy wciąż cieszy się szacunkiem w zborze? Czy nadal ma „bardzo dobre świadectwo od osób postronnych”? (1 Tym. 3:7; *w94* 15.9 30, 31; *w70/24* 21, 22).

18. **Milczące przyzwolenie na małżeństwo ochrzczonego członka zboru z osobą nieochrzczoneą.** Zamianowany mężczyzna powinien lojalnie trzymać się mierników Jehowy, w tym również biblijnej zasady, by pobierać się „tylko w Panu” (1 Kor. 7:39; 2 Kor. 6:14, 15; Tyt. 1:8; *w04* 1.7 31). Obowiązuje ona wszystkich chrześcijan, także nieczynnych głosicieli. Milczące przyzwolenie zamianowanego brata

na małżeństwo osoby ochrzczonej z nieochrzczo-
ną stawia pod znakiem zapytania jego kwalifikacje.
O przyzwoleniu świadczy popieranie, udział lub po-
moc w zabieganiu o czyjeś względy, w ślubie bądź
przyjęciu weselnym. Wątpliwości co do kwalifikacji
brata może też nasuwać sytuacja, gdy nie angażuje się
osobiście, ale pozwala, by robiła to jego żona lub inni
domownicy. Jeśli starszy lub sługa pomocniczy wyka-
zuje brak rozeznania w tych dziedzinach, czym budzi
uzasadnione zaniepokojenie innych, może to ozna-
czać, że utracił kwalifikacje do usługiwania (w02 1.5
s. 17, ak. 13-15; w01 15.5 ss. 20, 21, ak. 16, 17).

**19. Gdy wychodzi na jaw lub zamianowany
brat przyznaje się, że w przeszłości popełnił
grzech, za który można zostać wykluczonym.**
Grono starszych może postanowić, iż brat będzie da-
lej usługiwał, pod warunkiem że: niemoralności lub
innego poważnego wykroczenia dopuścił się więcej
niż przed kilkoma laty, okazuje szczerą skruchę; przy-
znaje, że powinien był to zgłosić zaraz po grzechu.
(Być może nawet pod wpływem wyrzutów sumienia
sam wyznał grzech i zabiegał o pomoc). Od lat wier-
nie służy i cieszy się szacunkiem zboru. Widać też
dowody spoczywającego na nim błogosławieństwa
Bożego.

20. Jeśli brat popełnił grzech, zanim został miano-
wany starszym lub sługą pomocniczym, starsi wezmą
pod uwagę fakt, że powinien był o tym wspomnieć,
gdy rozmawiali z nim przed ogłoszeniem zamiano-
wania. Ponadto jego przydatność do usługiwania mo-
że w dużej mierze zależeć od natury popełnionego
grzechu. Na przykład ktoś, kto dopuścił się nadużyć
seksualnych na dziecku, zapewne nie będzie odpo-
wiedał wymaganiom przez wiele lat (w97 1.1 26-29;
w78/11 10, 11).

21. Jeśli do wykroczenia doszło w *ostatnich kilku
latach, kiedy brat usługiwał* jako starszy lub sługa po-
mocniczy, nie spełnia on wymagań, ponieważ nie jest

Zobacz list
z 1 października
2012 roku do
wszystkich gron
starszych
dotyczący
krzywdzenia
dzieci.

„wolny od oskarżenia” (1 Tym. 3:2, 10; Tyt. 1:6, 7). W zależności od sytuacji sprawa może też wymagać powołania komitetu sądowniczego (zob. 5:43, 44).

Procedura rozważania kwalifikacji zamianowanych braci, którzy borykają się z jakimiś problemami

22. Nie należy pośpiesznie zalecać skreślenia, chyba że są ku temu mocne podstawy. Możliwe, że wystarczy udzielić bratu pomocy, by odpowiadał biblijnym wymaganiom i mógł dalej usługiwać. Czy wiernie służy od wielu lat? Co wątpliwego zrobił lub pod jakim względem się zaniedbał? Jak przyjął rady? Czy w przeszłości miał już podobne problemy i jak zareagował na okazaną mu pomoc? Czy jego postęпки rzeczywiście są na tyle poważne, że musi utracić przywilej? Może po prostu popełnił błąd, gdyż zabrakło mu rozeznania? Ogół członków zboru wciąż może darzyć go szacunkiem i zaufaniem jako starszego lub sługę pomocniczego. Może sprawa nie jest powszechnie znana. Jeśli brat sobie uświadamia, że postąpił niemądrze, wyciąga wnioski ze swego błędu, ma właściwe nastawienie i chce się poprawić, to niewykluczone, że będzie mógł dalej usługiwać.

23. Gdy trzeba rozpatrzyć kwalifikację starszego, grono starszych zajmie się tym w jego obecności, trzymając się następującej procedury:

- Spotkanie należy rozpocząć modlitwą o kierownictwo Jehowy. Następnie trzeba przedstawić wszystkie fakty. Dyskusja powinna się odbywać w sposób uporządkowany, w atmosferze nacechowanej szacunkiem, sprzyjającej wymianie myśli.
- Brat musi mieć wystarczająco dużo czasu, by wyrazić swe odczucia i odpowiedzieć na wszystkie pytania. Należy go zapytać, jak sam się zapamiętuje na przytaczane fakty dotyczące jego kwalifikacji.

- Starsi poproszą brata o opuszczenie pomieszczenia, po czym w swoim gronie będą kontynuować dyskusję i podejmą decyzję.
- Brat zostanie wtedy zaproszony ponownie. Jeśli zapadła decyzja o jego skreśleniu, starsi poinformują go o tym i podadzą biblijne przyczyny.
- Brat będzie miał możliwość ustosunkować się do decyzji. Dzięki temu starsi dowiedzą się, co ewentualnie ma na swoją obronę. Gdy zajdzie potrzeba, brat znów opuści pomieszczenie, aby starsi mogli ponownie przedyskutować sprawę i podjąć ostateczną decyzję.
- ~~Jeśli starsi postanowią zalecić skreślenie brata, a on się z tą decyzją nie zgadza, informują go, że ma prawo wyjaśnić w liście swoje stanowisko. Jego list zostanie dołączony do pisma grona starszych i przesłany do Biura Oddziału.~~

24. **Omawiając kwalifikacje *sługi pomocniczego***, należy się trzymać powyższej procedury, z tą różnicą, że brat nie musi być obecny na spotkaniu grona starszych. Zazwyczaj wystarczy, że wcześniej spotka się z nim dwóch starszych, którzy wysłuchają jego wyjaśnień. Jeśli grono podejmie decyzję o skreśleniu, dwóch starszych spotka się z bratem ponownie — powiadomią go o decyzji, przedstawiają biblijne podstawy oraz wysłuchają jego zdania. Jeśli brat się nie zgadza z tym postanowieniem, może przekazać starszym list z wyjaśnieniem swego stanowiska. Starsi zapoznają się z listem i zastanowią, czy podtrzymać swoją decyzję. Jeśli w najbliższym czasie zaplanowano wizytę nadzorcy obwodu, warto omówić z nim tę sprawę.

nadzorcę obwodu

nadzorcę obwodu

Przekazywanie do ~~Biura Oddziału~~ informacji o zalecanych skreśleniach

25. **Zatwierdzenie przez ~~Biuro Oddziału~~ jest niezbędne**, gdy do skreślenia starszego lub sługi po-

mocniczego dochodzi w następujących okolicznościach:

- Brat **rezygnuje z powodów osobistych**. Najpierw dwóch starszych omówi z nim tę sprawę. Dlaczego brat chce zrezygnować z przywileju? Czy nie spełnia już wymagań biblijnych? Czy starsi mogliby mu jakoś pomóc lub go zachęcić, jeśli sytuacja osobista utrudnia mu usługiwanie? Może byliby w stanie na jakiś czas odciążyć go od niektórych obowiązków zborowych, dopóki warunki się nie zmienią. Jeśli po rozmowie brat nadal uważa, że powinien być skreślony, zborowy komitet służby przedstawi w liście do ~~Biura Oddziału~~ wszystkie szczegóły dotyczące przyczyn rezygnacji. nadzorcy obwodu
- Starsi zalecają skreślenie, gdyż brat **postępuje nierozsądnie, lecz nie zachodzi potrzeba podjęcia działań sądowniczych**. W większości wypadków takie zalecenia należy rozpatrywać w trakcie wizyty nadzorcy obwodu. Jeśli jednak kwalifikacje brata budzą poważne wątpliwości, a w najbliższym czasie nie zaplanowano w zborze wizyty nadzorcy obwodu, starsi powinni napisać do ~~Biura Oddziału~~. Przekazą następujące informacje: Co wątpliwego uczynił dany brat lub pod jakim względem się zaniedbał? Jak jego postępowanie zmieniło się w stosunku do tego, co robił, gdy był zalecany do usługiwania? Czy zgadza się z decyzją o skreśleniu? Jeśli się nie zgadza, może do listu starszych dołączyć własny list z wyjaśnieniami. W tym czasie nadal będzie usługował jako starszy lub sługa pomocniczy. Grono starszych podejmie decyzję, jakie obowiązki można mu powierzyć w tej sytuacji. nadzorcy obwodu

26. **Ogłoszenie o skreśleniu** podaje się w zborze dopiero po otrzymaniu z ~~Biura Oddziału~~ formularza S-2 lub listu S-52 z zatwierdzeniem skreślenia.

Zobacz list z 13 lipca 2014 do wszystkich gron starszych dotyczący mianowania i skreślenia starszych i sług pomocniczych.

Zobacz list z 13 lipca 2014 do wszystkich gron starszych dotyczący mianowania i skreślenia starszych i sług pomocniczych.

~~W takim wypadku brat powinien zostać powiadomiony o skreśleniu przed podaniem ogłoszenia. Ogłoszenie powinno brzmieć: „**Brat [imię i nazwisko] nie usługuje już jako starszy (sługa pomocniczy)**”.~~

~~27. Oprócz opisanych powyżej sytuacji Biuro Oddziału należy powiadomić, jeśli starszy lub sługa pomocniczy przestaje usługiwać z następujących przyczyn:~~

- ~~• **Przeprowadzka lub śmierć.** Nadzorca obwodu poinformuje o tym Biuro Oddziału po wizycie w zborze. W takich wypadkach w zborze nie podaje się ogłoszenia o skreśleniu.~~
- ~~• **Odlączenie się, wykluczenie lub upomnienie przez komitet sądowniczy.** Gdy ponad wszelką wątpliwość ustalono zasadność zarzutów, na najbliższym zebraniu służby w zborze podaje się **ogłoszenie o skreśleniu** bez czekania na zatwierdzenie przez Biuro Oddziału. Zborowy komitet służby **bezzwłocznie powiadomi Biuro Oddziału** o skreśleniu i opisie całej sprawy. Poda rodzaj wykroczenia oraz dane innych osób, które miały związek z tą sprawą; wyjaśni, jakich rad udzielono i jak starsi dowiedzieli się o przewinieniu. Należy również poinformować o podjętych działaniach (czy doszło do wykluczenia, odlączenia się lub upomnienia przez komitet sądowniczy oraz czy w zborze podano komunikat o upomnieniu). Jeśli ktoś się odłącza lub zostaje wykluczony, w zborze podaje się odpowiednie ogłoszenie. Jeśli sprawa została załatwiona tuż przed wizytą nadzorcy obwodu, informację o skreśleniu można dołączyć do jego sprawozdania składanego do Biura Oddziału, a szczegóły opisać w dodatkowym poufnym liście.~~

do Działu Służby

~~28. Jeżeli zostaje skreślony koordynator lub sekretarz, należy wypełnić i przesłać formularz „Zmia-~~

na adresu koordynatora grona starszych/sekretarza” (S-29).

~~29. **Zapiski o skreśleniu starszego lub sługi pomocniczego powinny być bezterminowo przechowywane w poufnych aktach zboru.**~~ Chodzi o formularze S-2 i listy S-52 z Biura Oddziału oraz związaną z tym korespondencję. Zapiski te pomagają starszym przygotować niezbędne informacje dla Biura Oddziału, gdyby w przyszłości ponownie zalecali brata do usługiwania.

Zobacz list z 13 lipca 2014 do wszystkich gron starszych dotyczący mianowania i skreślenia starszych i sług pomocniczych.

Gdy zamianowany brat wyprowadza się do innego zboru

30. Zborowy komitet służby prześle starszym w nowym zborze **list polecający**, w którym jednoznacznie określi, czy rekomenduje brata do dalszego usługiwania. Czy usługiwał też w innych zborach? Jak długo łącznie piastuje przywilej służby? W jakich dziedzinach ma doświadczenie? Pod listem podpiszą się wszyscy trzej członkowie zborowego komitetu służby.

31. Jeśli któryś ze starszych ma *poważne zastrzeżenia* do kwalifikacji zamianowanego brata, który się wyprowadza, grono starszych powinno się jak najszybciej spotkać i ustalić, czy zaleca go do dalszego usługiwania. Jeśli go nie zaleca, dwóch lub więcej starszych spotka się z nim przed jego wyjazdem i jasno przedstawi przyczyny tej decyzji. List z opinią powinien szczegółowo opisywać ich wątpliwości oraz udzielone rady.

Gdy zamianowany brat przeprowadza się z innego zboru

32. **Starszy lub sługa pomocniczy**, który przeprowadza się z innego zboru **z pozytywną rekomendacją** i jest zalecany do usługiwania przez starszych w nowym zborze, ale nie został jeszcze ponownie zamianowany, może stosownie do

posiadanych kwalifikacji otrzymywać zadania związane z nauczaniem: omawiać ciekawe myśli z Biblii, mieć punkty na zebraniach służby i wygłaszać wykłady publiczne. Może też korzystać z Kursu Służby Królestwa. Ponadto w tygodniu wizyty nadzorcy obwodu może brać udział w pierwszej części jego spotkania z braćmi zamianowanymi. Jeśli szkic spotkania zawiera dodatkowe informacje przeznaczone tylko dla starszych, zaleceni starsi, którzy jeszcze nie zostali ponownie zamianowani, mogą zostać na czas omawiania tych myśli. Nie będą jednak obecni podczas rozważania zaleceń do usługiwania oraz potrzeb zboru. Jeżeli brat nie został zalecony przez poprzednie lub nowe grono starszych, nie będzie mógł uczestniczyć we wspomnianych spotkaniach i kursie. Bracia, którzy w poprzednim zborze byli starszymi, nie zaczynają oficjalnie usługiwac, dopóki nie nadejdzie list potwierdzający zamianowanie (na przykład nie wchodzi w skład komitetów sądowniczych ani nie uczestniczą w spotkaniach grona starszych).

- Jeśli starszy lub sługa pomocniczy regularnie wyjeżdża i przez jakiś czas mieszka na terenie innego zboru, nie powinien być zamianowany w obu zborach. Jego „Zborową kartę sprawozdań głosiciela” (S-21) należy przechowywać w jednym zborze. Za każdym razem, gdy wyjeżdża, starsi napiszą list do zboru, w którym będzie przebywał, i wyjaśnią jego sytuację oraz wymieniają, jakie otrzymywał zadania. Starsi ze zboru, do którego się udaje, mogą mu powierzać obowiązki zgodnie z nakreślonymi powyżej wytycznymi. Sprawozdania ze służby polowej brat powinien przysyłać do macierzystego zboru, nawet jeśli przebywa poza nim dłużej niż trzy miesiące.

Rozdział 4

Pomaganie słabym

Dostrzegajcie oznaki słabości duchowej

Pomagajcie słabym nabrać dobrych zwyczajów duchowych i się ich trzymać

Bezzwłocznie udzielajcie pomocy

1. Starsi muszą pielegnować właściwy stosunek do pomagania innym. Apostoł Paweł, nawiązując do wspaniałego przykładu Jezusa, napisał: „My jednak, którzy jesteśmy silni, powinniśmy znosić słabości tych, którzy nie są silni, a nie mieć upodobania w samych sobie. (...) Gdyż nawet Chrystus nie miał upodobania w samym sobie” (Rzym. 15:1-3). Paweł polecił starszym w Efezie: „Macie dopomagać słabym” (Dzieje 20:35). Nadzorcy pamiętają, że powinni ‘pocieszać swą mową dusze przygnębione, wspierać słabych, wobec wszystkich być wielkodusznie cierpliwi’ (1 Tes. 5:14). W ten sposób naśladują Wielkiego Pasterza, Jehowę (Ps. 23:1-4).

2. W dobie obecnej Jehowa pobudza życzliwych pasterzy do wykonywania pracy zgodnej z Jego dawną zapowiedzią: „Będę szukał moich owiec i będę się o nie troszczył. (...) I wyzwolę je ze wszystkich miejsc, po których się rozproszyły (...). Na dobrym pastwisku będę je pasł (...). Zagubionej będę szukał (...) i mającą złamanie opatrzę, a niedomagającą wzmocnię” (Ezech. 34:11-16).

3. Co jednak możecie zrobić, gdy wasze wysiłki nie przynoszą spodziewanych rezultatów? Nie dajcie się szybko zniechęcić. Korygowanie niedoskonałego serca wymaga delikatności i czasu, ale może być źródłem głębokiej satysfakcji (Ps. 103:13, 14; 2 Kor. 13:

7-9). Udzielajcie innym wsparcia, lecz bądźcie rozważni w tym, ile czasu poświęcacie osobom mającym ciągłe problemy.

Oznaki słabości duchowej

4. **Czujni, życzliwi pasterze szybko dostrzegają u innych oznaki słabości duchowej i podejmują niezwłoczne działania**, by im pomóc, zanim problemy przerodzą się w ciężkie grzechy (Gal. 6:1, 2). Do symptomów duchowego znużenia należą: brak umiaru w jedzeniu i piciu oraz w korzystaniu z rozrywek; zbytnie zadowolenie z samego siebie; utrata zapału do prawdy, w tym do codziennego czytania Biblii i studium osobistego; utrzymywanie się poważnych wątpliwości; opuszczanie zebrzań zborowych; krytykancka postawa wobec starszych i organizacji (w86/12 17, 18).

5. **Słabość duchowa zazwyczaj wynika z zaniedbywania któregoś z dobrych zwyczajów teokratycznych**. Jeśli dostrzeżecie, że ktoś słabnie, pomóżcie mu zrozumieć, co mógłby poprawić. Podczas wizyt pasterskich posługujcie się Słowem Bożym, by zwracać uwagę braci na ewentualne oznaki znużenia duchowego. Dzięki temu będą mogli uniknąć popadnięcia w poważny grzech. Starajcie się zachęcić ich do korzystania z opisanych w Biblii środków umacniających wiarę. Należą do nich: modlitwa o pomoc ducha świętego (Łuk. 11:13; Gal. 5:22, 23; 1 Piotra 4:7); codzienne czytanie Biblii oraz osobiste studium chrześcijańskich publikacji (Ps. 1:1, 2); rozmyślanie nad sprawami duchowymi (Ps. 77:12); regularna obecność na zebraniach, zgromadzeniach i kongresach (Neh. 8:1-3, 8, 10; Hebr. 10:23-25); regularny udział w służbie polowej (Dzieje 20:18-21); chętnie przyjmowanie duchowego wsparcia od starszych zboru i nadzorców podróżujących (Rzym. 1:11, 12; Hebr. 13:17).

Zachęcające wizyty pasterskie

6. Najważniejszym celem wizyty pasterskiej jest udzielenie jakiegoś daru duchowego, umocnienie wiary oraz wymiana zachęt (Rzym. 1:11, 12). Starszy może odwiedzić głosiciela w domu, porozmawiać z nim w Sali Królestwa, podczas służby kaznodziej-skiej, przez telefon lub przy innych okazjach. Wymie-nione poniżej wskazówki pozwolą dokonywać zachę-cających wizyt w domach głosicieli.

- **Umówcie się.** Okazujcie głosicielom względy, zawczasu umawiając się na wizytę. Jeśli zamie-rzacie poruszyć jakiś poważny problem, poinform-ujcie o tym głosiciela wcześniej.
- **Przygotujcie się.** Módlcie się o kierownictwo Jehowy. Przeanalizujcie sytuację głosiciela, by ustalić jego stan duchowy. Przemyślcie też, jakie sugestie, zachęty lub rady będą najbardziej przy-datne. Jeśli trzeba zająć się jakimś poważnym problemem, na wizytę powinno pójść dwóch starszych. W innych sytuacjach starszy może się umówić z wykwalifikowanym sługą pomocni-czym.
- **Dbajcie o swobodną, pozytywną i przy-jazną atmosferę.** Wyrażajcie szczerze zainte-resowanie pomyslnością głosiciela. Udzielajcie serdecznych pochwał. Uważnie słuchajcie. Jeśli zauważycie, że ktoś zмага się z jakimś proble-mem, taktownie zachęćcie go, by się zwierzył. Swoje wypowiedzi dostosujcie do potrzeb.
- **Posługujcie się Biblią.** Głównym źródłem in-formacji powinno być Słowo Boże, które „od-działuje z mocą” (Hebr. 4:12). Umiejętnie posłu-gując się tą Księgą, pozwalacie, by do serca brata lub siostry przemawiał sam Jehowa.
- **Nie przedłużajcie wizyty.** Jeśli ustalono czas trwania wizyty, trzymajcie się tego. W razie po-trzeby umówcie się na kolejne spotkanie.

Zobacz list z 2 lutego 2014 roku do wszystkich gron starszych dotyczący pracy pasterskiej.

- **Kończcie wizytę modlitwą.** Modlitwa jest stosownym zakończeniem wizyty. Głosiciele cenią sobie, gdy starsi modlą się w ich obecności (Filip. 4:6, 7).
- **Po jakimś czasie upewnijcie się, czy głosiciel nie potrzebuje dodatkowej pomocy.**

Skuteczne udzielanie rad

7. Udzielanie rad jest przywilejem, ale wiąże się z dużą odpowiedzialnością. **Bądźcie czujni — starajcie się udzielać rad, zanim złe tendencje się zakorzenia** (Prz. 27:5, 6). Przed udzieleniem rady trzeba dobrze przemyśleć, co powiedzieć i jak to zrobić, by osiągnąć najlepszy rezultat. Celem powinno być skorygowanie sposobu myślenia współwyznawcy, by wzrastał duchowo (Gal. 6:1).

8. Nie szczydźcie czasu na słuchanie; poznajcie wszystkie fakty (Jak. 1:19; Prz. 18:13). Starszy powinien mieć pełny obraz sytuacji, jeśli chce się kierować prawdziwym zrozumieniem, wnikliwością i rozeznaniem potrzebnymi do rozwiązania jakiegoś problemu czy rozstrzygnięcia jakiejś kwestii.

9. Dobrze zaplanujcie, co chcecie powiedzieć, i mądrze dobierajcie słowa. Starajcie się wypowiadać życzliwie. Pamiętajcie, że macie do czynienia z owcami Jehowy, które należy traktować z czułością (Ps. 100:3; w89 15.9 19). Radę zazwyczaj warto poprzedzić przemyślaną, szczerą pochwałą.

10. Udzielane rady muszą pochodzić z Biblii i opartych na niej publikacji (Ps. 119:105). Zamiast wygłaszać własne opinie, pozwólcie, by wasz pogląd na omawianą sprawę kształtowała Biblia. Starajcie się dotrzeć do serca, a nie tylko do umysłu rozmówcy.

11. W delikatnych kwestiach, takich jak ubiór i wygląd zewnętrzny czy dobór rozrywki, przed podaniem rady warto zapytać o zdanie innego starszego. Dzięki temu rada będzie oparta na Słowie Bożym,

a nie na osobistych odczuciach (Kazn. 7:16). Jeśli trzeba komuś udzielić rady, nie należy tego odkładać.

Pomaganie nieczynnym

12. Nadzorca służby we współpracy z sekretarzem przydziela każdego nieczynnego głosiciela mieszkającego na terenie zboru do którejś grupy służby polowej i poinformują o tym jej nadzorcę. Nadzorca grupy powinien zapewnić takiemu głosicielowi niezbędną pomoc – osobiście lub za pośrednictwem innego wykwalifikowanego starszego z grupy. W zależności od sytuacji podczas wizyty u nieczynnego głosiciela starszemu może towarzyszyć sługa grupy lub zastępca.

13. Głównym celem wizyty jest dopomożenie nieczynnemu głosicielowi w zrozumieniu, że Jehowa się o niego troszczy. Pasterze powinni prowadzić rozmowę serdecznie i zachęcająco. Mogą się podzielić kilkoma biblijnymi myślami zawartymi w 24 rozdziale książki *Zbliż się do Jehowy*, w artykule „Jesteś cenny w oczach Boga!” ze *Strażnicy* z 1 kwietnia 1995 roku, strony od 10 do 15, oraz w *Strażnicy* z 15 listopada 2008 roku, strony od 8 do 16. Zależnie od potrzeb i sytuacji danej osoby można też wykorzystać inne materiały.

14. Jeżeli nieczynny głosiciel dopuścił się poważnych wykroczeń, a teraz pragnie wznowić współpracę ze zbozem, pasterze muszą odzwierciedlać ujmującą miłość Jehowy. Gdy ktoś wyznaje, że zgrzeszył przeciwko Jehowie, i przejawia szczerą skruchę, pasterze pomogą mu dostrzec, iż może liczyć na przebaczenie u Boga. Niezbędne może się okazać nacechowane miłością skarcenie (Hebr. 12:7-11; zob. *Strażnicę* z 15 listopada 2008 roku, ss. 14, 15, ak. 12, 13).

15. Gdy nieczynny głosiciel pragnie wznowić działalność w zborze, czasem pomocne jest prowadzenie z nim studium biblijnego. Nadzorca grupy omówi to z nadzorcą służby, który skonsultuje się

z innymi członkami komitetu służby. Jeśli komitet uzna, że takie studium jest potrzebne, rozważy też, kto najlepiej nadawałby się do tego zadania. Poza tym członkowie komitetu zdecydują, jaki materiał omawiać. Z nieczynnym głosicielem, który dobrze zna prawdę biblijną, ale zaniedbał chrześcijańskie powinności, można przestudiować część 4 książki *Zbliż się do Jehowy*, by na nowo rozbudzić w nim miłość do Stwórcy (od 85, 86).

16. Jeżeli ktoś był *nieczynny tylko przez krótki okres*, do uaktywnienia go czasem wystarczy pomoc doświadczonego głosiciela. Prowadzenie studium biblijnego może nie być potrzebne.

17. Zanim jednak zaprosi się do służby kogoś *nieczynnego od lat*, powinno się z nim spotkać dwóch starszych, którzy ustalą, czy spełnia podstawowe wymagania stawiane głosicielom Królestwa, nakreślone w książce *Zorganizowani do spełniania woli Jehowy*, strony od 79 do 81 (km 11/00 3).

Pomaganie w rozwiązywaniu problemów małżeńskich

18. Sposób, w jaki mąż i żona wywiązują się ze swych obowiązków małżeńskich, wpływa na ich więź z Jehową (1 Piotra 3:7). Małżeństwo może przysparzać czci Jehowie i zborowi, ale może też ściągać hańbę na Boga i Jego organizację. Gdy małżonkowie — lub jedno z nich — zwrócą się o pomoc, troskliwi nadzorcy powinni udzielić im rad biblijnych oraz praktycznych wskazówek opartych na chrześcijańskich publikacjach. Zazwyczaj rozmowę najlepiej jest prowadzić w obecności obojga małżonków. Gdyby obecne było tylko jedno z nich, rozmawiajcie wyłącznie o tym, co dana osoba może zrobić, by poprawić sytuację.

19. Udzielając pomocy, starsi powinni przejawiać **skromność**. Ponieważ nie wiedzą wszystkiego, co się dzieje w małżeństwie, będą unikać brania czyjejs stro-

ny (Prz. 18:13). Zapewne oboje małżonkowie mogliby coś ulepszyć i oboje są w jakimś stopniu winni zaistniałych trudności (Rzym. 3:23; Jak. 3:2). Starsi nie zostali upoważnieni przez Jehowę do decydowania za innych w sprawach małżeńskich (2 Kor. 1:24; Gal. 6:5; *br1* 9). Co prawda mogą zaproponować pomoc, jednak to mąż i żona muszą podjąć decyzję, jak zająć się swymi problemami.

20. Gdy chrześcijanin chce wystąpić o separację, starsi zwróćą jego uwagę, co na ten temat mówi Biblia (1 Kor. 7:10, 11). Wyjaśnią, że jest tylko kilka wyjątkowych powodów, które mogą skłonić chrześcijanina do przeprowadzenia separacji (*lv* 219-221; *br1* 10-13). Gdy ktoś zastanawia się nad wystąpieniem o rozwód, nadzorcy powinni mu wyjaśnić, że uzyskanie go nie daje podstawy do zawarcia ponownego małżeństwa, jeśli nie doszło do cudzołóstwa (Mat. 19:9). Ponadto tak radykalny krok, jakim jest rozwód, bardzo utrudnia pojednanie. Starsi nie mogą zachęcać do separacji ani rozvodu; nie mogą też ich zabraniać. Decyzje w tych sprawach każdy chrześcijanin podejmuje osobiście i sam musi ponieść ich konsekwencje (Gal. 6:7). Starsi mogą jednak dojść do wniosku, że dany głosiciel ze względu na powzięte decyzje przestał być przykładnym członkiem zboru i nie można mu powierzać zaszczytnych obowiązków.

Pokrzepianie tych, którzy zostali skrzywdzeni w dzieciństwie

21. Osoby, które w dzieciństwie zostały ciężko skrzywdzone (na przykład były molestowane), często w dorosłym życiu zmagają się z problemami emocjonalnymi. Potrzebują serdecznego zainteresowania. Dlatego starsi pamiętają, że takich współwyznawców należy traktować z **wyrozumiałością, troskliwością i życzliwością**. W ten sposób dają dowody szczerego zainteresowania i stają się dla nich „jak schronienie przed wiatrem i kryjówka przed deszczową

nawałnicą” (Izaj. 32:2). Wzorem Boga powinniśmy być „tkliwie współczujący” (Efez. 4:32). Chcąc pokrzepić takie osoby, nadzorcy wybiorą ze swego grona braci, którzy najlepiej wywiążą się z tego zadania. Starsi mają przecież różne zdolności. Niektórzy potrafią się zająć takimi członkami zboru lepiej niż inni (1 Kor. 12:4).

22. Należy pamiętać, że **starsi zboru nie są specjalistami od zdrowia psychicznego ani terapeutami, lecz duchowymi pasterzami** (1 Piotra 5:2). Nie powinni zatem organizować spotkań, które ktoś mógłby uznać za terapię grupową. Nie ma też potrzeby poświęcać czasu na studiowanie publikacji z zakresu psychologii czy psychiatrii. Starsi nie próbują wcielać się w rolę profesjonalnych terapeutów. Ktoś, kto zmaga się z poważnymi zaburzeniami natury emocjonalnej bądź cierpi na chorobę psychiczną, może wymagać fachowej pomocy (w89 1.2 27).

23. Chcąc okazywać szczere zainteresowanie, należy być dobrym słuchaczem (Prz. 21:13; Jak. 1:19). W *Przebudźcie się!* z 8 października 1993 roku zawarto przestrożę, by osobom, które szukają pomocy, nie mówić, że powinny po prostu o wszystkim zapomnieć. Prawdziwą ulgę niejednemu przyniosła rozmowa ze współczującym starszym, który powstrzymuje się od osądzania i potrafi pokrzepić „dobrym słowem” (Prz. 12:25). Pismo Święte ma moc uzdrawiania. Jehowa wie, jak uleczyć „mających złamane serce” (Ps. 30:2; 147:3). Chociaż konieczne może być zadanie komuś kilku taktownych pytań, ułatwiających wyrażenie uczuć, wystrzegajcie się niepotrzebnego i ciągłego roztrząsania szczegółów nadużycia, gdyż może to przynieść negatywny skutek. Po cierpliwym wysłuchaniu danej osoby zróbcie użytek z kojącej mocy „oliwy”, czyli Słowa Bożego (Jak. 5:13-15). ‘Pokój Boży przewyższa wszelką myśl’, nawet tę najbardziej niepokojącą (Filip. 4:7; Ps. 94:19; w95 1.1 s. 9, ak. 18-20; g94 8.7 3-11).

24. **Niekiedy siostra, która w dzieciństwie została skrzywdzona, może poprosić o pomoc inną dojrzałą siostrę.** Oczywiście siostra nie będzie się zajmować sprawami wymagającymi uwagi starszych. Jednak gdy pozwalają jej na to warunki, może udzielać potrzebującej siostrze wsparcia emocjonalnego i zachęt (w90 15.3 28). Jeśli starsi wiedzą o takiej sytuacji, powinni co jakiś czas zapytać siostrę, jak się jej udaje wywiązywać z tej roli.

25. Zdarza się, że chrześcijanin cierpiący na zaburzenia emocjonalne szuka **fachowej pomocy**. Korzystanie z leczenia u psychiatry, psychologa czy terapeuty jest sprawą osobistą. Starszy nie powinien zalecać konkretnego specjalisty ani ośrodka. Mógłby wskazać lub omówić myśli z publikacji ostrzegające przed metodami leczenia, które są niezgodne z zasadami biblijnymi (w89 1.2 28, 29; w83/14 16-20; w76/19 22, 23). Co prawda udział w terapii grupowej prowadzonej przez specjalistę jest kwestią osobistą, jednak gdyby chrześcijanin zapomniał o potrzebie dyskrecji, mógłby w trakcie sesji nierozważnie wyjawiać poufne informacje o innych członkach zboru.

26. Starsi powinni pamiętać, że czas, jaki mogą poświęcić osobom z problemami emocjonalnymi, jest ograniczony. Dlatego muszą zachowywać **równowagę między tym rodzajem pracy pasterskiej a wszystkimi pozostałymi obowiązkami**, do których należy zaspokajanie duchowych, emocjonalnych i materialnych potrzeb własnej rodziny oraz dbanie o wszystkich członków zboru. Ofiara nadużyć może prosić o więcej uwagi, niż jesteście w stanie jej poświęcić, musicie zatem odznaczać się trzeźwością umysłu (1 Piotra 4:7). Niektórzy nadzorcy wolą sobie z góry ustalić, ile czasu spędzą na pracy pasterskiej. Niekiedy trzeba kogoś odwiedzić kilka razy, zanim poczuje prawdziwą ulgę, jeśli w ogóle jest to możliwe. Jeżeli współwyznawca prosi starszego o pomoc w chwili, gdy ten nie może z nim wystarczająco

długo porozmawiać, starszy mógłby w paru słowach powiedzieć mu coś pokrzepiającego, zapewnić o miłości Jehowy, przeczytać stosowny werset lub krótko się z nim pomodlić. W ten sposób upewni go o swoim zainteresowaniu i pragnieniu niesienia niezbędnej pomocy. Warto też omówić biblijne przykłady ludzi, którzy mimo okropnego dzieciństwa wiernie służyli Jehowie. Potwierdzają one, że nikt nie musi być trwale poszkodowany wskutek nieudanego życia rodzinnego (w01 15.4 25-28).

Przestrogi dotyczące udzielania pomocy siostram

27. Starszy lub sługa pomocniczy **nigdy nie powinien się spotykać sam na sam** z siostrą, która nie jest jego bliską krewną. Nie powinien też stać się jedynym powiernikiem siostry przeżywającej trudności małżeńskie. Dotyczy to również długich rozmów telefonicznych. Oczywiście nie ma nic niestosownego w tym, że starszy rozmawia z siostrą w cztery oczy w jej domu, w Sali Królestwa czy w służbie kaznodziejskiej, jeśli widzą ich inne osoby (w06 15.9 s. 26, ak. 7).

28. Nigdy nie należy też spotykać się sam na sam z siostrą, która **padła ofiarą nadużyć, cierpi na depresję lub z jakiegoś innego powodu jest rozchwiana emocjonalnie**. U kobiety w takim stanie mogą się łatwiej rozbudzić niewłaściwe uczucia wobec starszego, który się z nią spotyka. Mądrość nakazuje więc, by na wizyty pasterskie do takiej siostry przychodzili we dwóch różni starsi. Będzie to ochroną zarówno dla nich, jak i dla tej siostry, ponieważ niestosowne uczucia mogą się rozwinąć również u starszego, który pociesza siostrę lub udziela jej rad (Jer. 17:9).

Rozdział 5

Wskazówki dotyczące powoływania komitetu sądowego

Gdy dowiedzie się o czymś poważnym wykroczeniu, podejmijcie niezwłoczne działania

Jak poważne jest domniemane wykroczenie?

Czy rzeczywiście doszło do grzechu?

Czy należy wziąć pod uwagę dodatkowe okoliczności?

1. Gdy starsi dowiadują się o poważnym wykroczeniu, powinni **niezwłocznie podjąć działania**, aby zapewnić zborowi ochronę, a winowajcy niezbędną pomoc (Judy 4). Opieszałość pod tym względem może utrudnić świętemu duchowi Jehowy oddziaływanie na zbór. W pierwszej kolejności starsi muszą ustalić, czy wykroczenie — jeśli rzeczywiście do niego doszło — jest na tyle poważne, że trzeba powołać komitet sądowy.

Wykroczenia wymagające powołania komitetu sądowego

2. Przewinienia wymienione poniżej mogą wymagać powołania komitetu sądowego. Oczywiście nie jest to pełna lista wykroczeń, jakimi zajmuje się komitet sądowy. Gdy starsi oceniają wagę domniemanego wykroczenia, muszą się kierować zdrowym rozsądkiem i rozeznanie. Powinni wziąć pod uwagę na przykład stopień, rodzaj i częstotliwość złego postępowania oraz intencje i pobudki winowajcy.

Jeśli grono starszych nie ma pewności, czy należy wszcząć działania sądownicze, może listownie poprosić o wskazówki Biuro Oddziału.

3. **Zabójstwo.** Oprócz popełnienia rozmyślnego morderstwa, ktoś może ściągnąć na siebie winę krwi, gdy spowodował śmierć innego człowieka wskutek nieostrożności lub złamania przepisów ruchu drogowego bądź innych zasad bezpieczeństwa określonych przez „Cezara”. Starsi powinni skrupulatnie zbadać sprawę i ocenić, czy należy powołać komitet sądowniczy. Decyzja komitetu musi być oparta na bezspornych faktach, a nie jedynie na ustaleniach władz świeckich (Powt. Pr. 22:8; w06 15.9 30).

4. **Próba samobójcza** może być wynikiem głębokiej rozpaczki lub ciężkiej depresji. Z osobą, która usiłowała odebrać sobie życie, należy się obchodzić delikatnie i ze współczuciem. Większość takich sytuacji nie wymaga działań sądowniczych (Ps. 88:3, 17, 18; Prz. 15:13; Kazn. 7:7; w90 1.3 5-9; 15.3 26-30; g91 8.1 12, 13; w84/6 2-10).

5. **Porneía** (Kapł. 20:10, 13, 15, 16; Rzym. 1:24, 26, 27, 32; 1 Kor. 6:9, 10). *Porneía* to **niemoralne użycie** narządów płciowych w sposób naturalny bądź wynaturzony w **lubieżnych celach**. Chodzi tu o czyn z udziałem drugiej osoby (niezależnie od płci) lub zwierzęcia. Dobrowolne uczestniczenie w tym obciąża winą i wymaga podjęcia działań sądowniczych. Nie jest to przygodne dotknięcie cudzych narządów płciowych, lecz **manipulowanie** tymi narządami. *Porneía* to również seks oralny i analny oraz pieszczenie narządów płciowych *kogoś, z kim się nie jest związanym węzłem małżeńskim* (Iv 99; w06 15.7 29-31; w04 15.2 13; w00 1.11, s. 8, ak. 6; w84/2 20-24). Aby popełniony czyn można było określić słowem *porneía*, winowajcy nie muszą być rozebrani, nie musi też dojść do stosunku ani do orgazmu.

6. Samogwałt, czyli masturbacja, nie zalicza się do *porneía*.

Zobacz list
z 6 marca 2012
do wszystkich
gron starszych
z wyjaśnieniami
dotyczącymi
definicji *porneia*.

7. Osoba, która została **zgwałcona**, nie jest winna *porneía*. Przy rozpatrywaniu domniemanego gwałtu należy się kierować rozeznaniem i uwzględnić takie czynniki, jak stan psychiczny danej osoby, okoliczności zdarzenia oraz ewentualne opóźnienie w zgłoszeniu sprawy (w03 1.2 30, 31; it-2 631, 632; w84/7 27, przypis).

8. W każdym wypadku, gdy zachodzi podejrzenie popełnienia *porneía*, komitet sądowniczy musi dokładnie rozpatrzyć konkretne fakty w świetle Pisma Świętego. Jest to szczególnie ważne, gdy w grę wchodzi biblijne prawo do ponownego zawarcia małżeństwa (Malach. 2:16a). Jeśli starsi mają wątpliwości lub odmienne zdanie, najlepiej napisać do Biura Oddziału.

9. **Rozpasanie, zuchwałe lekceważenie norm postępowania** (Gal. 5:19). Greckie słowo tłumaczone na rozpasanie (*asélgeia*) oznacza „rozwiąłość; zepsucie, lubieżność; wyuzdanie” (*Strong’s Greek Dictionary*). Definiuje się je również jako „nieokiełznaną żądzę, (...) skandaliczną niegodziwość, bezwstyd, zuchwalstwo” (*The New Thayer’s Greek-English Lexicon*). Według pewnego leksykonu chodzi o zachowanie „naruszające wszelkie społecznie uznawane normy”. A zatem „rozpasanie” nie odnosi się do złego postępowania mniejszej wagi. Są to czyny, które odzwierciedlają bezczelną, jawnie lekceważącą postawę. Uwidacznia się ona w braku szacunku lub nawet w pogardzie dla władzy, praw oraz norm Boga. Termin „rozpasanie” obejmuje dwa elementy: 1) postępowanie, które samo w sobie stanowi poważne naruszenie praw ustanowionych przez Jehowę, oraz 2) zuchwałą, pozbawioną szacunku postawę winowajcy wobec praw Boga (w06 15.7 30; w84/7 28; w74/5 22-24).

10. Chociaż poniższa lista nie jest wyczerpująca, wymienione tu praktyki mogą świadczyć o rozpasaniu, będącym odzwierciedleniem **bezczelnej, jawnie lekceważącej postawy winowajcy**:

- Dobrowolne, ustawiczne i nieuzasadnione utrzymywanie **kontaktów z wykluczonymi niebędącymi członkami rodziny**, wbrew wielokrotnym przestrogom starszych (Mat. 18:17b; 1 Kor. 5:11, 13; 2 Jana 10, 11; w81/23 11).
- **Seksualne molestowanie dzieci.** Może chodzić o takie praktyki jak: głaskanie piersi, składanie niemoralnych propozycji, pokazywanie dziecku pornografii, oglądactwo oraz ekshibicjonizm.
- **Zabieganie o względy drugiej osoby bądź utrzymywanie z nią więzi uczuciowej, gdy nie ma się biblijnego lub świeckiego prawa do zawarcia małżeństwa**, mimo że starsi wielokrotnie przed tym przestrzegali, a w zborze na ogół zostało już wygłoszone ostrzegawcze przemówienie (Gal. 5:19; 2 Tes. 3:6, 14, 15).

Zobacz list
z 1 października
2012 roku do
wszystkich gron
starszych dotyczący
krzywdzenia dzieci.

11. Istnieją dowody (na przykład zeznania co najmniej dwóch świadków), że ktoś w podejrzanych okolicznościach spędził całą noc w tym samym domu z osobą płci przeciwnej (lub ze znanym homoseksualistą). (Jeśli w grę może wchodzić biblijne prawo do ponownego zawarcia małżeństwa, zobacz 12:12).

- **Zanim starsi powołają komitet sądowniczy, powinni wnikliwie przeanalizować okoliczności.** Czy dwie osoby były ze sobą *sam na sam* przez całą noc? Czy są dowody, że łączy je *romantyczne uczucie*? A może sytuację spowodował jakiś nieprzewidziany wypadek?
- Jeśli nie ma żadnych okoliczności łagodzących, zostanie powołany komitet sądowniczy, ponieważ istnieją wyraźne poszlaki, że doszło do *porneia*.
- Zależnie od postawy obwinionego fakty mogą też wskazywać na rozpasanie.

Rozważmy poniższe przykłady:

- Żonaty brat spędza po pracy dużo czasu z sekretarką, ale utrzymuje, że w grę nie wchodzi romantyczne uczucie. Zaniepokojona żona informuje o tym starszych, którzy udzielają mu stanowczych rad. Kiedy brat twierdzi, że wyjeżdża w podróż służbową, podejrzewająca go o niewierność żona razem z krewnym śledzi go aż do domu sekretarki. Widzą, jak o godzinie dziesiątej wieczorem sekretarka zaprasza go do siebie. Obserwują dom przez *całą noc* do godziny siódmej rano, gdy brat wychodzi. W rozmowie ze starszymi potwierdza, że spędził noc sam na sam z sekretarką, ale nie przyznaje się do cudzołóstwa. Sytuacja taka daje starszym podstawę do powołania komitetu sądowego, gdyż wyraźne poszlaki wskazują na popełnienie *porneia* i w grę może też wchodzić rozpasanie. Niewinna żona, kierując się sumieniem, może wystąpić o rozwód i ponownie zawrzeć małżeństwo. Jeśli się na to zdecyduje, starsi nie podejmą wobec niej żadnych działań.

Przykładowe sytuacje, w których na ogół nie wszczyna się działań sądowych:

- Do domu starszego wiekiem chrześcijanina, który mieszka sam, wprowadza się osoba płci odmienniej, by się nim opiekować. Nie ma żadnego dowodu, że istnieje między nimi romantyczne uczucie, ani powodu, by podejrzewać ich o niemoralne postępowanie.
- Po spotkaniu towarzyskim urządzonym w mieszkaniu niezamężnej siostry brat idzie na dworzec kolejowy. Po jakimś czasie okazuje się, że jego ostatni pociąg do domu już odjechał. Brat wraca do mieszkania siostry, ale wszyscy już wyszli i jest bardzo późno. Siostra pozwala mu zanoć w salonie, sama zaś śpi w sypialni.

- Nieżonaty brat gości przez kilka dni u małżeństwa. Pewnej nocy, gdy wszyscy już śpią, mąż zostaje pilnie wezwany do pracy, w której musi zostać do rana. Żona i goszczący u nich brat pozostają przez resztę nocy sami w domu, ale śpią w osobnych sypialniach.

12. Ponieważ okoliczności bywają różne, starsi muszą podchodzić do każdej sprawy indywidualnie. Najpierw dokładnie zbada ją dwóch nadzorców, a potem całe grono starannie oceni, czy faktycznie doszło do poważnego wykroczenia. Jeśli starsi nie wiedzą, jak postąpić, skontaktują się z Biurem Oddziału.

13. **Rażąca nieczystość, 'nieczystość popełniana z chciwością'** (2 Kor. 12:21; Gal. 5:19; Efez. 4:19). W Galatów 5:19-21 wymieniono rozmaite niegodziwości, które choć nie należą do czynów określonych słowem *porneia*, mogą człowiekowi zamknąć drogę do Królestwa Bożego. Znajduje się wśród nich „nieczystość” (gr. *akatharsia*). Jeśli występuje ona **w rażącym nasileniu**, może doprowadzić do wykluczenia ze zboru chrześcijańskiego. Starsi powinni z rozeznaniem ocenić, czy dany występki jest pomniejszą nieczystością i można przestać na udzieleniu rad, czy też doszło do rażącej nieczystości i konieczne są działania sądownicze (w06 15.7 29-31; w84/7 28).

14. Chociaż poniższa lista nie jest kompletna, wymienione tu zachowania **mogą** świadczyć o rażącej nieczystości:

- **Wielokrotne pozwalanie sobie na namiętne pieszczoty lub dotykanie piersi** przez osoby niezwiązane węzłem małżeńskim. Jeśli było to parę odosobnionych wypadków — zwłaszcza gdy obie osoby spotykają się z zamiarem zawarcia małżeństwa — można uznać, że doszło do pomniejszej nieczystości i że wystarczy udzielenie rady przez dwóch starszych. O zaistniałej sytuacji starsi ci powinni powiadomić

Punkt ten związany jest z aktualizacją zamieszczoną w liście z 10 kwietnia 2012 roku do wszystkich gron starszych dotyczący pornografii. Zobacz ten list, by zapoznać się z dodatkowymi informacjami.

koordynatora. Gdyby jednak chodziło o *wielokrotne* zdarzenia, a postępowanie takie przybierało coraz bardziej naganną formę i było coraz częstsze, mogłoby oznaczać rażącą 'nieczystość z chciwością', wymagającą działań sądowniczych. *Jeśli winowajcy przejawiają lekceważącą, bezczelną postawę wobec praw Bożych, można to uznać za rozpasanie.* Jest tak na przykład wtedy, gdy nie mają wobec siebie poważnych planów małżeńskich.

- **Zwyczaj prowadzenia niemoralnych rozmów przez telefon, na czatach internetowych lub z wykorzystaniem innych urządzeń elektro-nicznych** może się wiązać z używaniem sprośnej mowy lub z rażącą nieczystością. Jedno i drugie może być podstawą do powołania komitetu sądowniczego (g00 22.1 20, 21; km 11/99 4). Jeśli chodzi o kilka odosobnionych wypadków, być może nie trzeba powoływać komitetu. Taką pomniejszą nieczystością na ogół może się zająć dwóch starszych. O całej sprawie powinni oni poinformować koordynatora. Postępowanie takie może przybierać coraz bardziej naganną formę i ze względu na częstotliwość przerodzić się w rażącą 'nieczystość z chciwością', wymagającą działań sądowniczych, zwłaszcza jeśli winowajca już wcześniej otrzymywał rady.
- **Zakorzeniony zwyczaj oglądania, być może od dłuższego czasu, szokującej, upadlającej pornografii.** Może chodzić o sceny ukazujące stosunki homoseksualne (między osobami tej samej płci), seks grupowy, seks ze zwierzętami, sadystyczne tortury i inne praktyki sado-masochistyczne, zbiorowe gwałty, brutalne praktyki seksualne wobec kobiet czy pornografię dziecięcą. Gdyby winowajca rozpowszechniał takie materiały, na przykład zachęcał innych do ich oglądania, uzewnętrzniałby zuchwałą postawę, świadczącą o rozpasaniu (w12 15.3 30, 31; w06 15.7 31).

- **Palenie tytoniu.** Ustalając, czy należy powołać komitet sądowniczy, starsi powinni kierować się zdrowym rozsądkiem, by ocenić okoliczności i wagę złego postępowania. Na przykład jeśli jakiś chrześcijanin wypalił na osobności kilka papierosów, sprawą może się zająć jeden lub dwóch nadzorców. Należy o niej powiadomić koordynatora grona starszych. Gdyby jednak ktoś miał zwyczaj korzystania z tytoniu, trzeba powołać komitet sądowniczy (Marka 15:23; 2 Kor. 7:1; w06 15.7 31). W razie wątpliwości starsi skontaktują się z Biurem Oddziału.
- **Rażąca nieczystość fizyczna** (Powt. Pr. 23:12-14; 2 Kor. 7:1). Trzeba dołożyć wszelkich starań, by pomóc winowajcy zrozumieć, że powinien dbać o czystość swego ciała i miejsca zamieszkania. Zanim starsi wezmą pod uwagę wykluczenie, muszą mieć pewność, że chodzi o skrajną, gorszącą nieczystość, która wyraźnie ściąga hańbę na dobre imię Jehowy i na Jego lud. Należy udzielić stosownych rad. Jeśli winowajca je zlekceważy, być może trzeba będzie go naznaczyć (2 Tes. 3:14). Gdyby umyślnie i otwarcie odrzucał rady i w dalszym ciągu w rażący sposób nie dbał o czystość, konieczne może być wykluczenie.

15. Niewłaściwe korzystanie ze środków mogących wywoływać uzależnienie (2 Kor. 7:1; Obj. 21:8, przypis w NW; 22:15, przypis w NW). Uwaga: korzystanie ze środków uzależniających *pod nadzorem lekarza*, na przykład w celu złagodzenia bólu, nie musi oznaczać, że automatycznie trzeba podjąć działania sądownicze. W razie wątpliwości skontaktujcie się z Biurem Oddziału.

16. Odstępstwo. Odstępstwo to odsunięcie się od prawdziwego wielbienia Boga, odpadnięcie, zdrada, bunt, porzucenie. Jest to między innymi:

- **Obchodzenie świąt religii fałszywej** (Wyjścia 32:4-6; Jer. 7:16-19). Nie wszystkie święta są bezpośrednio związane z religią fałszywą, toteż udział w nich nie musi wymagać powołania komitetu sądowniczego.
- **Współpraca międzywyznaniowa** (2 Kor. 6:14, 15, 17, 18). Odstępcze praktyki polegają na kłanianiu się przed ołtarzami i wizerunkami oraz uczestniczeniu w śpiewaniu pieśni religijnych i w modlitwach (Obj. 18:2, 4).
- **Rozmyślne propagowanie nauk sprzecznych z prawdą biblijną nauczaną przez Świadków Jehowy** (Dzieje 21:21, przypis w NW; 2 Jana 7, 9, 10). Każdej szczerzej osobie mającej wątpliwości trzeba pomóc – udzielić życzliwych, stanowczych rad (2 Tym. 2:16-19, 23-26; Judy 22, 23). Jeśli ktoś uparcie *mówi o fałszywych naukach albo rozmyślnie je szerzy*, może to stanowić odstępstwo lub do niego prowadzić. Gdy winowajca nie reaguje na pierwsze i drugie napomnienie, należy powołać komitet sądowniczy (Tyt. 3:10, 11; w89 1.10 19; w87/10 27, 28; w86/15 9).
- **Wywoływanie podziałów i popieranie sekt.** Chodzi o rozmyślne działanie, które niweczy jedność zboru lub podkopuje zaufanie braci do organizacji i postanowień Jehowy. Może to być odstępstwem lub do niego prowadzić (Rzym. 16: 17, 18; Tyt. 3:10, 11; *it-2* 701).
- **Kontynuowanie pracy związanej z propagowaniem lub popieraniem religii fałszywej.** Zanim starsi powołają komitet sądowniczy, dadzą winowajcy rozsądną ilość czasu, na przykład do sześciu miesięcy, by uregulował sprawy (w99 15.4 28-30; *km* 3/77 3-8).
- Uprawianie **spirytyzmu i innych form okultyzmu** (Powt. Pr. 18:9-13; 1 Kor. 10:21, 22; Gal. 5:20).

- **Bałwochwalstwo** (1 Kor. 6:9, 10; 10:14). Do bałwochwalstwa zalicza się używanie wizerunków, w tym obrazów, w praktykach religii fałszywej.

17. **Pijaństwo** (1 Kor. 5:11; 6:9, 10; *it-2* 367, 368). Komitet sądowniczy należy powołać wtedy, gdy ktoś ma zwyczaj się upijać lub upił się jednorazowo, lecz nabrało to dużego rozgłosu (*w83/21* 22). Biblijny opis pijaństwa można znaleźć w następujących wersetach: Hioba 12:25; Psalm 107:27; Przysłów 20:1; 23:29-35; Izajasza 24:20.

18. Jeżeli ktoś wyznaje starszemu, że jednorazowo nadużył alkoholu i się upił w swoim domu, *ale nie nabrało to rozgłosu*, być może wystarczy stanowcza rada tego starszego. W każdym wypadku starszy powinien powiadomić o tym koordynatora.

19. **Obżarstwo** (Prz. 23:20, 21; *w04* 1.11 30, 31). Żarłok **notorycznie wykazuje brak umiaru**, objada się nawet do tego stopnia, że robi mu się niedobrze lub wręcz jest chory z przejedzenia. **O obżarstwie świadczy nie waga ciała, lecz stosunek do jedzenia.**

20. **Kradzież** (1 Kor. 6:9, 10; Efez. 4:28; *w87/13* 12). Chociaż każda kradzież jest naganna, grono starszych, kierując się rozeznaniem, przeanalizuje okoliczności i stopień zaangażowania winowajcy, by ustalić, czy należy powołać komitet sądowniczy.

21. **Rozmyślne, złośliwe kłamstwo; składanie fałszywego świadectwa** (Prz. 6:16, 19; Kol. 3:9; Obj. 22:15; *it-1* 1104, 1105). Każde kłamstwo jest naganne, ale działania sądownicze podejmuje się tylko wtedy, gdy ktoś ma zwyczaj rozmyślnie i złośliwie kłamać. „Złośliwie” postępuje ten, kto ma zamiar szkodenia oraz kieruje się złą wolą i wrogością. Nie powołuje się komitetu sądowniczego, gdy chodzi jedynie o wyolbrzymianie faktów, wprowadzające w błąd wypowiedzi, które mają stosunkowo

niegroźne następstwa, ani gdy chodzi o kłamstwo pod wpływem chwilowego nacisku lub strachu przed człowiekiem (Mat. 26:69-75).

22. Starsi zazwyczaj nie podejmują działań przeciwko chrześcijaninowi, który jest oskarżany przez współwyznawcę o składanie fałszywych zeznań w sądzie. Może to na przykład dotyczyć spraw rozwodowych, alimentacyjnych lub o przyznanie opieki nad dzieckiem. Osoba wysuwająca taki zarzut może to zgłosić w sądzie, który przed wydaniem wyroku ma obowiązek ustalić prawdę.

23. **Oszustwo, oszczerstwo** (Kapl. 19:16; Mat. 18:15-17; *it-2* 280, 389-391; *od* 147-150; w97 15.3 17-22). Oszustwo jest definiowane jako „świadome wprowadzenie kogoś w błąd lub wyzyskanie czyjegoś błędu dla własnej korzyści” (w97 15.3 21). Oszczerstwo to niezgodna z prawdą, złośliwa obmowa, której celem bywa poniżenie kogoś w oczach innych. Oszczerstwo różni się od plotkowania. Plotka może być zgodna z prawdą, natomiast oszczerstwo zawsze jest kłamstwem. Osobie szerzącej plotki starsi powinni udzielić rad. Nie muszą wobec niej podejmować działań sądowniczych (w89 15.10 10; *it-2* s. 390, ak. 3). Komitet sądowniczy zostanie powołany dopiero wtedy, gdy pokrzywdzony chrześcijanin poczyni dwa kroki podane w Mateusza 18:15, 16 i zainicjuje krok trzeci wspomniany w Mateusza 18:17 (*od* 147-149).

24. Na prośbę pokrzywdzonego starsi mogą wziąć udział w kroku drugim, ale nie reprezentują wtedy grona starszych. Nadzorcy, którzy byli świadkami w ramach drugiego kroku, mogą przy kroku trzecim występować tylko w roli świadków. Nie będą usługiwać w komitecie sądowniczym.

25. Starsi nie powinni odgrywać roli arbitrów rozstrzygających spory finansowe. Nie mają się zajmować ściąganiem długów. Nie będą się też angażować w ustalanie warunków kontraktów czy umów ani

podpisywać ich w charakterze świadków. To samo dotyczy spraw, w związku z którymi poczyniono krok trzeci.

26. Zanim grono starszych utworzy komitet sądowniczy, powinno sprawę **zbadać**. Nie będą się tym jednak zajmować starsi, którzy byli zaangażowani w krok drugi. Wystąpią jedynie w roli świadków.

27. Zgłoszenie jakiejś sprawy na policję, skierowanie jej do sądu albo przekazanie starszym lub innym osobom, które mają prawo ją rozpatrzyć, nie jest oszczerstwem (*it-2* 390). Dotyczy to również sytuacji, gdy oskarżenie nie zostało potwierdzone dowodami (*w97* 15.8 s. 28, ak. 2).

28. **Rzucanie obelg** (1 Kor. 6:10; *it-2* 217, 218). Obelga to inaczej zniewaga, obraźliwe słowa (*it-2* 217). Rozważając, czy powołać komitet sądowniczy, grono starszych powinno wziąć pod uwagę okoliczności i skalę złego postępowania. Starsi nie będą pośpiesznie podejmować działań sądowniczych, chyba że chodzi o skrajną postać obelżywej mowy, która burzy pokój zboru, a winowajca nie reaguje na wielokrotnie udzielane mu rady.

29. **Sprośna mowa** (Efez. 5:3-5; Kol. 3:8). Istnieją wyrażenia mniej lub bardziej ordynarne i wulgarne. Jednak sprośna mowa to plugawe słowa bezpośrednio nawiązujące do seksu (*g03* 8.6 19, 20). Chodzi między innymi o obsceniczny język występujący w mowie i na piśmie, również w kontaktach utrzymywanych przez telefon i Internet. Czy czyjeś wypowiedzi jednoznacznie obracają się wokół seksu? Czy winowajca uparcie nie reaguje na rady?

30. **Chciwość—hazard, zdzierstwo** (1 Kor. 5:10, 11; 6:10; 1 Tym. 3:8; *it-1* 311, *it-2* 1145; *w89* 1.3 22). Chrześcijanie powinni się wystrzegać wszelkich form hazardu, w tym loterii (Izaj. 65:11; *g02* 22.7 4-8; *w89* 15.10 29). Komitet sądowniczy należy powołać wtedy, gdy ktoś nabrał zwyczaju uprawiania

hazardu, nie reaguje na wielokrotnie udzielane mu rady i owładnięty chciwością, trwa w złym postępowaniu (w82/6 22-24).

31. Gdy ktoś wykonuje pracę, która jest bezpośrednio związana z uprawianiem hazardu lub która polega na współudziale w hazardzie albo popieraniu go, starsi dadzą mu rozsądną ilość czasu, na przykład do sześciu miesięcy, by uregulował sprawy. Jeśli tego nie robi, powołają komitet sądowniczy (w95 15.5 s. 23, ak. 11; *km* 3/77 3-8). W skomplikowanych sprawach najlepiej skontaktować się z Biurem Oddziału.

32. Jeżeli firma w celach reklamowych przyznaje nagrody rzeczowe bądź pieniężne zwycięzcom jakiegokolwiek konkursu lub potencjalnym klientom, przyjęcie takich nagród jest sprawą osobistą. Trzeba jednak zachować ostrożność, by tego typu nagrody nie rozbudziły chciwości (Rzym. 14:21; 1 Kor. 10:31-33; w76/20 22, 23; w74/10 23). Starsi czynią słusznie, jeśli nie angażują się w sprawy osób, które wyłącznie dla zabawy grają z innymi o drobne pieniądze. Udzielenie rady może być konieczne, jeśli takie postępowanie gorszy innych albo negatywnie wpływa na stan duchowy danej osoby lub zboru (w02 1.11 31).

33. Chrześcijanin, który **chciwie, bez skrupów domaga się wygórowanej opłaty za narzeczoną**, może zostać wykluczony ze zboru (1 Kor. 5:11, 13; 6:9, 10; Hebr. 13:5; w98 15.9 24, 25).

34. **Uporczywe uchylanie się od łożenia na utrzymanie rodziny, pozostawienie żony i dzieci bez środków do życia mimo możliwości zapewnienia im utrzymania** (1 Tym. 5:8; *br1* 10, 11; *km* 1/74 9). Przed powołaniem komitetu sądowniczego grono starszych weźmie pod uwagę między innymi następujące czynniki:

- Czy chrześcijanin rzeczywiście *uporczywie* uchyla się od łożenia na utrzymanie rodziny, czy też sytuacja ta wynika z innych przyczyn, na przykład z problemów zdrowotnych lub finansowych?

wych? Czy w rozsądnym zakresie stara się dbać o podstawowe potrzeby najbliższych?

- Czy udzielano mu w tej sprawie rad i czy miał możliwość się do nich zastosować?
- Czy żona ma wystarczająco pieniędzy, czy też rodzina została bez środków do życia?
- Jeżeli rodzina nie ma środków do życia, czy nie stało się tak dlatego, że postanowiła zamieszkać osobno, odrzucając wsparcie głowy domu?
- Jeśli doszło do separacji, w jakiej mierze winę ponosi żona?

35. **Napady gniewu, stosowanie przemocy** (Prz. 22:24, 25; Malach. 2:16; Gal. 5:20; g01 8.11 12; g97 8.6 20; f7 150). Powołanie komitetu sądowiczego jest uzasadnione, gdy mimo licznych ostróg winowajca wielokrotnie i bez okazywania skruchy pozwala sobie na gwałtowne napady gniewu. W skomplikowanych sprawach najlepiej skontaktować się z Biurem Oddziału.

36. Gdyby chrześcijanin zaczął **zawodowo uprawiać boks** i mimo udzielanych mu rad tego nie zaniechał, należy powołać komitet sądowiczy (w82/8 22).

Dowody potwierdzające winę

37. Nawet jeśli chrześcijanin został oskarżony o postępowanie wymagające działań sądowiczych, **komitet sądowiczy należy powołać dopiero wtedy, gdy wina zostanie udowodniona**. Jakie dowody są przekonujące?

- **Przyznanie się do winy**, w formie pisemnej bądź ustnej, można uznać za ostateczny dowód, niewymagający dodatkowego potwierdzenia (Joz. 7:19). Musi być dwóch świadków wyznania winy; samo zaś wyznanie ma być **oczywiste i jednoznaczne**. Na przykład słów

chrześcijanina, że jego współmałżonek „ma prawo do biblijnego rozwodu”, nie można potraktować jako oczywistego przyznania się do cudzołóstwa.

Przyznanie się do winy przez chrześcijanina w sądzie, na przykład za radą adwokata w celu uzyskania niższego wyroku, zazwyczaj nie będzie uznawane przez zbór za dowód winy.

- Musi być **dwóch lub trzech naocznych świadków grzechu**, nie mogą to być osoby powtarzające pogłoski; nie podejmuje się żadnych działań, gdy jest tylko jeden świadek (Powt. Pr. 19:15; Jana 8:17).
- Jeżeli jest **dwóch lub trzech świadków tego samego rodzaju grzechu, ale każdy widział na własne oczy inne zdarzenie**, to ich zeznania również można uwzględnić. Dowód taki można uznać za potwierdzenie winy, ale lepiej jest mieć dwóch świadków tego samego zdarzenia.
- Można uwzględnić **zeznania młodocianych**; starsi muszą ocenić, czy brzmią one wiarygodnie.
- Można też wziąć pod uwagę **zeznania niewierzących, wykluczonych lub osób, które się odłączyły**, ale takie świadectwa trzeba starannie rozważyć.

38. Jeśli nie ma dostatecznych dowodów winy, ale nasunęły się poważne podejrzenia, grono starszych **bezzwłocznie wyznaczy dwóch nadzorców w celu zbadania sprawy**. Na przykład zeznanie złożył tylko jeden świadek. W takiej sytuacji świadek powodowany miłością powinien najpierw porozmawiać z oskarżonym i zachęcić go, by zwrócił się do starszych. Starsi poczekają parę dni, aby sam mógł się do nich zgłosić. (Nie zawsze jest wskazane, by świadek osobiście rozmawiał z oskarżonym – na

przykład gdy dopuścił się z nim niemoralności płciowej, padł ofiarą kazirodztwa bądź gwałtu popełnionego przez oskarżonego, jest dzieckiem i był przez niego molestowany albo też jest wyjątkowo nieśmiały). Wyznaczeni nadzorcy porozmawiają z oskarżonym o zarzucanych mu czynach bez względu na to, czy wcześniej zrobił to świadek (w97 15.8 27).

39. Gdy oskarżony nie przyznaje się do winy, starsi badający sprawę postarają się zorganizować spotkanie obwinionego z osobą wnoszącą oskarżenie. (Uwaga: Jeśli zarzut dotyczy seksualnego napaśtowania dziecka, a ofiara jest niepełnoletnia, starsi przed urządzeniem takiego spotkania skontaktują się z Biurem Oddziału). Jeśli oskarżający lub obwiniony nie chce się spotkać ze starszymi albo obwiniony wciąż zaprzecza zeznaniom jedyne go świadka, a nie są znane inne dowody winy, starsi pozostawiają sprawę w rękach Jehowy (Powt. Pr. 19:15-17; 1 Tym. 5:19, 24, 25; w95 1.11 28, 29). W takiej sytuacji nadzorcy sporządzą notatkę, którą podpiszą i w zamkniętej kopercie umieszczą w poufnych aktach zboru. Z czasem mogą się pojawić nowe dowody.

Zobacz list
z 7 września 2011
do wszystkich
gron starszych ze
wskazówkami
dotyczącymi
poufnych
zapisków
sądowniczych.

Osoby, które od wielu lat nie utrzymują kontaktu ze zbo rem

40. Przed podjęciem decyzji o powołaniu komitetu sądowniczego grono starszych rozważy następujące czynniki:

- Czy dana osoba wciąż uważa się za Świadka Jehowy?
- Czy zbor lub otoczenie uznaje ją za Świadka?
- Czy jej postępowanie ma wpływ na inne osoby, jak to bywa w niektórych wypadkach cudzołóstwa lub molestowania dzieci?
- Czy dana osoba utrzymuje jakiś kontakt ze zbo rem i w związku z tym może wywierać na niego szkodliwy, kalający wpływ?

- Czy jest gotowa spotkać się z komitetem, dając dowód, że poczuwa się do odpowiedzialności przed zbozem?

41. W zależności od powyższych czynników oraz od tego, jak długo ktoś nie utrzymuje kontaktu ze zbozem, starsi mogą podjąć decyzję o pozostawieniu sprawy w zawieszeniu. Opisz ją w notatce, którą umieszczą w aktach zboru. Gdy dana osoba ponownie nawiąże kontakt ze zbozem, sprawę będzie można wyjaśnić.

42. Jeśli o grzesznym postępowaniu wiedzą tylko wierzący członkowie rodziny, a zbor nie podjął żadnych kroków, chrześcijanie ci z pewnością znacznie ograniczą kontakty z grzesznikiem, uznając go za złe towarzystwo (1 Kor. 15:33; w86/1 s. 19, ak. 14).

Wykroczenia, do których doszło przed wieloma laty

43. Zależnie od okoliczności sprawa taka może wymagać działań sądowniczych. Jeśli do niemoralności lub innego poważnego przewinienia doszło więcej niż parę lat temu, a chrześcijanin wyraża szczerą skruchę i rozumie, że powinien był wyznać winę niezwłocznie po popełnieniu grzechu, to może wystarczy, że starsi udzielą mu rad.

44. Grono starszych może wyznaczyć dwóch nadzorców do zebrania faktów. Następnie grono, uwzględnivszy poniższe czynniki, ustali, czy należy powołać komitet sądowniczy:

- Czy do grzechu doszło dawno temu?
- Czy sprawa nabrała dużego rozgłosu?
- Czy winowajca robi postępy duchowe, czy też widać, że zostały one zahamowane?
- Czy do odzyskania czystego sumienia wystarczy mu udzielenie rad, czy też konieczne będą poważniejsze działania?
- Czy widać u niego uczynki odpowiadające skrusze?

- Czy sam wyznał winę, czy też sprawa wyszła na jaw inaczej?
- Jak sposób zajęcia się tą sprawą wpłynie na szacunek dla grona starszych?
- Jeśli doszło do *porneía*, czy winowajca wyznał to współmałżonkowi?
- W jakim stopniu wykroczenie odbija się na życiu innych osób? Na przykład czy chodziło o napaśtowanie dzieci lub cudzołóstwo?

45. Jeżeli winowajca usługuje jako sługa pomocniczy, starszy lub pionier, należy rozpatrzyć jego kwalifikacje i jeśli nie spełnia wymagań, powiadomić o tym Biuro Oddziału (zob. 3:19-21).

Ważność chrztu winowajcy

46. **Starsi z własnej inicjatywy nie powinni podawać w wątpliwość ważności chrztu winowajcy.** Jeśli grzesznik sam do tego nawiąże, starsi mogą mu wskazać materiał ze *Strażnicy* z 15 lutego 2010 roku, strona 22. Dodatkowe informacje na temat ponownego chrztu można znaleźć w *Strażnicy* numer 6 z roku 1961, strony 15 i 16, oraz numer 8 z roku 1967, strony od 8 do 10. Decyzja o ponownym chrzcie jest sprawą osobistą.

47. Niekiedy winowajca twierdzi, że jego chrzest nie jest ważny i że nie czuje się zobowiązany stanąć przed komitetem sądowym, gdyż na krótko przed chrztem dopuścił się poważnego grzechu. Gdyby starsi wiedzieli o jego poważnym przewinieniu popełnionym tuż przed chrztem, zapewne nie dopuściliby go do chrztu. Nie musi to jednak oznaczać, że jego oddanie się Bogu jest nieważne. Niektórzy zdobywają się na ten krok na długo przed chrztem, inni czynią to tuż przed tym wydarzeniem. Starsi nie potrafią czytać w cudzym sercu i nie wiedzą, jak dana osoba była oceniana przez Jehowę w chwili chrztu. Jeśli się okaże, że ktoś skrycie dopuszczał się poważnych

grzechów jako nieochrzczony głosiciel, ale zaniechał tego przed chrztem, powinni mu udzielić rad i zachęty. **W związku z przewinieniami popełnionymi przed chrztem nie powołuje się komitetu sądowniczego** (1 Kor. 6:9-11). Gdyby natomiast ktoś powrócił do grzesznego postępowania po chrzcie, starsi zazwyczaj będą go traktować zgodnie z jego decyzją — jako oddanego Bogu i ochrzczonego chrześcijanina. Konieczne będzie zatem powołanie komitetu sądowniczego. Gdyby później dana osoba chciała ponownie się ochrzcić, jest to jej osobista sprawa. Jednakże podstawą do powtórnego chrztu nie może być po prostu lepsze zrozumienie nauk biblijnych ani głębsze docenianie prawdy (Prz. 4:18).

48. Czasami nie ma żadnych wątpliwości, że czyjś chrzest jest nieważny, gdyż dana osoba przed chrztem wcale, nawet na krótki czas, nie zaniechała złego postępowania. Na przykład mogła żyć w *niemoralnym związku* z partnerem płci odmiernej lub tej samej albo *nie zachowywała neutralności*, należąc do jakiejś organizacji. W skomplikowanych sprawach starsi skontaktują się z Biurem Oddziału.

Który zbór powinien zająć się sprawą?

49. Gdy pojawia się wątpliwość, który zbór ma rozpatrzyć czyjeś wykroczenie, grona starszych powinny ze sobą współpracować. Którzy starsi znają okoliczności sprawy? Który zbór mógłby najlepiej się nią zająć? Kwestie jurysdykcji nie powinny być przedmiotem sporów.

50. Jeżeli winowajca przeprowadził się przed zakończeniem postępowania sądowniczego, byłoby najlepiej, gdyby sprawę dokończyli starsi, którzy ją rozpoczęli — o ile jest to możliwe i pozwala na to odległość. Dobrze znają oni obwinionego i jego sytuację. Jeśli przeprowadził się bardzo daleko i twierdzi, że nie może przyjechać na przesłuchanie, starsi z jego poprzedniego zboru nie powinni się upierać, że to

oni muszą dokończyć sprawę. W takim wypadku warto ją przekazać nadzorcom w zborze, na którego terenie winowajca obecnie mieszka. Grona starszych zadbają o właściwą wymianę informacji.

51. Gdy starsi dowiedzą się, że głosiciel, który czasowo przebywa na terenie ich zboru, jest obciążony poważnym grzechem, niezwłocznie powiadomią o tym nadzorców w jego zborze.

Sprawy dotyczące głosicieli z różnych zborów

52. Jeżeli członek zboru przyznaje się do popełnienia poważnego grzechu z osobą z innego zboru, starsi powinni od razu powiadomić tamtejszych starszych, by mieli czas na zbadanie sprawy. Czy druga osoba też przyznaje się do winy? Czy ich zeznania się pokrywają, czy też istotnie się różnią? Komitety sądownicze powinny swobodnie wymieniać informacje oraz ze sobą współpracować w ustalaniu faktów.

Wiele zalet ma jednoczesne i wspólne przesłuchanie obu winowajców przez dwa komitety. Pozwala to dokładnie określić, co zaszło, oraz wyjaśnić rozbieżności w zeznaniach (Prz. 18:13, 17). Po wspólnym przesłuchaniu oba komitety będą już działać odrębnie. **Jeden komitet nie powinien zamykać sprawy, dopóki drugi nie zbierze wszystkich potrzebnych informacji.**

Poważne wykroczenia nieochrzczonych głosicieli

53. Starsi powinni jak najszybciej rozpatrywać poważne wykroczenia nieochrzczonych głosicieli. Nie powołuje się wtedy komitetu sądowniczego. Rozmowę z winowajcą przeprowadzą dwaj wyznaczeni starsi (na przykład ci, którzy oceniali jego kwalifikacje). Dołożą starań, by go skorygować, oraz ustalą, czy dalej może być głosicielem (*od 157; w89 15.3 17-20*).

54. Wyznaczeni starsi mogą podjąć decyzję o nałożeniu na winowajcę pewnych ograniczeń. Na przykład przez pewien czas nie będzie mógł odpowiadać

na zebraniach, wygłaszać przemówień w szkole teokratycznej ani uczestniczyć w służbie kaznodziejskiej.

55. Jeśli przewinienie stało się szeroko znane albo może nabrać rozgłosu, a winowajca okazuje skruchę, wyznaczeni starsi powiadomią o sytuacji zborowy komitet służby. Komitet ten zadba o podanie na zebraniu służby następującego komunikatu: **„Rozpatrzo-
no sprawę [imię i nazwisko] i uznano, że może
w dalszym ciągu współpracować ze zbo-
rem ja-
ko nieochrzczony głosiciel”**.

56. Grono starszych może zdecydować, czy wskazane będzie wygłoszenie po paru tygodniach przemówienia biblijnego zawierającego przestrogi na temat danego wykroczenia.

57. Gdyby nieochrzczony głosiciel nie reagował na pomoc okazywaną przez starszych, dając dowód zatwardziałości, wyznaczeni nadzorcy poinformują go, że nie spełnia już wymagań stawianych nieochrzczonym głosicielom. Jeśli winowajca sam oświadcza, że nie chce być głosicielem, starsi uszanują jego decyzję. W obu wypadkach na zebraniu służby zostanie podane następujące ogłoszenie: **„[Imię i nazwisko] przestał być nieochrzczonym głosicielem”**. Ze względu na jego postępowanie i brak skruchy przez jakiś czas nie należy udzielać mu głosu na zebraniach.

58. Gdy starsi dostrzegą, że ktoś stanowi zagrożenie dla trzody, mogą na osobności ostrzec tych, których to zagrożenie dotyczy. Na przykład mimo podanego ogłoszenia winowajca stara się utrzymywać kontakty towarzyskie z młodymi osobami w zborze. Starsi porozmawiają wtedy z ich rodzicami albo też z samą młodzieżą.

59. W sprawach nieochrzczonych głosicieli **nie istnieje formalne postanowienie o odwołaniu się od decyzji starszych**. Nie trzeba też czekać siedmiu dni przed podaniem w zborze ogłoszenia. Jeśli dana osoba nie zgadza się z podjętą decyzją, grono

starszych wybierze dwóch innych nadzorców, którzy ponownie zbadają sprawę.

60. Jeżeli ktoś, kto przestał być nieochrzczonym głosicielem, zaczyna robić postępy i ponownie pragnie brać udział w służbie, to spotka się z nim dwóch starszych (na przykład ci, którzy wcześniej zajmowali się jego sprawą), by ocenić jego kwalifikacje. Jeśli spełnia wymagania, w zborze zostanie podane ogłoszenie, że jest nieochrzczonym głosicielem. Nie trzeba czekać, aż złoży pierwsze sprawozdanie ze służby.

61. Jeżeli nieochrzczony głosiciel jest w świetle prawa niepełnoletni, dwaj wyznaczeni starsi powinni najpierw porozmawiać z jego chrześcijańskimi rodzicami. Ustalą, co zaszło, jakie jest nastawienie dziecka oraz jakie działania podjęli rodzice. Jeśli rodzice panują nad sytuacją, dwaj starsi nie muszą się spotykać z ich dzieckiem. Będą jednak co jakiś czas rozmawiać na ten temat z rodzicami, udzielając im pomocnych rad, konkretnych wskazówek i życzliwych zachęt.

62. Gdy nieochrzczony głosiciel dopuścił się poważnego wykroczenia, dwaj wyznaczeni starsi sporządzą notatkę z opisem sprawy. Sekretarz dołączy ją do innych zapisków sądowniczych przechowywanych w aktach zboru.

Zobacz list
z 7 września 2011
do wszystkich gron
starszych ze
wskazówkami
dotyczącymi
poufnych zapisków
sądowniczych.

Rozdział 6

Przygotowanie przesłuchania przed komitetem sądowniczym

Starannie dobierzcie skład komitetu sądowniczego

Za powzięte decyzje sądownicze starsi odpowiadają przed Jehową

Właściwe przygotowanie i zorganizowanie przesłuchania

Wybór członków komitetu sądowniczego i jego przewodniczącego

1. Gdy trzeba utworzyć komitet sądowniczy, starsi obecni w Sali Królestwa ustalą, kto wejdzie w jego skład i kto ma być przewodniczącym (zob. 2:12). Nadzorcy wybrani do komitetu powinni się odznaczać rozeznanie i zdrowym rozsądkiem. Grono starszych nie musi znać wszystkich szczegółów, ale powinno mieć wystarczająco dużo informacji, by ocenić, czy rzeczywiście popełniono grzech wymagający działań sądowniczych i którzy nadzorcy będą się najlepiej nadawać do rozpatrzenia zgłoszonej sprawy. Zazwyczaj dobrze jest, gdy niedawno zamianowani starsi najpierw usługują u boku bardziej doświadczonych. Nowych nie należy jednak zapraszać w roli obserwatorów. Kiedy sprawa jest skomplikowana, komitet sądowniczy może się składać z czterech, a nawet pięciu doświadczonych starszych.

2. Jeśli starsi wiedzą, że obwiniony żywi silną niechęć do któregoś nadzorcy, to najlepiej, gdy nie będą go angażować. W Komitecie na ogół nie weźmie też

udziału bliski krewny oskarżonego, partner w interesach ani nadzorca utrzymujący z nim zażyłą przyjaźń. Gdyby w zborze brakowało starszych do utworzenia komitetu, grono może zwrócić się o pomoc do starszych z sąsiedniego zboru. W takich sytuacjach można także poprosić o radę nadzorcę obwodu.

Przygotowanie umysłu i serca

3. Na komitecie sądowniczym ciąży poważna odpowiedzialność. Sądźcie dla Jehowy i z powziętych decyzji zdacie przed Nim sprawę (2 Kron. 19:6, 7). Wasze działania zapewne będą miały długotrwały i dalekosiężny wpływ na daną osobę, jej chrześcijańską rodzinę oraz pozostałych członków zboru. ***Za każdym razem przed wzięciem udziału w komitecie sądowniczym powinniście przypomnieć sobie materiał z niniejszego podręcznika, z rozdziałów od 5 do 7.***

4. Pozostawienie w zborze zatwardziałego grzesznika może wywierać na innych zgubny wpływ, przyrównany do zakwasu (Gal. 5:9). Może też pomniejszać wagę grzechu w oczach winowajcy oraz tych, którzy wiedzą o jego nagannym postępowaniu (Kazn. 8:11). Z drugiej strony ktoś potraktowany niesprawiedliwie może mieć trudności z odzyskaniem zdrowia duchowego (Mat. 18:6).

5. Z pomocą Jehowy jesteście w stanie osądzać sprawy właściwie (Mat. 18:18-20). Módlcie się o mądrość, rozeznanie i ducha świętego (1 Król. 3:9; Filip. 1:9, 10; Jak. 1:5). Wyszukujcie materiały w publikacjach opartych na Biblii i nie polegajcie wyłącznie na swoim dotychczasowym doświadczeniu (Prz. 15:28). Starajcie się uzyskać pełny obraz sytuacji i dociekajcie, jakie jest rzeczywiste nastawienie winowajcy (Prz. 18:13, 17).

Zaproszenie obwinionego na przesłuchanie przed komitetem sadowniczym

6. Najlepiej, żeby dwaj starsi ustnie powiadomili obwinionego o przesłuchaniu. Przekażą mu następujące informacje:

- Wyraźnie zaznaczą, że chodzi o przesłuchanie przed komitetem sadowniczym.
- Wyjaśnią, jaki cięży na nim zarzut.
- Podadzą obwinionemu miejsce i porę spotkania oraz powiedzą mu, jak się skontaktować z przewodniczącym komitetu, gdyby nie mógł się stawić na przesłuchanie.

7. Jeśli to możliwe, **przesłuchanie powinno się odbyć w Sali Królestwa**. Miejsce to będzie sprzyjać zachowaniu przez wszystkich odpowiedniego nastawienia i zapewni większą poufność postępowania sadowniczego.

8. Wyznaczeni starsi dołożą starań, by jak najszybciej zorganizować przesłuchanie. Opieszałość pod tym względem może zaszkodzić zarówno zborowi, jak i oskarżonemu. Jeśli *mimo ponawianych prób nie udaje się ustnie zaprosić obwinionego na przesłuchanie*, komitet sadowniczy zawiadomi go piśmiennie. (Poufnych informacji nie należy nagrywać na automatyczną sekretarkę, pocztę głosową ani przysłać e-mailem bądź SMS-em). Zaproszenie podpisane przez komitet sadowniczy ma zawierać te same informacje, co zaproszenie ustne. Najlepiej wysłać je w taki sposób, by dotarło do rąk własnych oskarżonego. Jeśli mimo wysiłków starsi nie mogą przekazać mu zaproszenia lub nie są pewni, czy je otrzymał, powinni zawiesić postępowanie.

9. **Jeżeli obwiniony przyjął zaproszenie, ale się nie stawił na przesłuchanie**, komitet sadowniczy wyznaczy mu drugi termin i go o tym powiadomi. Gdyby nie stawił się ponownie, mimo

że otrzymał drugie zaproszenie, i najwidoczniej nie chce współpracować z komitetem, starsi przeprowadzą zaplanowane przesłuchanie. Nie podejmą jednak decyzji, dopóki nie przeanalizują dowodów winy i zeznań świadków.

10. Gdyby obwiniony dał starszym do zrozumienia, że zdecydowanie nie chce się spotkać z komitetem sądowym, starsi nie będą go ponownie zapraszać, lecz przeprowadzą postępowanie bez jego udziału (zob. 7:29).

Przesłuchiwanie osób związanych małżeństwem

11. Jeśli oskarżenie dotyczy zamężnej siostry, przesłuchanie najlepiej przeprowadzić w obecności jej wierzącego męża. Ponieważ jest jej głową, jego starania, by pomóc żonie i nią pokierować, mogą być bardzo ważne (1 Kor. 11:3). W wyjątkowych okolicznościach lub gdy starsi uznają, że ze względu na bezpieczeństwo siostry lepiej nie zapraszać jej męża, należy się skontaktować z Biurem Oddziału.

12. Jeśli oskarżenie dotyczy żonatego brata, jego żona zazwyczaj nie będzie obecna w trakcie przesłuchania. Gdyby jednak mąż miał takie życzenie, można zaprosić jego żonę na część spotkania. Członkowie komitetu muszą w takiej sytuacji zachowywać dyskrecję.

13. Gdyby mąż dopuścił się cudzołóstwa, ma obowiązek wyznać to żonie. Komitet sądowy niezwłocznie zapyta chrześcijańską żonę, co jej powiedział mąż. Jeśli nie chce on poinformować żony o zdradzie, starsi wyjaśnią jej, że ze względu na postępowanie męża ma ona prawo podjąć decyzję, czy wystąpić o biblijnie uzasadniony rozwód. Należy też poinformować pokrzywdzoną żonę, że podjęcie współżycia z mężem winnym cudzołóstwa anulowałoby biblijną podstawę do rozwodu. Starsi nie będą jednak podawać żadnych szczegółów. Z drugiej stro-

ny mogą się zorientować, że choć mąż przyznał się do cudzołóstwa, nie wyjawiał żonie wszystkiego, o czym powinna wiedzieć. Nadzorcy nie będą sami przekazywać jej tych poufnych informacji, mogą jednak ją zachęcić, by ponownie porozmawiała z mężem. Nawet jeśli nie dowie się od niego nic więcej, uświadomi sobie, że zataja on przed nią istotne szczegóły. Pomoże jej to podjąć decyzję, czy mu przebaczyć.

Przesłuchiwanie ochrzczonych nieletnich

14. Najlepiej jest spotkać się z młodocianym w obecności jego chrześcijańskich rodziców, ponieważ to oni ponoszą odpowiedzialność za jego wychowanie i szkolenie. Jeśli obwiniony mieszka w domu chrześcijańskich rodziców, ale jest już pełnoletni, starsi zazwyczaj nie będą zapraszać jego rodziców na przesłuchanie. Jednakże jeśli oskarżony mieszkający w domu rodziców osiągnął pełnoletność niedawno i rodzice chcą być obecni na przesłuchaniu, a obwiniony się temu nie sprzeciwia, komitet sądowniczy może ich zaprosić na *część przesłuchania*.

Przesłuchiwanie osób przebywających w zakładzie karnym

15. Komitet sądowniczy może się starać o spotkanie z obwinionym, który przebywa w zakładzie karnym, ale czasem władze nie wyrażają zgody, by uwięzionego odwiedziły trzy osoby naraz. W takiej sytuacji komitet nie powinien rozpatrywać sprawy przez telefon. Dwóch członków komitetu spotka się z winowajcą osobiście i przeprowadzi z nim poufną rozmowę, przy której nie będzie obecny nikt inny. Następnie ci dwaj starsi omówią sprawę z trzecim członkiem komitetu i wspólnie podejmą decyzję. Obwiniony zostanie o niej poinformowany przez dwóch członków komitetu. Jeśli zapadła decyzja o wykluczeniu, starsi powiadomią go o tym i między innymi

wyjaśnią, że może się odwołać. Gdyby władze zezwalały tylko jednemu starszemu na rozmowę z osadzoną, komitet sądowniczy zawczasu ustali, jakie zadać mu pytania. Potem dwóch członków komitetu spotka się z obwinionym *osobno* i zada mu te same pytania. Następnie komitet sądowniczy wspólnie się naradzi i podejmie decyzję. W wyjątkowych wypadkach należy się skontaktować z Biurem Oddziału.

Gdy obwiniony grozi popełnieniem samobójstwa

16. Gdy obwiniony grozi, że odbierze sobie życie, najlepiej, jeśli komitet zawiesi przesłuchiwanie i pomoże mu odzyskać równowagę (zob. 7:12). Starsi zapewnią go, że komitet pragnie udzielić mu pomocy. Następnie spróbują omówić z nim na podstawie Biblii i chrześcijańskich publikacji temat depresji i samobójstwa (Prz. 3:11, 12; 4:13; Hebr. 12:5, 6, 11-13). Zależnie od stanu emocjonalnego winowajcy rozmowę taką może lepiej przeprowadzić dzień lub dwa dni później. Starsi mogą się do niej przygotować, analizując artykuły z radami, jak umiejętnie i z wrażliwością pomagać osobom cierpiącym na depresję (w00 15.9 3-7; w89 1.2 25-29; 15.3 21-24; w83/3 7-12). Komitet sądowniczy nie powinien niepotrzebnie przeciągać sprawy, gdyż może to być dla obwinionego bardzo stresujące. Starsi sporządzą zapiski zawierające daty rozmów z oskarżonym oraz omówione wersety biblijne i artykuły. Podpisane przez starszych notatki zostaną umieszczone w poufnych aktach zboru. Jeśli komitet sądowniczy ma w jakiejś sprawie wątpliwości, skontaktuje się z Biurem Oddziału.

Gdy obwiniony grozi wszczęciem kroków prawnych

17. Gdy obwiniony grozi wszczęciem kroków prawnych przeciwko starszym, komitet zawiesi postępowanie i bezzwłocznie zatelefonuje do Biura Oddziału.

18. Jeśli ze starszymi skontaktuje się jakiś dziennikarz lub prawnik reprezentujący winowajcę, nie będą oni udzielać mu żadnych informacji o sprawie ani potwierdzać, że powołano komitet sądowniczy. Podadzą następujące wyjaśnienie: „Starszym zboru powierzono ‘pasienie trzody’, toteż troszczą się przede wszystkim o duchową i fizyczną pomyślność Świadków Jehowy. Ze swego zadania wywiązują się z zachowaniem dyskrecji. Dzięki temu osoby, które szukają pomocy starszych, nie muszą się martwić, że to, co powiedzą, zostanie później komukolwiek wyjawione. Dlatego nie udzielamy informacji o tym, czy starsi spotykają się lub w przeszłości spotkali się z którymś członkiem zboru w celu udzielenia mu pomocy”. W razie potrzeby starsi poproszą rozmówcę o nazwisko i numer telefonu oraz poinformują go, że skontaktuje się z nim ich prawnik. Potem jak najszybciej zadzwonią do Biura Oddziału.

19. Gdyby władze poprosiły starszych o poufne akta zboru lub o zeznania na temat poufnych spraw zborowych, nadzorcy bezzwłocznie zatelefonują do Biura Oddziału.

Rozdział 7

Przesłuchanie przed komitetem sądowym

Zadbajcie o to, by winowajca nie czuł się skępowany

Ustalcie fakty i oceńcie postawę oskarżonego

Jeśli skrucha winowajcy nie jest oczywista, postarajcie się go do niej pobudzić na pierwszym spotkaniu

Jeżeli miara skruchy jest adekwatna do wykroczenia, na podstawie Biblii upomnijcie grzesznika

Gdyby skrucha była niewystarczająca, powiadomcie winowajcę o wykluczeniu i wyjaśnijcie, jak może odbudować więź z Jehową

1. Posiedzenie komitetu sądowego należy rozpocząć modlitwą w obecności winowajcy. Także podczas poufnych narad komitet powinien chętnie zabiegać w modlitwie o mądrość Bożą (Jak. 1:5). Przewodniczący komitetu poda powód spotkania. Może na początek omówić stosowny werset biblijny, na przykład Przysłów 28:13 lub Jakuba 5:14, 15. Członkowie komitetu **wyrażą pragnienie udzielenia obwinionemu pomocy i zadbają o to, by nie czuł się skępowany**. Powinni chętnie słuchać i nie zajmować szybko jakiegoś stanowiska ani skłaniać się ku jakiemuś pogładowi. Nawet jeśli oskarżony zachowuje się agresywnie, **nigdy nie będą traktować go szorstko**, lecz życzliwie i z szacunkiem (w89 15.9 19, 20).

2. Przewodniczący udzieli głosu obwinionemu. Jeśli nie przyznaje się on do winy, należy wezwać świadków zdarzenia i przesłuchać ich w jego obecności. Świadkowie powinni składać swoje wyjaśnienia osobiście. Jeżeli jednak mieszkają bardzo daleko lub z jakiegoś powodu nie są w stanie przybyć, to mogą podczas przesłuchania złożyć zeznanie przez telefon albo wcześniej przygotować je na piśmie; zeznania pisemne należy odczytać obwinionemu. Powinien on mieć możliwość ustosunkowania się do zeznań świadków. Gdyby prosił o przesłuchanie świadków, którzy mieliby dowieść jego niewinności, komitet sądowniczy wyrazi na to zgodę.

3. Należy zaprosić tylko tych świadków, którzy mają coś istotnego do powiedzenia w rozpatrywanej sprawie. Nie zaprasza się osób, które mogą się wypowiedzieć wyłącznie na temat charakteru obwinionego. Świadkowie nie powinni słyszeć zeznań innych świadków. Na przesłuchaniu nie będą też obecni obserwatorzy, którzy mieliby udzielać wsparcia moralnego. **Nie wolno niczego nagrywać.**

4. W rzadkich wypadkach zeznania złożone podczas przesłuchania mogą przekonać komitet, iż nie ma podstaw do działań sądowniczych. W takiej sytuacji przesłuchanie trzeba zawiesić i poinformować daną osobę, że starsi skontaktują się z nią później. Członkowie komitetu naradzą się z gronem starszych i ustalą, czy nie należałoby rozwiązać komitetu sądowniczego.

5. Komitet powinien najpierw **ustalić fakty oraz ocenić nastawienie** obwinionego. Wymaga to zadawania przemyślanych i rozsądnych pytań. Komitet ma być wnikliwy, ale nie powinien roztrząsać zbędnych szczegółów, zwłaszcza gdy sprawa dotyczy przewinień o charakterze seksualnym. Jednakże w niektórych wypadkach, kiedy w grę może wchodzić biblijne prawo do rozwodu i ponownego małżeństwa, wyjaśnienie pewnych szczegółów bywa ko-

nieczne. Gdy starsi dojdą do wniosku, że mają już pełny obraz sytuacji, mogą poprosić oskarżonego o opuszczenie pomieszczenia. Omówią wtedy całą sprawę oraz dowody skruchy lub jej braku.

Rozpoznawanie szczerej skruchy

6. W języku greckim występują dwa czasowniki związane ze skruchą. Pierwszy uwypukla zmianę poglądu lub nastawienia. Drugi kładzie nacisk na doznawanie uczucia żalu. A zatem skrucha obejmuje głęboki żal z powodu nadwreżenia więzi z Jehową, wyrzuty sumienia wskutek ściągnięcia hańby na imię Jehowy i Jego lud oraz szczere pragnienie odbudowania dobrych stosunków z Bogiem. Winowajca powinien całym sercem odrzucić złe postępowanie i uznać je za odrażające i wstrętne (Rzym. 12:9). Taka postawa musi być poparta 'owocami odpowiadającymi skrusze', które w wystarczającym stopniu potwierdzą zapewnienia grzesznika (Łuk. 3:8; *it-2* 731-736, 753).

7. Rozpoznawanie skruchy nie polega jedynie na ocenie, czy winowajca jest słaby, czy niegodziwy. **Słabość nie jest synonimem skruchy** (w95 1.1 27-29). Decyzja komitetu sądowniczego nie powinna też być oparta na tym, jakiego rozgłosu nabrała sprawa. Komitet musi dostrzegać wyraźne uczynki, które świadczą o skrusze odpowiadającej skali występku (2 Kor. 7:10, 11). Aby okazać miłosierdzie, komitet musi być **przekonany**, że grzesznik zmienił nastawienie swego serca, gorąco pragnie naprawić wyrządzone zło i jest całkowicie zdecydowany wystrzegać się go w przyszłości. Nawet jeśli winowajca staje przed komitetem sądowniczym pierwszy raz, starsi muszą ustalić, czy jego uczynki i postawa dowodzą szczerej skruchy i czy w związku z tym może on pozostać w zborze.

8. Ponieważ mierniki prawości można naruszyć w większym lub mniejszym zakresie, więc logicznie

rzecz biorąc, **intensywność żalu (skruchy) powinna odpowiadać skali występku**. Czy winowajca pozwolił sobie na chwilowy brak ostrożności i uległ pokusie, czy może planował popełnienie zła? Czy był nieświadomy powagi swego grzechu, czy też celowo zlekceważył rady i ostrzeżenia? Czy było to pojedyncze zdarzenie, czy też zwyczaj? Im częściej ktoś popełnia poważny grzech, tym wyraźniej dowodzi, że przypomina niegodziwców, którzy uporczywie „dopuszczają się nieprawości” (Ps. 28:3, *Biblia poznająca; it-2* s. 731, ak. 7).

9. Co prawda nikogo nie wyklucza się automatycznie, ale **grzesznik mógł już zabrnąć tak daleko, że podczas przesłuchania przed komitetem sądowniczym nie jest w stanie okazać wystarczającej miary skruchy**. W takiej sytuacji musi zostać wykluczony i mieć trochę czasu na udowodnienie swej skruchy. Być może też winowajca wielokrotnie w swoim życiu stawał już przed komitetem sądowniczym. Ponieważ wydawało się, że okazuje skruchę, za każdym razem był upominany. Teraz znów dopuścił się grzechu. W takim wypadku jego *cały tryb życia* może świadczyć o braku skruchy (w81/22 s. 11, ak. 23).

10. Poniżej wymieniono **niektóre oznaki skruchy**. Jednakże żadna z nich sama w sobie nie jest rozstrzygającym dowodem.

- Czy grzesznik dobrowolnie się przyznał, czy też ktoś inny wniósł przeciwko niemu oskarżenie? Niektórzy winowajcy są tak zawstydzeni lub mają takie trudności z wysławianiem się, że nie są w stanie nic powiedzieć.
- Czy obwiniony jest prawdomówny? (Dzieje 5: 1-10). Czy szczerze odpowiada na pytania? Czy współpracuje z komitetem sądowniczym? Komitet zachowa szczególną ostrożność wobec kogoś, kto bywał dwulicowy, kłamał lub świadomie zwodził innych.

- Czy przejęty skrucą grzesznik modlił się do Jehowy i prosił Go o przebaczenie i miłosierdzie? Trzeba pamiętać, że niektórym trudno się modlić, choć odczuwają szczerą skruchę (Jak. 5:14).
- Czy winowajca wynagrodził stratę, czy wyraził taką gotowość albo przeprosił osoby, wobec których zawinił lub które skrzywdził swoim grzesznym postępowaniem? Czy prosił poszkodowanych o przebaczenie? (w92 15.9 10; w81/22 11; w74/7 22).
- Gdy chodzi o cudzołóstwo, czy winowajca wyznał grzech niewinnemu współmałżonkowi i czy prosił go o przebaczenie? (w74/7 22, 23; w69/11 13, 14).

Uwaga: Decyzję o przebaczeniu cudzołóstwa podejmuje strona niewinna. Grzesznik, który popełnił cudzołóstwo, lecz nie chce wyjawić tego swojemu współmałżonkowi, by mógł on powziąć decyzję o przebaczeniu, nie daje dowodów skruchy. Jeśli nie chce wyznać winy i prosić o przebaczenie, *gdyż obawia się agresywnej reakcji* partnera, skontaktujcie się z Biurem Oddziału.

- Czy winowajca przeżywa głęboką udrękę i odczuwa żal z powodu nadwreżenia więzi z Jehową? (Ps. 32:3-5; 51:1-4).
- Czy okazuje „zbożny smutek”, czy też „smutek światowy”? (2 Kor. 7:8-11). Czy smuci się głównie dlatego, że zranił Jehowę i przyniósł ujmę Jego imieniu, czy może dlatego, że zawiódł rodzinę i przyjaciół oraz czuje się zawstydzony? (Ezd. 10:1; Łuk. 22:59-62). Reakcje emocjonalne ludzi są różne. Płacz niekoniecznie świadczy o szczerzej skrusicie, a brak silnej reakcji emocjonalnej nie musi oznaczać braku skruchy (Rodz. 25:29-34; 27:34).

- Czy czuje się odpowiedzialny za swój błąd, czy też pomniejsza lub usprawiedliwia swe naganne postępowanie? (1 Sam. 15:24; 2 Sam. 12:13).
- Czy rozumie, że do grzechu doprowadziły mniejsze przewinienia, i czy jest zdecydowany się ich wystrzegać?

11. Każda sprawa jest inna. Komitet sądowniczy starannie rozważy wszystkie czynniki, w tym również wszelkie **okoliczności łagodzące**. Na przykład winowajca mógł w przeszłości paść ofiarą jakichś nadużyć. Okoliczności łagodzące nie usprawiedliwiają grzechu (g93 8.10 4). Niemniej wzięcie ich pod uwagę pozwoli komitetowi lepiej zrozumieć winowajcę i jego postawę wobec komitetu. Tak czy inaczej, **brak czynników odpowiadających skrusze oznacza, że nie ma podstaw do okazania miłosierdzia**.

12. Podobnie jest z obwinionymi, którzy mają **zaburzenia psychiczne lub emocjonalne** (zob. 6:16). Zbór nie będzie traktować pobłaźliwie kogoś, kto potrafi zadbać o swoje podstawowe sprawy i wywiązywać się z obowiązków wobec społeczeństwa, a w ocenie otoczenia może ponosić odpowiedzialność za swe czyny i słowa. Komitet sądowniczy powinien jednak okazywać takiej osobie względy i cierpliwość oraz z rozeznaniem zbadać szczerść jej skruszy. Z drugiej strony jeśli zdaniem komitetu czyjś stan psychiczny jest na tyle poważny, że w oczach innych nie może on ponosić odpowiedzialności za swoje postępowanie, komitet może to wyjaśnić gronu starszych i zalecić zrezygnowanie z działań sądowniczych.

Gdy nasuwają się wątpliwości co do skruszy

13. Jeśli członkowie komitetu nie są przekonani, czy skrusza jest wystarczająca, zaproszą winowajcę z powrotem. Na postawie Słowa Bożego pomogą mu zrozumieć, dlaczego jego postępowanie było naganne, jak to wpływa na jego więź z Jehową oraz na zbór.

Być może dopiero na spotkaniu z komitetem sądowym obwiniony zdobędzie się na taką miarę skruchy, jaka pozwoli okazać mu miłosierdzie. Zazwyczaj u grzesznika widać jakąś skruchę, ale czy odpowiada ona skali występku? Starsi tworzący komitet powinni zdawać sobie sprawę, że jeśli grzesznik przed przesłuchaniem nie potwierdził swymi uczynkami skruchy albo zrobił to w znikomym stopniu, to skłonienie go do odpowiedniej miary skruchy w trakcie przesłuchania może nie być możliwe. Nawet gdy podejmą decyzję o wykluczeniu, ich wysiłki, by nakłonić winowajcę do skruchy, mogą go później pobudzić do prostowania swych ścieżek i starania się o przyłączenie (Hebr. 12:13). Po próbach udzielenia pomocy grzesznikowi i wysłuchaniu jego wypowiedzi starsi poproszą go o opuszczenie pomieszczenia, by mogli się naradzić.

14. Jeśli sprawa jest skomplikowana, a starsi nie są pewni, jakie zasady biblijne i wskazówki organizacji zastosować, przesłuchanie można na *kilka dni* odłożyć. *Nie należy* jednak planować dodatkowego spotkania tylko po to, by dać winowajcy czas na zerwanie ze złym postępowaniem lub na potwierdzenie skruchy uczynkami. Jeżeli podczas pierwszego przesłuchania nie okazał on skruchy albo okazał ją w niewielkim stopniu, zazwyczaj nie ma podstaw do przeciągania sprawy i umawiania drugiego spotkania.

15. Niekiedy **skomplikowane sprawy sądow-
nicze trzeba skonsultować** z doświadczonym, dojrzałym starszym z *innego zboru* lub z nadzorcą obwodu. W takiej sytuacji poinformujcie oskarżonego, że *decyzja nie została jeszcze podjęta*. Nie mówcie mu, że będziecie się konsultować z kimś spoza komitetu sądowego albo z Biurem Oddziału. W rozmowie z innym starszym co prawda trzeba będzie wyjawiać pewne szczegóły, ale nie należy podawać żadnych nazwisk. Gdyby natomiast sprawa była konsultowana

z nadzorcą obwodu lub z Biurem Oddziału, komitet sądowniczy poda nazwiska.

16. Decyzje komitetu sądowniczego powinny być podejmowane jednomyślnie. Różnice zdań zazwyczaj daje się zniwelować dzięki gruntownemu przedyskutowaniu sprawy, wyszukaniu odpowiednich werse-
tów biblijnych i rad w chrześcijańskich publikacjach, dzięki modlitwie o mądrość i kierownictwo czy też zasięgnięciu opinii doświadczonego starszego z innego zboru. Jeśli jednak komitet nie może podjąć jednomyślnej decyzji, mniejszość powinna poprzeć zdanie większości.

17. Wszystkie pisemne oświadczenia i dokumenty przekazane komitetowi przez obwinionego lub świadków należy traktować jako ściśle poufne. Gdyby trzeba było spotkać się ponownie, członkowie komitetu oddadzą przewodniczącemu wszelkie notatki, jakie sporządzili w trakcie przesłuchania. Przewodniczący przechowa je w bezpiecznym miejscu, a przed wznowieniem przesłuchania zwróci je poszczególnym starszym do przejrzenia.

Gdy podjęto decyzję o upomnieniu

18. Gdy komitet sądowniczy ustali, że winowajca okazał szczerą skruchę, poinformuje go o podjętej decyzji, o nałożonych ograniczeniach i o tym, czy w zborze będzie podane ogłoszenie o upomnieniu. Ponadto upomni go na podstawie Pisma Świętego, uświadamiając mu, jak naganne było jego postępowanie i jakie pomniejsze przewinienia mogły doprowadzić do grzechu. Upomnienie to „wypowiedź mająca na celu przekonanie kogoś, że zblądził i powinien się do tego przyznać oraz skorygować swe postępowanie” (*it-2* 1005). A zatem udzielenie upomnienia to coś więcej niż tylko powzięcie stosownej decyzji lub ogłoszenie jej. Polega na ugruntowaniu winowajcy w postanowieniu czynienia tego, co słu-
sz-

ne. Wyraz hebrajski tłumaczony na „upomnienie” pochodzi od czasownika, który znaczy ‘wykazać, dowieść na podstawie faktów, unaocnić, przytoczyć oczywiste, przekonujące racje lub argumenty’. Starsi mogą podać grzesznikowi praktyczne wskazówki, które pomogą mu wprowadzić niezbędne zmiany. Jeśli w sprawie zeznawali świadkowie, mogą być obecni przy udzielaniu winowajcy biblijnego upomnienia. W ten sposób obwiniony zostanie upominany „wobec wszystkich obserwatorów” (1 Tym. 5:20). Przed zakończeniem przesłuchania starsi pomodlą się w obecności skruszonego grzesznika.

19. W każdym wypadku upominania przez komitet sądowniczy obwiniony traci kwalifikacje do pełnienia w zborze zaszczytnych obowiązków. Dopóki nie zrobi wyraźnych postępów duchowych, nie może pełnić służby pionierskiej, reprezentować zboru w modlitwie ani brać udziału w jakichkolwiek punktach na zebraniu służby. Dotyczy to także innych zadań w zborze, które powierza się przykładnym głosicielom. Poza tym w każdym wypadku upominania przez komitet sądowniczy nakłada się **jakieś ograniczenia**. Chodzi między innymi o zabieranie głosu na zebraniach zborowych i udział w teokratycznej szkole służby kaznodziejskiej. Decyzję o rodzaju ograniczeń podejmuje komitet sądowniczy. Kiedy starsi informują skruszonego grzesznika o nałożonych ograniczeniach, powinni podać mu termin następnego spotkania, na którym będą omawiać jego postępy. Zbyt długie utrzymywanie ograniczeń może być dla winowajcy zniechęcające. Tylko w wyjątkowych sytuacjach może się zdarzyć, że mimo upływu wielu miesięcy ograniczenia nie będą stopniowo zdejmowane.

20. Komitet sądowniczy **ustali, czy należy podać w zborze ogłoszenie o upomnieniu** (w89 15.3 18; w81/22 12). Gdyby potem dana osoba się wyprowadziła, w nowym zborze nie podaje się komunikatu o tym upomnieniu (*km* 6/75 11).

Zobacz list
z 1 października
2012 roku do
wszystkich gron
starszych
dotyczący
krzywdzenia
dzieci.

Zobacz list
z 7 września 2011
do wszystkich gron
starszych ze
wskazówkami
dotyczącymi
poufnych zapisków
sądowniczych.

- Ogłoszenie o upomnieniu podaje się wtedy, gdy grzech nabrał rozgłosu lub gdy najprawdopodobniej stanie się znany w zborze czy poza nim. Ogłoszenie takie ma chronić dobre imię zboru.

Na przykład w wypadku cudzołóstwa niewinny partner może być skłonny przebaczyć, ale nie jest jeszcze gotowy do podjęcia współżycia, choć komitet już zakończył sprawę. *Jeżeli wciąż istnieje możliwość biblijnego rozwodu*, trzeba podać komunikat o upomnieniu, by chronić opinię zboru i niewinnego partnera.

- Komitet może widzieć szczególne powody, dla których zbór powinien mieć się na baczności przed skruszonym grzesznikiem. Być może już nieraz udzielano mu rad w związku z postępowaniem prowadzącym do takiego samego wykroczenia.

Na przykład gdy chodzi o czyny uznane za molestowanie dziecka, podanie komunikatu o upomnieniu będzie dla zboru ochroną.

21. Zanim któryś nadzorca odczyta ogłoszenie w zborze, musi ono być zatwierdzone przez koordynatora grona starszych. Komunikat powinien mieć następujące brzmienie: „**[Imię i nazwisko] został upomniany**”. *Nie ogłasza się, jakie nałożono ograniczenia.*

22. Komitet sądowniczy będzie obserwował postępy duchowe skruszonego grzesznika i stosownie do jego stanu duchowego **stopniowo zdejmował ograniczenia**. O anulowaniu ograniczeń nie musi decydować całe grono, chyba że chodzi o jakąś wyjątkową sytuację. Komitet będzie informował grono starszych o każdym zdjętym ograniczeniu. Gdyby któryś z nadzorców usługujących w komitecie wyprowadził się lub przestał być starszym, grono wyznaczy na jego miejsce innego nadzorcę, by śledził postępy

upomnianego. Jeśli to grzesznik przenosi się do innego zboru, zanim komitet zdejmie wszystkie ograniczenia, trzeba przekazać tamtejszym starszym niezbędne szczegóły, by mogli ocenić jego rzeczywisty stan duchowy. Przekażcie takie informacje, jakie sami chcielibyście otrzymać, gdyby upomniana osoba przeprowadziła się do waszego zboru. Nadzorcy w nowym zborze powinni wybrać dwóch lub trzech starszych, którzy będą obserwować postępy upomnianego i zdejmować pozostałe ograniczenia.

23. Niekiedy **starsi mogą uznać za konieczne ostrzec zbór**, wygłaszając biblijne przemówienie dotyczące określonego postępowania. Zazwyczaj wygłosi je członek komitetu sądowniczego. Wyjaśni, dlaczego dane zachowanie jest naganne i jak go unikać. Nie powie jednak nic, co łączyłoby kogokolwiek z omawianym grzechem. Gdyby w zborze podano komunikat o upomnieniu, z wygłoszeniem takiego przemówienia starsi poczekają kilka tygodni; jeśli upomnienie nie zostało ogłoszone, nie ma potrzeby czekać.

24. **Po zakończeniu sprawy nie podejmuje się już żadnych innych działań sądowniczych**, chyba że winowajca ponownie dopuści się poważnego grzechu. Jednakże w rzadkich wypadkach można zrobić wyjątek. Gdyby w ciągu *kilku dni* od zapadnięcia decyzji wyszły na jaw nowe informacje, które jasno dowodzą, że grzesznik nie okazał szczerzej skruchy (na przykład w czasie przesłuchania mówił nieprawdę lub celowo pomijał ważne fakty), komitet sądowniczy ma podstawę, by zrewidować swą decyzję i wykluczyć winowajcę, zwłaszcza jeśli w zborze nie podano jeszcze komunikatu o upomnieniu. Podczas przesłuchania starsi przedstawiają obwinionemu wszelkie nowe dowody i pozwolą mu się do nich ustosunkować. W tego typu sprawach przed wznowieniem działań sądowniczych najlepiej zwrócić się o wskazówki do Biura Oddziału.

25. Jeżeli po zapadnięciu decyzji i zamknięciu postępowania sądowego **grzesznik ponownie dopuści się poważnego wykroczenia**, jego sprawą nie zajmie się automatycznie ten sam komitet. Grono starszych spotka się i ustali skład nowego komitetu. Na ogół grono wybierze tych samych starszych, ale może też wyznaczyć innych braci lub powiększyć skład komitetu.

Gdy podjęto decyzję o wykluczeniu

26. Grzesznik, który *nie okazuje szczerej skruchy*, powinien być wykluczony (zob. 7:8). Komitet poinformuje go o swej decyzji i wskaże mu, jak mógłby odbudować nadwerżone stosunki z Jehową. Komitet może się posłużyć takimi wersetami jak 2 Koryntian 7:10, 11 czy Hebrajczyków 12:5-7. Członkowie komitetu powinni traktować grzesznika życzliwie i zapewnić go, że gdy tylko zdobędzie się na prawdziwą skruchę, może dostąpić przebaczenia.

27. Powiadomiwszy grzesznika o swej decyzji, komitet przekaże mu **ustnie** następujące informacje:

- Co musi zrobić, by w przyszłości mógł zostać przyłączony.
- Winowajca może w ciągu siedmiu dni odwołać się na piśmie, jeśli jego zdaniem w postępowaniu sądowym popełniono poważny błąd (*od 153, 154*). List taki powinien skierować do komitetu sądowego.

28. Komitet sądowy nie będzie sugerował obwinionemu, czy powinien się odwołać, czy nie. Na koniec starsi zapytają go, czy ma jakieś pytania. *Po jego wyjściu* starsi zakończą spotkanie modlitwą.

29. **Jeżeli zatwardziały grzesznik nie stawiał się na przesłuchanie**, komitet sądowy podejmie rozsądne starania, by ustnie poinformować go o swojej decyzji, o możliwości odwołania się i tak dalej. Starsi nie powinni nagrywać żadnych poufnych

wiadomości na automatyczną sekretarkę lub pocztę głosową ani przysyłać ich e-mailem. Gdyby winowajca utrudniał komitetowi poinformowanie go o decyzji, starsi skontaktują się z Biurem Oddziału.

30. Poczekajcie, aż minie siedem dni przysługujących na odwołanie, nawet gdyby oskarżony oświadczył, iż nie zamierza się odwoływać, lub nie stawiał się na przesłuchanie przed komitetem.

31. Koordynator grona starszych upewni się, czy komunikat o wykluczeniu jest zgodny z wytycznymi organizacji. Ogłoszenie w zborze odczyta starszy. Powinno ono brzmieć: „**[Imię i nazwisko] nie jest już Świadkiem Jehowy**”.

32. Wykluczenie obowiązuje z chwilą ogłoszenia go w zborze. Zanim to nastąpi, grzesznik nie będzie zabierać głosu ani modlić się na zebraniach, jak również wykonywać w zborze żadnych odpowiedzialnych zadań (*od* 154). Komunikat podaje się tylko w jednym zborze.

33. O wykluczeniu komitet sądowniczy **niezwłocznie poinformuje Biuro Oddziału**, wykorzystując odpowiednie formularze. Przy ich wypełnianiu ściśle trzymajcie się zawartych w nich wskazówek.

34. Po zakończeniu sprawy przewodniczący umieści w zaklejonej kopercie tylko niezbędne zapiski i dokumenty, szczegółowy opis postępowania oraz formularze S-77. Koperta ta ma trafić do poufnych akt zboru. Członkowie komitetu nie powinni przechowywać niczego, co miało związek ze sprawą. Dotyczy to również ich osobistych notatek. Na kopercie należy napisać imię i nazwisko winowajcy, imiona i nazwiska członków komitetu sądowniczego (z zaznaczeniem, kto był przewodniczącym), podjętą decyzję oraz datę jej ogłoszenia.

[Zobacz list z 7 września 2011 do wszystkich gron starszych ze wskazówkami dotyczącymi poufnych zapisków sądowniczych.](#)

Rozdział 8

Przesłuchanie przed komitetem odwoławczym

Komitet odwoławczy powinien przejawiać skromność i współpracować z komitetem sądowym

Komitet odwoławczy ma ustalić, czy obwiniony dopuścił się poważnego grzechu i czy podczas spotkania z komitetem sądowym okazał skruchę

1. Jeżeli w ciągu siedmiu dni od przekazania winowajcy decyzji o wykluczeniu komitet sądowy otrzyma list z odwołaniem, przewodniczący niezwłocznie skontaktuje się z nadzorcą obwodu, który ustali skład komitetu odwoławczego. Komitet odwoławczy zostanie utworzony nawet wtedy, gdy odwołanie wydaje się nieuzasadnione. Nadzorca obwodu wybierze starszych, którzy mają najlepsze kwalifikacje do rozpatrzenia sprawy. W miarę możliwości poprosi o to nadzorców z innego zboru – bezstronnych, w żaden sposób niezwiązanych z obwinionym, oskarżającym ani członkami komitetu sądowego.

2. Gdyby odwołanie wpłynęło *po siedmiu dniach*, starsi jak najszybciej zwrócą się o wskazówki do Biura Oddziału.

3. Przewodniczący komitetu sądowego udostępni komitetowi odwoławczemu wypełnione formularze S-77 wraz ze wszystkimi dokumentami i notatkami członków komitetu.

Cel i przebieg postępowania odwoławczego

4. Członkowie komitetu odwoławczego powinni się kierować skromnością i **nie wywoływać wra-**

żenia, że osądzają poprzedni komitet, a nie oskarżonego. Co prawda muszą być wnikliwi, ale jednocześnie powinni pamiętać, że postępowanie odwoławcze nie oznacza braku zaufania do komitetu sądowego. Przeciwnie, jest wyrazem życzliwości względem grzesznika, aby miał pewność, że jego sprawa została rozpatrzona rzetelnie i sprawiedliwie. Starsi wchodzący w skład komitetu odwoławczego nie mogą zapominać, że komitet sądowy zapewne lepiej zna całą sprawę oraz sytuację obwinionego.

5. Przesłuchanie przed komitetem odwoławczym zazwyczaj nie powinno się odbywać poza terenem obwodu. Jeżeli winowajca się wyprowadził, musi być gotowy przyjechać na przesłuchanie odwoławcze, ponieważ ma też być na nim obecny komitet sądowy. Jeśli obwiniony umyślnie nie stawia się na przesłuchanie przed komitetem odwoławczym, to po rozsądnych próbach skontaktowania się z nim należy ogłosić decyzję o wykluczeniu (od 154).

6. Na początku komitet odwoławczy przeczyta materiały dotyczące sprawy i porozmawia z komitetem sądowym. Następnie spotka się z oskarżonym. Ponieważ poprzedni komitet uznał go za zatwardziałego grzesznika, komitet odwoławczy nie będzie się modlił w jego obecności, lecz uczyni to *przed* zaproszeniem go do pokoju.

7. Przesłuchanie odbywa się w podobny sposób jak przed pierwszym komitetem. Konieczne może być ponowne zapoznanie się ze wszystkimi dowodami, które przedłożono poprzednio, oraz rozpatrzenie nowych, które stały się dostępne później. Na przykład jeśli oskarżony utrzymuje, że jest niewinny, należy znowu w jego obecności przesłuchać świadków i pozwolić mu się ustosunkować do ich zeznań. Komitet odwoławczy powinien też wysłuchać świadectwa osób, które zdaniem oskarżonego miałyby potwierdzić jego niewinność.

8. Wszelkie zeznania świadków będą składane w obecności poprzedniego komitetu. Gdyby członkowie pierwszego komitetu lub oskarżony uznali, że zeznania bądź dowody zostały zmienione, mogą to zasignalizować po zapoznaniu się z tymi rzekomo zmienionymi dowodami.

9. Po ustaleniu faktów komitet odwoławczy powinien naradzić się na osobności. Należy znaleźć odpowiedzi na dwa pytania:

- **Czy na początku była biblijna podstawa do powołania komitetu sądowniczego?**
- **Czy podczas przesłuchania przed komitetem sądowniczym winowajca okazał skruchę adekwatną do występkę?**

10. Komitet odwoławczy może dojść do wniosku, że pierwotny powód wykluczenia był wątpliwy, ale są inne uzasadnione podstawy do podjęcia takiej decyzji. W takim wypadku należałoby dać winowajcy trochę czasu, w razie potrzeby nawet kilka dni, aby dostarczył dowody lub przedstawił świadków, którzy jego zdaniem mogliby obalić nowe zarzuty. Gdyby jednak zarzuty się potwierdzały, a winowajca nie okazywał szczerzej skruchy, komitet odwoławczy może podtrzymać decyzję o wykluczeniu grzesznika na podstawie tych nowo ujawnionych powodów. Komitet odwoławczy przygotowuje wtedy nowe sprawozdanie dla Biura Oddziału, podając nową podstawę wykluczenia. Prześle je razem ze sprawozdaniem pierwszego komitetu. Polecą też komitetowi sądowniczemu ogłosić wykluczenie.

Gdy komitet odwoławczy podtrzymuje decyzję komitetu sądowniczego

11. Jeżeli członkowie komitetu odwoławczego zgadzają się z orzeczeniem komitetu sądowniczego, poinformują winowajcę o ostatecznej decyzji w obecności komitetu sądowniczego.

Jeśli komitet sądowniczcy zgadza się z nowymi powodami, powinien poprawić formularz S-77, ogłosić wykluczenie i przesłać formularz do Biura Oddziału. Krótkie sprawozdanie komitetu odwoławczego należy zachować w poufnych aktach zboru razem z kopią formularza S-77 i krótką notatką o ustaleniach komitetu sądowniczego.

12. Komitet sądowniczy poczeka siedem dni, po czym na najbliższym zebraniu służby w zborze zostanie podany komunikat o wykluczeniu.

13. ~~Komitet odwoławczy sporządzi sprawozdanie, które prześle do Biura Oddziału razem z formularzem S-77 przekazanym przez komitet sądowniczy. Komitet odwoławczy upewni się, czy formularz ten jest kompletny i czy zawiera datę podania ogłoszenia o wykluczeniu.~~

14. Jeżeli komitet odwoławczy podtrzyma decyzję o wykluczeniu, to nie można się już od niej odwołać. **Gdyby jednak winowajca upierał się przy tym, że w ocenie sprawy popełniono poważny błąd,** komitet odwoławczy powinien go powiadomić, że w ciągu siedmiu dni może przedłożyć komitetowi odwoławczemu zarzuty na piśmie w celu przekazania ich do Biura Oddziału. *Komitet nie powinien wspominać o tej możliwości, chyba że obwiniony wysunie twierdzenie, iż popełniono poważny błąd.*

15. Jeśli oskarżony wyraża chęć napisania listu do Biura Oddziału, należy wstrzymać się z ogłoszeniem wykluczenia. Komitet odwoławczy prześle do Biura Oddziału list obwinionego, formularz S-77 wypełniony przez komitet sądowniczy oraz sprawozdanie komitetu odwoławczego. W zborze nie podaje się żadnego komunikatu, dopóki nie nadejdzie odpowiedź z Biura Oddziału.

Gdy komitet odwoławczy nie podtrzymuje decyzji komitetu sądowniczego

16. Komitet odwoławczy powinien spotkać się z komitetem sądowniczym, by przedyskutować sprawę i wyjaśnić, dlaczego ma inne zdanie.

17. Po zaproszeniu obwinionego do pokoju komitet odwoławczy poinformuje go, że sprawa nie może być jeszcze zamknięta. Zapewni go, że postępowanie odwoławcze zostanie doprowadzone do końca jak

Komitet sądowniczy powinien przekazać wypełniony formularz S-77 do Biura Oddziału. Krótką notatkę komitetu odwoławczego należy zachować w poufnych aktach zboru razem z kopią formularza S-77 i krótką notatką o ustaleniach komitetu sądowniczego.

Jeśli jednak z drugiej strony oba komitety zgadzają się, że dana osoba nie zostanie wykluczona, komitet odwoławczy w obecności komitetu sądowego poinformuje ją o ostatecznej decyzji. Krótką notatkę komitetu odwoławczego należy zachować w poufnych aktach zboru razem z krótką notatką o ustaleniach komitetu sądowego.

najszybciej. **Żaden z komitetów nie powinien dawać oskarżonemu do zrozumienia, że komitety mają odmienne zdania.** Po wyjściu winowajcy spotkanie można zakończyć modlitwą.

18. Gdyby komitet sądowy nie zgadzał się z wnioskami komitetu odwoławczego, jasno przedstawi swoje zastrzeżenia na piśmie i niezwłocznie przekaże je komitetowi odwoławczemu. Komitet odwoławczy dołączy ten list do swego sprawozdania wysyłanego do Biura Oddziału. Jednak z drugiej strony komitet sądowy może teraz zgodzić się z decyzją komitetu odwoławczego. W takim wypadku wyjaśni w liście, dlaczego zmienił zdanie. ~~Nawet jeśli oba komitety zgadzają się, że dana osoba nie powinna zostać wykluczona, nie przekazują jej tej informacji, lecz powiedzą, że **decyzja nie została jeszcze podjęta**.~~ Komitet odwoławczy prześle do Biura Oddziału osobne listy od obu komitetów ze szczegółowymi wyjaśnieniami podjętej decyzji.

19. Komitet odwoławczy bezzwłocznie sporządzi list, w którym wyjaśni swą decyzję oraz ją uzasadni. Prześle go do Biura Oddziału wraz z formularzem S-77, który na początku postępowania odwoławczego otrzymał od komitetu sądowego. Dołączy też list komitetu sądowego, w którym jego członkowie ustosunkowali się do decyzji komitetu odwoławczego. Biuro Oddziału przekaże na piśmie swoje wskazówki, które pomogą obu komitetom doprowadzić sprawę do końca.

20. Oba komitety przeanalizują spostrzeżenia Biura Oddziału i podejmą ostateczną decyzję. Obwinionemu przekaże ją pierwszy komitet. Jeśli zapadła decyzja o wykluczeniu, komitet sądowy zadba o to, by w zborze podano odpowiedni komunikat, i prześle datę tego ogłoszenia do Biura Oddziału.

Rozdział 9

Następstwa odłączenia się

Odłączenie się jest rezultatem osobistej decyzji

Należy powołać komitet, który w miarę możliwości postara się udzielić pomocy

Gdy ktoś się odłączy, trzeba podać w zborze ogłoszenie i powiadomić Biuro Oddziału

Zobacz list
z 7 września 2011
do wszystkich
gron starszych ze
wskazówkami
dotyczącymi
poufnych
zapisków
sądowniczych.

1. Wykluczenie jest wynikiem działania podjętego przez komitet sądowniczy wobec grzesznika nieokazującego skruchy, natomiast odłączenie się jest rezultatem działania podjętego przez osobę, która nie chce już być Świadkiem Jehowy (1 Jana 2:19). Grono starszych wyznaczy komitet złożony z trzech nadzorców, którzy zbadają sprawę.

2. Komitet sądowniczy nie będzie prowadzić dalej dochodzenia w sprawie ewentualnego grzesznego postępowania, jeśli oskarżony oświadczy, że postanowił się odłączyć (w85/18 28). Jednakże starsi nigdy nie powinni pytać obwinionego, czy chciałby się odłączyć. Gdy sprawa jest szczególnie skomplikowana i są wątpliwości, czy ktoś się odłączył, komitet powinien poprosić o wskazówki Biuro Oddziału. Jeżeli oskarżony jest zdecydowany się odłączyć, komitet opisze domniemane wykroczenie (wykroczenia) oraz istniejące dowody. Notatki te należy przechowywać razem z informacją o odłączeniu się. Gdyby w przyszłości dana osoba wystąpiła z prośbą o przyłączenie, starsi rozpatrzą te wcześniejsze zarzuty.

3. Działania, które świadczą o odłączeniu się:

- **Ktoś zdecydowanie oznajmia, że nie chce już być Świadkiem Jehowy.** Jeśli można z nim przeprowadzić rozmowę, komitet postara

się udzielić mu duchowej pomocy (Gal. 6:1). Czy naprawdę zamierza się odłączyć, czy po prostu nie chce uczestniczyć w działalności zboru? Czy chęć odłączenia się wynika z wątpliwości lub zniechęcenia? Gdyby ktoś obstawał przy swoim postanowieniu, należy go poprosić o ujęcie tego na piśmie i złożenie podpisu. Jeśli nie chce tego uczynić, świadkowie jego oświadczenia sporządzą odpowiednią notatkę i ją podpiszą.

- **Przyłączenie się do innej organizacji religijnej i wyrażenie zamiaru pozostania w niej.** Gdyby wyszło na jaw, że ktoś nawiązał kontakt z inną społecznością religijną i jest z nią utożsamiany, należy powołać komitet (nie sądowniczy), który zbada sprawę i postara się udzielić danej osobie duchowej pomocy. Jeśli ktoś przyłączył się do innej religii i zamierza w niej pozostać, oznacza to, że się odłączył.
- **Świadome przyjęcie krwi i nieokazanie skruchy.** Jeśli ktoś świadomie przyjął krew – być może pod bardzo silną presją – komitet ustali fakty i oceni postawę winowajcy. Jeżeli okazuje on skruchę, komitet zapewni mu duchową pomoc w myśl Galatów 6:1 i Judy 22, 23. Ponieważ grzesznik okazał słabość duchową, przez jakiś czas nie można mu powierzać w zborze specjalnych zadań; konieczne może też być pozbawienie go niektórych podstawowych przywilejów. Zależnie od okoliczności komitet może również zalecić podanie w zborze następującego ogłoszenia: **„Starsi zajęli się sprawą dotyczącą [imię i nazwisko]. Pragniemy poinformować, że duchowi pasterze udzielają mu (jej) potrzebnej pomocy”.** Gdyby natomiast winowajca nie okazał skruchy, członkowie komitetu ogłaszają, że się odłączył.
- **Postępowanie sprzeczne z neutralnym stanowiskiem zboru chrześcijańskiego**

Zobacz list z 6 listopada 2014 do wszystkich gromad starych dotyczący zasad postępowania w sprawach związanych z kwestiami prawnymi.

(Izaj. 2:4; Jana 15:17-19; w99 1.11 28, 29). Jeżeli ktoś zostaje członkiem organizacji, która nie jest neutralna, oznacza to, że się odłączył. Gdyby wykonywał pracę, która jest wyraźnie sprzeczna z zasadą neutralności, należy mu dać czas, na przykład do sześciu miesięcy, na uregulowanie spraw. Jeśli tego nie zrobi, oznacza to, że się odłączył (*km* 3/77 3-8).

4. Koordynator grona starszych zatwierdzi treść ogłoszenia, które jeden ze starszych odczyta zborowi. Komunikat powinien brzmieć: „**[Imię i nazwisko] nie jest już Świadkiem Jehowy**”.

5. Ponieważ odłączenie się jest rezultatem czyjejs osobistej decyzji, a nie decyzji podjętej przez komitet, nie można się od tego odwołać. Dlatego odpowiednie ogłoszenie podaje się na najbliższym zebraniu służby, bez konieczności czekania siedmiu dni. Korzystając z formularza S-77, o odłączeniu się należy też bezzwłocznie powiadomić Biuro Oddziału (zob. 7:33, 34).

Rozdział 10

Sprawy związane z wykluczonymi i osobami, które się odłączyły

Raz w roku odwiedzajcie tych, którzy mogliby powrócić do zboru

Pozwólcie im zaopatrywać się w Sali Królestwa w literaturę do osobistego użytku

Pomagajcie każdemu, kto utrzymuje nieuzasadnione kontakty z krewnymi, którzy są wykluczeni lub się odłączyli

1. **Raz w roku** grono starszych przejrzy listę osób mieszkających na terenie zboru, które zostały wykluczone lub się odłączyły. Ustali, kogo można **odwiedzić, by się zorientować, czy chciałby powrócić do zboru** (w91 15.4 22, 23). Nie należy składać wizyt nikomu, kto jest aktywnym odstępcą, kto nakłania innych od grzechu albo jednoznacznie daje do zrozumienia, że nie chce mieć nic wspólnego z ludem Bożym. Grono wyznaczy do każdej wizyty dwóch starszych – w miarę możliwości zorientowanych w sytuacji. W krótkiej rozmowie życzliwie wyjaśnią, co dana osoba może zrobić, by wrócić do zboru. Niekiedy warto złożyć dodatkową wizytę. O wynikach rozmów starsi powiadomią zborowy komitet służby. Na najbliższym spotkaniu grona informacje te zostaną przekazane wszystkim nadzorcom.

2. **Gdy starsi dowiedzą się o przeprowadzenie wykluczonego lub kogoś, kto się odłączył**, nie powinni wysyłać jego „Zborowej karty sprawozdań głosiciela” (S-21) ani poufnych zapisków do

zboru, do którego przychodzi na zebrania lub na którego terenie mieszka. Ponieważ nie może on brać udziału w służbie, jego dokumenty mają pozostać w zborze, w którym doszło do wykluczenia lub odłączenia się. Do tamtejszego grona starszych należy jednak przesłać krótki list z informacją o przeprowadzce i nowym adresie danej osoby. Dzięki temu starsi będą mogli zdecydować, czy uwzględnić ją w planowanych wizytach. W liście zazwyczaj nie trzeba podawać szczegółów dotyczących sprawy sądowniczej. Jednakże gdy starsi wiedzą, że takiej osoby nie powinno się odwiedzać lub że z jakiegoś powodu nadzorcy w tamtejszym zborze muszą zachować ostrożność, mogą to opisać w liście.

3. Gdy ktoś daje dowody skruchy i najwiśdoczniej pragnie powrócić do zboru — zmienia swe postępowanie lub pyta o możliwość przyłączenia — mogą z nim porozmawiać upoważnieni starsi, którzy życzliwie wyjaśnią, co musi zrobić, by zostać przyłączony.

4. Wykluczeni oraz osoby, które się odłączyły, mogą otrzymywać w Sali Królestwa osobiste egzemplarze **czasopism i innych publikacji**. Osobom takim *nie należy* udostępniać *Naszej Służby Królestwa*. Starsi mogą też zadecydować, by nie dawać literatury aktywnemu odstępcy, który wykorzystuje ją przeciwko organizacji.

5. Wykluczeni i osoby, które się odłączyły, zazwyczaj muszą we własnym zakresie zadbać o **transport na zebrania zborowe**. Wyjątek można czasem zrobić dla osoby, która wyraźnie zabiega o odzyskanie uznania u Jehowy, a sytuacja uniemożliwia jej docieranie na zebrania. Na przykład ktoś taki nie ma samochodu, a krewni lub inni nie mogą mu pomóc. Albo nie stać go na korzystanie z komunikacji publicznej lub w jego okolicy nie jest ona dostępna. Ponadto ze względu na dużą odległość, osobiste bezpieczeństwo lub warunki pogodowe niewskazane byłoby

chodzenie pieszo. W takich rzadkich wypadkach starsi ustalą, czy można udzielić jakiegoś wsparcia (w81/23 ss. 3, 4, ak. 14). Pomoc taka będzie uznawana za rodzaj transportu publicznego — w trakcie podróży nie należy się z daną osobą spoufalać ani prowadzić z nią rozmów (2 Jana 10, 11). Nadzorcy powinni dbać o to, by nikt nie nadużywał tej możliwości.

6. Gdyby starsi wiedzieli, że jacyś członkowie zboru utrzymują **nieuzasadnione kontakty z krewnymi, którzy zostali wykluczeni lub się odłączyli**, lecz nie mieszkają razem pod jednym dachem, powinni z nimi porozmawiać i udzielić im rad opartych na Piśmie Świętym. Omówią myśli z książki „*Miłość Boża*”, strony od 207 do 209, *Strażnicy* z 15 lipca 1988 roku, strony od 26 do 31, lub artykuł „Okazuj chrześcijańską lojalność, gdy ktoś z twoich bliskich jest wykluczony”, zamieszczony w *Naszej Służbie Królestwa* z sierpnia 2002 roku. Jeśli w tej sprawie chrześcijanin postępuje wyraźnie wbrew postanowieniu o wykluczeniu i nie reaguje na rady, może to oznaczać, że nie nadaje się do zadań powierzanych w zborze przykładowym głosicielom. Starsi nie podejmą wobec niego działań sądowniczych, chyba że będzie utrzymywał z taką osobą więź *duchową* lub otwarcie krytykował decyzję o wykluczeniu.

Rozdział 11

Procedura przyłączenia do zboru

Dajcie grzesznikowi wystarczająco dużo czasu,
by mógł dowieść swej skruchy

Zachowajcie szczególną ostrożność, jeśli grzesz-
nik:

postępował zwodniczo

potajemnie dopuszczał się grzechu przez
dłuższy czas

już wcześniej był upomniany lub wyklu-
czony

zaplanował porzucenie współmałżonka

Gdy wpływa prośba o przyłączenie

1. Ostateczną decyzję o przyłączeniu osoby wykluczonej zawsze podejmuje komitet sądowniczy zboru, w którym doszło do wykluczenia. Jeżeli to możliwe, w skład komitetu rozpatrującego prośbę o przyłączenie powinni wejść starsi, którzy tworzyli komitet sądowniczy. Jeśli komitet uważa, że jest wyrażnie za wcześnie, by brać pod uwagę przyłączenie, dwóch członków komitetu poinformuje wykluczonego o wpłynięciu prośby i krótko mu wyjaśni, że musi minąć więcej czasu. **Pisemne prośby o przyłączenie trzeba rozpatrywać niezwłocznie.**

2. Po modlitwie, *podczas której nie będzie wykluczonego*, komitet zaprosi go do pokoju. Starsi zadbają o to, by wykluczony nie czuł się skępowany. Pochwalą go za czynione postępy oraz pragnienie powrotu do zboru. Przewodniczący udzieli wyklu-

czonemu głosu. Komitet ustali, jak dana osoba postępowała od chwili wykluczenia i jakie przejawia nastawienie. Następnie poprosi go o opuszczenie pomieszczenia i przystąpi do rozpatrzenia sprawy.

3. Komitet musi zachować ostrożność i dać wykluczonemu dosyć czasu — szereg miesięcy, rok, a nawet jeszcze więcej — na wykazanie szczerości skruchy (*od* 156; *it*-2 731, 732). W niektórych wypadkach starsi powinni być szczególnie ostrożni. Na przykład dotyczy to sytuacji, gdy grzesznik postępował zwodniczo, potajemnie dopuszczał się grzechu przez dłuższy czas lub kilkakrotnie stawał już przed komitetem sądowniczym za takie samo bądź inne przewinienie. Szybkie przyłączenie takiej osoby może ośmielić innych do popełnienia poważnego grzechu, gdyż mogą uznać, że nie grozi im surowe skarcenie albo nie zostaną skarceni w ogóle. Gdy są dowody zmowy osób, które porzuciły swych współmałżonków, by się pobrać, powinien upłynąć dłuższy czas, zanim potwierdzą one swą skruchę i będą mogły zostać przyłączone (*w*84/7 25, 26).

4. Komitet rozpatrujący prośbę o przyłączenie musi **zachowywać równowagę**. Zasadnicze czynniki decydujące o tym, kiedy ktoś może zostać przyłączony do zboru, to szczerą skruchą i porzucenie złego postępowania, a nie nastawienie innych lub sam upływ czasu (1 Kor. 5:1, 11-13; 2 Kor. 2:6, 7).

5. Komitet powinien wziąć pod uwagę całokształt czyjegoś życia. Czy wynika z niego, że okazuje szczerą skruchę? Jeżeli tak, to starsi nie będą go przymuszać, by przyznał się po kolei do wszystkich grzechów, które mogły nawet nie być bezspornie dowiedzione.

6. **Gdy komitet oceni, że dana osoba nie powinna być przyłączona**, starsi przedstawia jej powody tej decyzji oraz wyjaśnią, co musi robić, żeby w przyszłości powrócić do zboru. Po wyjściu wykluczonego komitet zakończy posiedzenie modlitwą.

7. **Gdy wykluczony się wyprowadził**, jego prośbę o przyłączenie może rozpatrzyć komitet sądowniczy zboru, do którego chodzi on na zebrania. Jeżeli tamtejsi starsi uważają, że powinien zostać przyłączony, przekażą swoje zalecenie komitetowi sądowniczemu zboru, w którym doszło do wykluczenia. O tym zaleceniu nie poinformują wykluczonego, by nie czuł się sfrustrowany, jeśli drugi komitet będzie miał inne zdanie. Członkowie komitetu powiadomią go jedynie o tym, że muszą się skontaktować ze starszymi zboru, w którym został on wykluczony, i że w stosownym czasie poinformują go o decyzji.

8. Miejscowy komitet sądowniczy nie powinien wywierać nacisku na pierwszy komitet, by przyłączył wykluczonego. Starsi, którzy podjęli decyzję o wykluczeniu, mogą znać istotne fakty, nieznane innym. Dlatego zazwyczaj najlepiej jest uszanować ich stanowisko. Podobnie pierwszy komitet powinien starannie rozważyć zalecenie drugiego komitetu. Jeśli upłynęło sporo czasu, wykluczony mógł dokonać w życiu gruntowych zmian, o których nie wie pierwszy komitet. Jego członkowie powinni pamiętać, że starsi zalecający przyłączenie poznali wykluczonego i mieli możliwość przyjrzeć się jego postępowaniu.

9. **Jeżeli oba zbory nie są od siebie zbyt odległe**, komitet sądowniczy, który powziął decyzję o wykluczeniu, powinien spotkać się z wykluczonym zaraz po otrzymaniu zalecenia od komitetu, do którego wpłynęła prośba o przyłączenie.

10. **Kiedy członkowie komitetu, który wykluczył grzesznika, nie zgadzają się z zaleceniem** przyłączenia go, powinni jasno to uzasadnić drugiemu komitetowi.

Gdy zapadła decyzja o przyłączeniu

11. Jeżeli zapadła decyzja o przyłączeniu, komitet zaprosi wykluczonego do pokoju i go o niej poinform-

muje. Przy tej okazji warto mu udzielić biblijnych rad i zachęt, które pomogą mu robić postępy duchowe. Do czasu podania ogłoszenia o przyłączeniu powinien postępować wobec innych jak osoba wykluczona. *Komitet zakończy spotkanie modlitwą w obecności danej osoby*. Dopilnuje też, by o przyłączeniu powiadomić Biuro Oddziału.

12. W każdym wypadku **komitet nałoży na osobę przyłączoną ograniczenia**, by pomóc jej zrozumieć potrzebę dbania o 'proste ścieżki dla swych stóp', jak również ze względu na sumienie zboru (Hebr. 12:13). Przywilej uczestniczenia w służbie polowej zostaje przywrócony z chwilą przyjęcia do społeczności. Inne przywileje, takie jak zabieranie głosu na zebraniach oraz udział w szkole teokratycznej, można udostępniać stopniowo, gdy przyłączony zrobi wystarczające postępy duchowe i gdy zdaniem komitetu nie wywoła to zgorszenia w zborze. Zbyt długie utrzymywanie ograniczeń może być dla przyłączonego zniechęcające. Dlatego gdy starsi informują go o nałożonych ograniczeniach, powinni podać mu termin spotkania, na którym będą omawiać jego postępy. W razie potrzeby komitet może także zalecić prowadzenie z taką osobą studium Biblii, które będzie uwzględniane w sprawozdaniu ze służby polowej. Tylko w wyjątkowych sytuacjach może się zdarzyć, że mimo upływu wielu miesięcy ograniczenia nie będą zdejmowane (zob. 7:19).

13. **Ogłoszenie o przyłączeniu** podaje się w zborze, w którym dana osoba została wykluczona, oraz w zborze, do którego należy obecnie. Zanim jeden z nadzorców odczyta ogłoszenie, musi ono być zatwierdzone przez koordynatora grona starszych. Komunikat powinien mieć następujące brzmienie: „**[Imię i nazwisko] został przyłączony do społeczności Świadków Jehowy**”. Nie ogłasza się, jakie nałożono ograniczenia. Komitet w zborze, do którego należy przyłączony, będzie stopniowo zdejmował ograniczenia.

[Zobacz list z 7 września 2011 do wszystkich gron starszych ze wskazówkami dotyczącymi poufnych zapisków sądowniczych.](#)

14. Podobnej procedury komitet będzie się trzymał, rozpatrując prośbę o ponowne przyjęcie do zboru osoby, która się odłączyła.

15. Kto wraca do zboru, potrzebuje znaczącej pomocy duchowej. Komitet powinien wciąż obserwować czynione przez niego postępy.

Rozdział 12

Wyjaśnienia i wskazówki co do sposobu postępowania w pewnych sprawach

Naznaczanie nieporządných

Śluby

Biblijne prawo do zawarcia ponownego małżeństwa

Małżeństwo cudzołożne

Molestowanie seksualne dzieci

Pozywanie braci do sądu

Postępowanie w razie klęski żywiołowej

Naznaczanie nieporządných

1. Zdarza się, że trzeba naznaczyć kogoś, kto co prawda nie popełnia żadnego poważnego grzechu, za który mógłby stanąć przed komitetem sądowniczym, ale rażąco lekceważy porządek teokratyczny (w99 15.7 29-31). Może na przykład jest znany z lenistwa, ciągłego krytykowania innych albo plotkarstwa i 'mieszania się w to, co go nie dotyczy' (2 Tes. 3:11). A może chytrze usiłuje wyzyskiwać drugih pod względem materialnym lub korzysta z wyraźnie nie stosownej rozrywki albo też zaleca się do kogoś, nie mając biblijnej ani prawnej podstawy do zawarcia małżeństwa (od 150, 151).

2. Jeśli takie nieporządne postępowanie *nie jest powszechnie znane* i nie stanowi zagrożenia dla duchowej pomyślności innych, zazwyczaj nadzorcy udzielą winowajcy stosownych rad i napomnień.

Starsi nie powinni śpieszyć się z wygłoszeniem w zborze ostrzegawczego przemówienia. Gdyby jednak dana osoba nie dostrzegała w swym postępowaniu nic niestosownego i wciąż wywierała na innych niezdrowy wpływ, można wygłosić w zborze takie przemówienie (2 Tes. 3:6, 14, 15; w99 15.7 29-31; w86/17 27, 28).

- **Przykład — naznaczenie kogoś, kto umawia się z osobą „niewierzącą”:** Starsi powinni najpierw udzielić takiej osobie rad i spróbować jej pomóc. Jeśli dalej *trwa* ona przy swoim nieporządnym postępowaniu, które niepokoi innych i może wywierać na nich wpływ, starsi mogą dojść do wniosku, że wskazane będzie wygłoszenie w zborze ostrzegawczego przemówienia (2 Kor. 6:14; 2 Tes. 3:11, 14; w99 15.7 31).
- Ktoś może się jednak spotykać niekoniecznie z „niewierzącym”, lecz z nieochrzczonym głosicielem. W takich wypadkach być może nie trzeba wygłaszać przemówienia. Zależy to od okoliczności, postawy danego chrześcijanina, stopnia zaniepokojenia zboru oraz innych czynników. Mimo wszystko ktoś, kto z myślą o małżeństwie spotyka się z osobą nieochrzczonej, postępuje wbrew biblijnej radzie z 1 Koryntian 7:39, by pobierać się „tylko w Panu”. Należy mu zatem udzielić życzliwych rad. Starsi muszą kierować się rozsądkiem i rozeznaniem, oceniając, czy określona sytuacja jest na tyle poważna i niepokojąca, że trzeba wygłosić ostrzegawcze przemówienie (*od* 150, 151; w04 1.7 30, 31).

3. Jeżeli starsi zboru zauważą, że ktoś postępujący nieporządnie zawstydził się i zmienił swe zachowanie, to mogą indywidualnie zdecydować, iż nie muszą już ograniczać z nim kontaktów towarzyskich. Będzie to wskazówką dla zboru, że dana osoba nie jest już naznaczona.

Zobacz list z 12
października 2010 do
wszystkich grom
starszych dotyczący
przebiegu
uroczystości ślubnych
oraz biblijnego prawa
do ponownego
zawarcia małżeństwa.

Śluby

4. W krajach, w których zezwala na to prawo, starsi mogą udzielić ślubu dwojgu chrześcijan lub dwojgu nieochrzczonych głosicieli, którzy zamierzają się ochrzcić. Młodzi mogą o to osobiście poprosić kogoś starszego. Jeśli nie wskażą żadnego, grono starszych wyznaczy do tego jednego nadzorcę. Brat powinien się upewnić, czy ma prawo udzielić takiego ślubu. Gdyby mówca nie miał potrzebnych uprawnień, po jego przemówieniu para młoda może złożyć ślubowanie przed innym starszym, który spełnia wymagania prawne. Nadzorca udzielający ślubu wypełni stosowne dokumenty. Starszy, którego poproszono o wygłoszenie przemówienia okolicznościowego lub udzielenie ślubu, powinien sam zdecydować, czy chce się podjąć tego zadania (w97 15.4 24; w84/20 11, 12). Starsi nie udzielą ślubu osobom, które nie uczestniczą aktywnie w działalności Świadków Jehowy. Nie będą też bezpośrednio ani pośrednio angażować się w ślub ochrzczonego chrześcijanina z kimś nieochrzczonym, wykluczonym lub osobą, która się odłączyła (1 Kor. 5:11; 7:39). Niestosowne byłoby też wzięcie udziału w uroczystości odnowienia przysięgi małżeńskiej, gdyż mogłoby to sugerować, że pierwszy ślub zawarty przed laty nie był ważny (w06 15.10 s. 19, ak. 8).

5. Zanim starszy zgodzi się przeprowadzić uroczystość, powinien osobiście porozmawiać z młodymi i taktownie, ale wprost **zapytać, jak się sprawowali w okresie narzeczeństwa**. Należy się upewnić, czy wszystkie osoby zaangażowane w ceremonię znają i stosują wskazówki zawarte w artykułach z *Naszej Służby Królestwa* z listopada 2008 roku, strona 3, ze *Strażnicy* z 15 października 2006 roku, strony od 18 do 31, *Strażnicy* z 15 kwietnia 1997 roku, strony od 23 do 26, oraz *Strażnicy* numer 20 z 1984 roku, strony od 8 do 13. Jeśli wyjdzie na jaw, że narzeczeni dopuścili się niemoralności i potrzebują pomo-

cy komitetu sądowniczego, ślub nie może się odbyć w Sali Królestwa. Gdy nikt nie zostanie wykluczony, starszy zastanowi się, czy zechce przeprowadzić uroczystość zaślubin w innym miejscu. Może też zapytać o niektóre plany związane ze ślubem lub przyjęciem weselnym i w razie potrzeby udzielić życzliwych przypomnień w kwestii zachowywania rozsądku. Będzie jednak pamiętać, że dopóki nie są naruszone zasady biblijne, sprawy takie pozostawia się osobistej decyzji państwa młodych (Filip. 4:5; w84/20 9, 10). Ponadto starszy musi się **upewnić, czy młoda para ma biblijne i świeckie prawo do zawarcia małżeństwa**. Jeśli nie jest to pierwszy związek pana młodego lub panny młodej, starszy poprosi o pokazanie dokumentu poświadczającego rozwód. Upewni się też, czy uzyskany rozwód miał podstawy biblijne. Jeśli ktoś rozwiódł się przed przyjęciem chrztu, starszy nie powinien zakładać, iż rozwód ten był biblijnie uzasadniony; chrzest bowiem nie rozwiązuje poprzedniego małżeństwa. Gdyby jedno z narzeczonych należało do innego zboru, starszy skontaktuje się z tamtejszymi nadzorcami, by mieć pewność, że dana osoba cieszy się w zborze dobrą opinią, ma biblijne prawo zawrzeć małżeństwo, i tak dalej.

6. Jeżeli młoda para pragnie skorzystać z Sali Królestwa, powinna z dużym wyprzedzeniem przedłożyć pisemną prośbę, podając datę oraz godzinę planowanej uroczystości. Zborowy komitet służby w imieniu grona starszych niezwłocznie rozpatrzy taką prośbę. Choć nie wymaga się, by wszyscy członkowie orszaku weselnego byli ochrzczoneymi głosicielami, nie byłoby stosowne angażowanie do takiej roli osób, których styl życia stoi w wyraźnej sprzeczności z zasadami biblijnymi (*km* 11/08 3; w84/20 13). Dekoracje lub sposób ustawienia krzeseł w Sali Królestwa powinny być uzgodnione ze starszymi. W trakcie uroczystości zaślubin stosowne jest tylko granie lub odtwarzanie wybranych *Melodii Królestwa* lub pieśni ze śpiewnika. Starsi mogą pozwolić

na zorganizowanie próby w Sali Królestwa, o ile nie będzie to kolidować z innymi wydarzeniami zborowymi.

7. **Przemówienie okolicznościowe** powinno być nacechowane godnością, szacunkiem i powagą (Hebr. 13:4). Jego celem jest uświadomienie bezpośrednim uczestnikom oraz obserwatorom, że małżeństwo wiąże się z poważnymi obowiązkami nałożonymi przez Boga, które chrześcijańska para musi na siebie wziąć i im sprostać w całkowitej harmonii z Pismem Świętym. Nie jest to stosowna pora na opowiadanie wesołych historyjek ani na czytanie wierszy tylko po to, by zabawić lub rozśmieszyć słuchaczy. Należy wykorzystać szkic dostarczony przez Biuro Oddziału.

8. **Jeśli to możliwe, okolicznościowe przemówienie powinien wygłosić zamianowany starszy**, ponieważ większość podanych tu wskazówek udostępniono tylko nadzorcom (*km* 11/08 3; w84/20 11, 12). Jako wykwalifikowani nauczyciele Słowa Bożego, są oni najlepiej przygotowani, by przy tej doniosłej okazji omówić stosowne zasady z Pisma Świętego (1 Tym. 3:2).

Biblijne prawo do ponownego zawarcia małżeństwa

Zobacz list z 12 października 2010 do wszystkich gromad starszych dotyczący przebiegu uroczystości ślubnych oraz biblijnego prawa do ponownego zawarcia małżeństwa.

9. **Starsi powinni zachować daleko idącą ostrożność**, udzielając rad dotyczących tego, czy ktoś ma biblijne prawo do ponownego zawarcia małżeństwa. Jeśli powstają wątpliwości, należy się **skonsultować z Biurem Oddziału**. Ma to istotne znaczenie, ponieważ decyzje podjęte przez chrześcijanina wpłyną nie tylko na jego relacje ze współmałżonkiem, lecz również na stosunki z Jehową. Na starszych ciąży zatem wielka odpowiedzialność, dlatego udzielając rad w takich sprawach, muszą zachowywać ostrożność, zwłaszcza gdy sytuacja nie jest jednoznaczna (Łuk. 12:48; Jak. 3:1).

10. O biblijnym prawie do ponownego zawarcia małżeństwa decydują trzy czynniki: doszło do *porneíá*, strona niewinna odrzuciła niewiernego partnera (nie zgodziła się na pojednanie) i uzyskano prawny, wiążący rozwód (Mat. 5:31, 32; 19:9; Hebr. 13:4).

11. Jeżeli do starszego zwraca się ochrzczony chrześcijanin, który oskarża swego wierzącego współmałżonka o cudzołóstwo i **chce uzyskać potwierdzenie, że ma prawo wystąpić o rozwód i ponownie zawrzeć małżeństwo**, sprawę trzeba przedłożyć całemu gronu. Strona oskarżająca nie może zawrzeć małżeństwa, jeśli nie przedstawiono wystarczających dowodów wykroczenia, uzasadniających powołanie komitetu sądowiczego (Powt. Pr. 19:15; Jana 8:17). Jeżeli obwiniony małżonek należy do innego zboru, dowody zostaną przekazane tamtejszym starszym, którzy zajmą się sprawą. *Poinformujcie głosiciela, iż nie powinien uważać, że ma biblijne prawo do ponownego małżeństwa, dopóki starsi nie zbadają sprawy i nie dowiodą winy.*

12. Niekiedy cudzołóstwo nie zostaje udowodnione, jednak udaje się ustalić (obwiniony przyznaje się albo potwierdza to co najmniej dwóch świadków), że współmałżonek spędził *całą noc* w tym samym domu z osobą płci przeciwnej lub ze znanym homoseksualistą w *podjejranych okolicznościach*. Starsi wnikliwie przeanalizują sytuację. Czy dwie osoby były ze sobą przez *całą noc*? Czy okoliczności rzeczywiście można uznać za *podjejrane*? Na przykład czy osoby te były sam na sam? Czy są dowody, że łączy je romantyczne uczucie? Czy spały w osobnych pokojach, czy też w tym samym pomieszczeniu? Nawet jeśli nie dowiedziono, że doszło do cudzołóstwa, wszystko może wskazywać na to, że chrześcijanin spędził noc w okolicznościach sprzecznych z zasadami moralnymi. Mimo iż starsi nie będą mogli powiedzieć niewinnej stronie, że ma prawo do biblijnego rozwodu i ponownego małżeństwa, może ona ze względu na

okoliczności być przekonana, że doszło do cudzołóstwa. Kierując się sumieniem i biorąc na siebie odpowiedzialność przed Jehową, taka osoba może zdecydować, czy wystąpi o biblijny rozwód. Jeśli ponownie zawrze związek małżeński, starsi nie podejmą przeciw niej działań sądowniczych.

13. Nawet **jeśli oskarżony małżonek nie jest Świadkiem Jehowy** (jest wykluczony, odłączył się lub nigdy nie był ochrzczony), dowodem wykroczenia dającego biblijnie uzasadnione prawo do rozwodu i ponownego małżeństwa zazwyczaj jest zeznanie dwóch świadków. Można jednak zrobić wyjątek, gdy niewierzący partner **jednoznacznie przyznał się do cudzołóstwa** małżonkowi będącemu chrześcijaninem. Jeśli niewinny chrześcijanin wierzy w prawdziwość takiego wyznania i nie zamierza przebaczyć, może opisać całą sytuację w liście do starszych. Grono uważnie przeanalizuje jego treść. Czy znany jest jakikolwiek powód, by wyciągnąć inny wniosek niż ten, że niewierzący partner dopuścił się zdrady małżeńskiej? Na przykład czy przyznanie się do winy było sformułowane dwuznacznie? Czy później niewierzący współmałżonek zaprzeczył, że przyznał się do zdrady? Jeśli okoliczności sprawy są niejasne, a osoba niebędąca Świadkiem Jehowy wyraża zgodę na rozmowę ze starszymi, nadzorcy mogą zadać jej pytania osobiście. Jeśli natomiast nie ma podstaw do wyciągnięcia innych wniosków, strona niewinna może podjąć decyzję, by wystąpić o biblijny rozwód. Za decyzję tę będzie odpowiadać przed Jehową; jeśli ponownie zawrze związek małżeński, starsi nie podejmą przeciw niej działań sądowniczych (w78/15 23, 24).

14. Dowody odrzucenia przez niewinnego współmałżonka:

- Przed wyjściem lub po wyjściu na jaw cudzołóstwa strona niewinna *wnosi pozew* o rozwód.
- Przed wyjściem lub po wyjściu na jaw cudzołóstwa strona niewinna *podpisuje dokumenty roz-*

wodowe, wskazując, że nie sprzeciwia się rozwodowi, o który wystąpił niewierny małżonek. Uwaga: W niektórych krajach strona niewinna może podpisać dokumenty zapewniające jej opiekę nad dziećmi oraz wsparcie finansowe bez wyrażania formalnej zgody na rozwód; podpisanie takich dokumentów *nie oznacza*, iż odrzuca współmałżonka (w00 15.12 28, 29).

- Strona niewinna co prawda składa ustną deklarację o przebaczeniu i nie występuje o rozwód, ale *odmawia wznowienia pożycia małżeńskiego przez bardzo długi czas*—rok lub nawet dłużej. Zanim starsi potwierdzą, że winny partner ma prawo wystąpić o biblijny rozwód, skonsultują się z Biurem Oddziału. Uwaga: Strona niewinna nie musi szybko podejmować decyzji, czy przebaczy niewiernemu małżonkowi (w77/1 23, 24).

Małżeństwo cudzołożne

15. Jeżeli osoba rozwiedziona ponownie wstępuje w związek małżeński, nie mając do tego biblijnego prawa—innymi słowy, jeśli nie doszło do *cudzołóstwa oraz odrzucenia przez stronę niewinną*—to zawarto małżeństwo cudzołożne. W oczach Jehowy ktoś taki pobrał się, pozostając związany węzłem małżeńskim z kimś innym. Wymaga to podjęcia działań sądowniczych.

16. Starsi powinni zachowywać ostrożność, powierzając zadania komuś, kto po zawarciu cudzołożnego małżeństwa został przyjęty do społeczności. Może on brać udział w sprzątanii lub pracach remontowych w miejscowej Sali Królestwa. Po jakimś czasie można mu pozwolić na udział w teokratycznej szkole służby kaznodziejskiej, pod warunkiem że nie będzie to nikogo gorszyć. Ktoś taki nie będzie jednak pomagać przy rozdziale literatury i czasopism ani przy kontaktach zborowych; nie będzie też porządkowym. Starsi **nie powierzą mu żadnych innych**

odpowiedzialnych zadań w zborze, przynajmniej dopóki jego były partner nie zawrze ponownie związku małżeńskiego, nie umrze albo nie stanie się winny *porneia* (w84/7 25).

Zobacz list
z 7 września 2011
do wszystkich grom
starszych ze
wskazówkami
dotyczącymi
poufnych zapisków
sądowniczych.

17. Gdyby chrześcijanin nie zawarł cudzołożnego małżeństwa, ale **rozmyślnie dopuścił się cudzołóstwa, by w ten podstępny sposób zerwać więzy małżeńskie, albo gdyby nakłaniał niewinnego partnera do odrzucenia go**, a potem do wyrażenia zgody na rozwód, postąpiłby zdradziecko (Malach. 2:14-16). Jego postępowanie przypominałoby zawarcie małżeństwa cudzołożnego, w związku z czym *przez wiele lat* nie będzie się nadawał do odpowiedzialnych zadań w zborze.

Molestowanie seksualne dzieci

Zobacz list
z 1 października
2012 roku do
wszystkich grom
starszych
dotyczący
krzywdzenia dzieci.

18. Starsi **natychmiast poproszą telefonicznie Biuro Oddziału** o wskazówki, gdy dowiedzą się, że ktoś jest oskarżony o molestowanie dziecka, nawet jeśli dopuścił się tego przed chrztem oraz bez względu na to, w jakim wieku ofiara jest obecnie lub w jakim była, gdy doszło do molestowania. Biuro Oddziału udzieli wytycznych zależnie od okoliczności zdarzenia.

19. Molestowanie seksualne jest przestępstwem. **Nigdy nie sugerujcie nikomu, że nie powinien powiadamiać o tym policji lub innych organów władzy.** Jeżeli ktoś was o to zapyta, wyraźnie dajcie do zrozumienia, że decyzja o powiadomieniu lub niepowiadomieniu władz jest jego osobistą sprawą i że niezależnie od dokonanego wyboru nie musi się obawiać ze strony zboru żadnych konsekwencji. Nikt z grona starszych nie będzie krytykował osoby, która zgłosił taki fakt władzom. Jeżeli ofiara chce złożyć doniesienie, ma do tego pełne prawo (Gal. 6:5).

20. Kiedy do innego zboru przenosi się głosiciel, o którym wiadomo, że molestował seksualnie dziec-

ko, zborowy komitet służby prześle list z opinią i szczegółowymi informacjami na temat jego przeszłości oraz obecnej sytuacji. Żadne listy z Biura Oddziału dotyczące takiej osoby nie powinny być kopiowane ani wysyłane do innego zboru. Jednakże trzeba powiadomić nowy zbor o wszelkich ograniczeniach nałożonych zgodnie ze wskazówkami z Biura Oddziału. Kopię listu z opinią należy wysłać do Biura Oddziału.

21. Gdy do innego zboru przeprowadza się brat, który zaprzecza oskarżeniu o molestowanie wniesionemu tylko przez jedną osobę, starsi, zanim prześlą nadzorcom w nowym zborze jakiegokolwiek informacje dotyczące tego oskarżenia, powinni poprosić o wskazówki Biuro Oddziału. Byłoby dobrze, gdyby w liście do Biura starsi szczegółowo opisali sprawę oraz wyjaśnili, jaki jest stan duchowy i sytuacja osobista strony oskarżającej oraz oskarżanej. Jeśli chodzi o oskarżonego, należy odpowiedzieć na następujące pytania: 1) Jaki są jego kontakty z dziećmi? 2) Czy przyznaje się do jakiegoś zachowania, które osoba oskarżająca mogłaby mylnie zinterpretować jako molestowanie, czy też utrzymuje, że nie pamięta takiego zdarzenia? 3) Dlaczego jego zdaniem wysunięto przeciw niemu taki zarzut? 4) Czy starsi musieli udzielać mu rad w innych sprawach natury seksualnej, na przykład z powodu niewłaściwego zachowania wobec dorosłych siostr lub oglądania pornografii? 5) Jaki jest jego stan duchowy? 6) Czy wszyscy członkowie grona starszych są zgodni, że można by powierzyć dzieci jego opiece? Jeśli chodzi o oskarżającego, należy odpowiedzieć na następujące pytania: 1) Jak dojrzałe jest dziecko lub nastolatek? 2) Czy domniemana ofiara opisuje zachowanie, o jakim dziecko w tym wieku zazwyczaj nie ma pojęcia? 3) Czy dziecko lub jego rodzice mają opinię ludzi poważnych i dojrzałych? 4) Czy wspomnienia osoby oskarżającej są spójne, czy też szczątkowe lub wyparte? (w95 1.11 25, 26). 5) Co można powiedzieć o jej rodzicach? 6) Czy są duchowo i emocjonalnie dojrzały?

Po starannym przeanalizowaniu sprawy Biuro Oddziału przekaze wam wskazówki, jakie informacje o oskarżeniu — jeśli w ogóle — należy przesłać starszym w nowym zborze.

Pozywanie braci do sądu

22. W 1 Koryntian 6:1-8 apostoł Paweł usilnie zachęcał chrześcijan, by nie pozywali współwyznawców do świeckich sądów w osobistych sprawach, które można rozwiązać z pomocą starszych zboru (w97 15.3 21, 22; w87/13 17, 18; w74/17 23, 24).

- Jeżeli ktoś lekceważy tę biblijną radę, *może* się nie nadawać do piastowania przywilejów w zborze.
- Nie ma różnicy między pozywaniem do sądu jednego współwyznawcy a całej firmy, której wszyscy właściciele są Świadkami Jehowy. Rozstrzyganie w sądzie sporów między firmami w całości należącymi do braci byłoby pogwałceniem zasady z 1 Koryntian 6:1-8.

23. Zbór nie jest jednak upoważniony do zajmowania się niektórymi kwestiami prawnymi. Zwrócenie się z nimi do sądu świeckiego nie narusza zasady z 1 Koryntian 6:1-8. Chodzi między innymi o:

- Uzyskanie rozwodu, prawa do opieki nad dzieckiem oraz alimentów.
- Uzyskanie odszkodowania od firmy ubezpieczeniowej. Jeśli ktoś poniósł straty lub odniósł obrażenia w samochodzie prowadzonym przez współwyznawcę albo został potrącony przez taki samochód, konieczne może się okazać wniesienie sprawy do sądu, by uzyskać odszkodowanie od ubezpieczyciela, u którego dany brat ma polisę.
- Umieszczenie na liście wierzycieli w postępowaniu upadłościowym.

- Sprawy spadkowe.
- Wniesienie powództwa na czyjeś powództwo. Na przykład jeżeli *świecki wierzyciel* procesuje się z bratem, może się okazać konieczne, żeby brat dla obrony własnych interesów wniósł powództwo wzajemne, mimo iż sprawa może dotyczyć duchowych braci.
- Jeżeli brat wytacza proces współwyznawcy, pozwany nie naruszy zasady z 1 Koryntian 6:1-8, gdy będzie się bronił lub gdy także wniesie powództwo. Nie ma znaczenia, czy sprawa była już rozpatrywana przez starszych.

Postępowanie w razie klęski żywiołowej

24. W razie klęski żywiołowej starsi powinni udzielić głosicielom pomocy w następujący sposób:

- **Szybko ustalcie, jakie są bieżące potrzeby braci i sióstr.** Nadzorcy grup służby polowej skontaktują się z każdą rodziną w swojej grupie, by się zorientować w ich sytuacji. Następnie przekażą zebrane informacje koordynatorowi, a jeśli go nie ma—inemu starszemu, nawet gdy wszyscy głosiciele mają się dobrze.
- **Zadbajcie o niezbędne potrzeby współwyznawców**—pomoc medyczną, wodę, żywność i schronienie (Jana 13:35; Gal. 6:10). Gdy zostanie podane ostrzeżenie przed zbliżającą się klęską żywiołową, starsi upewnią się, czy każdy głosiciel jest w bezpiecznym miejscu, a gdy pozwala na to czas, zbiorą i rozprowadzą artykuły pierwszej potrzeby.
- **Udzielajcie braciom wsparcia duchowego i emocjonalnego;** jak najszybciej wznówcie organizowanie zebrań zborowych (*km* 1/07 4; *g96* 22.6 17).
- Czy bracia potrzebują tylko niezbędnych artykułów, czy może żywioł uszkodził ich domy?

[Zobacz list z 6 stycznia 2012 do wszystkich gron starszych dotyczący przygotowań i działań na wypadek klęski żywiołowej.](#)

Jakim uszkodzeniom uległy Sale Królestwa i domy prywatne—dużym czy małym? (Duże uszkodzenie to na przykład zniszczenie dachu i podtopienie domu, małe uszkodzenie to naruszenie poszycia dachu czy wybite szyby). Aby **zebrać niezbędne informacje**, w szacowaniu strat mogą pomóc odpowiedzialni starsi mieszkający w okolicy. Informacje o zniszczeniach oraz stanie zdrowia miejscowych braci i sióstr koordynator lub inny starszy może **przekazać nadzorcy obwodu**.

- Po otrzymaniu sprawozdania od starszych **nadzorca obwodu bezzwłocznie zatelefonuje do Biura Oddziału**. Biuro podejmie decyzję, czy potrzebna jest dodatkowa pomoc.
- **Dodatkowym wsparciem** może być ustalenie, jaką pomoc oferują instytucje państwowe (w70/2 25, 26).

25. Gdy klęska żywiołowa dotyka inny region, starsi mogą udzielić wsparcia w następujący sposób:

- Pamiętajcie o współwyznawcach w modlitwach (2 Kor. 1:8-11).
- Jeśli ktoś pragnie wesprzeć finansowo ofiary klęsk żywiołowych, może przekazać datek na ogólnoświatową działalność bezpośrednio do miejscowego Biura Oddziału lub za pośrednictwem zboru. Dzięki temu „niewolnik wierny i roztropny”, posługując się strukturami organizacyjnymi ustanowionymi przez Ciało Kierownicze, może w uporządkowany sposób troszczyć się o potrzeby ogólnoświatowej społeczności braci (Mat. 24:45-47; 1 Kor. 14:33, 40; *km* 1/05 7).
- Nie należy przysyłać żadnych materiałów ani zapasów, chyba że bracia odpowiedzialni za niesienie pomocy wyraźnie o to poproszą. Umożliwi to prowadzenie uporządkowanej akcji pomocy

i odpowiednie rozdzielenie artykułów pierwszej potrzeby.

- Prosimy nie dzwonić do Biura Oddziału tylko po to, by uzyskać informacje, gdyż może to zablokować linie telefoniczne potrzebne do utrzymywania łączności z terenem dotkniętym klęską.

26. **Po przejściu kataklizmu** głosiciele będą mogli udzielać innym pokrzepienia duchowego i w miarę możliwości niezbędnej praktycznej pomocy. Takie wspieranie współwyznawców wymaga czasu i wysiłku. Niemniej miłość do całej społeczności braci skłoni nas do robienia wszystkiego, co w naszej mocy, by pomagać potrzebującym (2 Kor. 8:1-12).

Skorowidz

B

Bałwochwalstwo 5:16

Bankructwo

umieszczenie na liście wierzycieli 12:23
zamianowanego brata 3:17

Biuro Oddziału

prośenie o wskazówki 2:4

C

Chciwość, hazard, zdzierstwo 5:30-33

Chrzest

omawianie pytań 2:12
ważność 5:46-48

Cudzołóstwo

dowody 5:37; 12:11-13
małżeństwo cudzołożne 12:15-17
niewierzący współmałżonek 12:13
odrzućcie przez niewinnego współmałżonka 12:10, 14
ogłoszenie upomnienia 7:20
oskarżenia 12:11-13
podstępne zerwanie więzów małżeńskich 3:8; 11:3; 12:17
przebaczenie 6:13; 12:14
przyznanie się do winy współmałżonkowi 5:37, 44; 12:13
ustalenie, czy ktoś ma biblijne prawo do ponownego zawarcia małżeństwa 12:9-14

D

Dowody potwierdzające winę 5:37-39

Dzieci

prawo do opieki 5:22; 12:14, 23
starszych i sług pomocniczych 3:5, 15
studium Biblii 2:12, 18

G

Gwałt

rozmowa ofiary z osobą oskarżaną 5:38
rozważanie oskarżenia 5:7

K

Kłęski żywiołowe

w innych rejonach 12:25
w najbliższej okolicy 12:24

Kłamstwo 5:21, 22

Komitet odwoławczy

cel przesłuchania 8:4, 9
komitet sądowiczy otrzymuje odwołanie po siedmiu dniach 8:2
korespondencja z Biurem Oddziału 8:10, 13-15, 18-20
modlitwy 8:6, 17
nie podtrzymuje decyzji komitetu sądowiczego 8:16-20
podtrzymuje decyzję komitetu sądowiczego 8:11-15
procedura przesłuchania 8:6-10
winowajca nie zgadza się z podjętą decyzją 8:14, 15
winowajca się wyprowadził 8:5

Komitet sądowiczy

dziennikarze 6:18
konsultowanie się z doświadczonym starszym z innego zboru 7:15
który zbor powinien powołać 5:49-51
modlitwa w trakcie przesłuchania 7:1, 18, 28; 11:2, 6, 11
obwiniony grozi popełnieniem samobójstwa 6:16
obwiniony grozi wszczęciem kroków prawnych 6:17-19
ochrzczeni nieletni 6:14
ofiary nadużyć 7:11
oskarżenia należą do różnych zborów 5:52
oskarżony od wielu lat nie utrzymuje kontaktu ze zbozem 5:40-42
osoby przebywające w zakładzie karnym 6:15
osoby związane małżeństwem 6:11-13
ponowny grzech po zapadnięciu decyzji 7:25
przygotowania do przesłuchania 6:3-5
skruca 7:6-16
wybór członków oraz przewodniczącego 6:1, 2
wykroczenia popełnione przed wieloma laty 5:43-45
wysłuchanie zeznań świadków 7:2, 3
zaburzenia psychiczne 7:12

zapraszanie oskarżonego 6:6-10
zawieszenie działań sądowniczych 7:4, 12
zrewidowanie decyzji o upomnieniu 7:24

Komitet służby (zobacz „Zborowy komitet służby”)

Koordynator grona starszych

kwalifikacje 2:11
obowiązki 2:12
przewodniczenie spotkaniom grona 2:6, 7
tymczasowa zmiana 2:13, 14

Kradzież 5:20

Krew

przyjęcie 9:3

Kwalifikacje starszych i sług pomocniczych

bankructwo 3:17
do domu wprowadza się wykluczony członek rodziny 3:16
domownik dopuścił się poważnego przewinienia 3:15
milczące przyzwolenie na małżeństwo z osobą nieochrzczonej 3:18
nierozsądne postępowanie 3:25
popętnienie grzechu w przeszłości 3:19-21
wymagania biblijne 3:1-5

L

Listy z przekazem

głosiciel, na którego nałożono ograniczenia, przenosi się do innego zboru 7:22
ktoś, o kim wiadomo, że molestował seksualnie dziecko, przenosi się do innego zboru 12:20
obowiązek sekretarza 2:16
oskarżony o molestowanie przeprowadza się do innego zboru 12:21
przeprowadzka zamianowanego brata 2:21; 3:30, 31

M

Małżeństwo

biblijne prawo do zawarcia 12:5, 9-14
cudzołożne 12:15-17
milczące przyzwolenie na małżeństwo z osobą nieochrzczonej 3:18
pomaganie w rozwiązywaniu problemów małżeńskich 4:18-20, 27
separacja 3:9; 4:20

Masturbacja 5:6

Modlitwa

gdy dyskusja w gronie starszych utyka 2:1
w trakcie przesłuchań przed komitetem sądowniczym i odwoławczym 7:1, 18, 28; 8:6, 17; 11:2, 6, 11

Molestowanie seksualne dzieci

gdy starsi dowiadują się, że ktoś jest oskarżony 5:38, 39; 12:18, 19
ktoś, o kim wiadomo, że molestował seksualnie dziecko, przenosi się do innego zboru 12:20
ogłaszanie upomnienia 7:20
oskarżenia 12:18, 19
oskarżony przeprowadza się do innego zboru 12:21
pomaganie ofiarom 4:21-26, 28
popętnione przed wieloma laty 3:20; 5:44
rozmowa ofiary z osobą oskarżaną 5:38
zachowania wymagające podjęcia kroków sądowniczych 5:10
zgłaszanie władzom świeckim 5:27; 12:19
winowajca padł w przeszłości ofiarą nadużyć 7:11

N

Nadzorca grupy

kwalifikacje 2:22
obowiązki 2:23; 4:12; 12:24

Nadzorca obwodu

konsultacje w skomplikowanych sprawach sądowniczych 7:15

Nadzorca służby

kwalifikacje 2:17
obowiązki 2:18; 4:12, 15

Nadzorca teokratycznej szkoły służby kaznodziejskiej 2:26

Namiętne pieszczoty 5:14

Napady gniewu, stosowanie przemocy 5:35, 36

Narkotyki (zobacz „Środki mogące wywoływać uzależnienie”)

Naznaczanie 12:1-3

Neutralność 9:3

Nieczynni głosiciele 4:12-17

Nieczystość fizyczna 5:14

Nieochrzczeni głosiciele

- notatka o wykroczeniu 5:62
- ogłoszenia 5:55, 57, 60
- ograniczenia po dopuszczeniu się wykroczenia 5:54, 57
- wykroczenia niepełnoletnich 5:61

Niewłaściwe korzystanie ze środków mogących wywoływać uzależnienie 5:15

O

Obchodzenie świąt religii fałszywej 5:16

Obżarstwo 5:19

Odłączenie się

- brak możliwości odwołania się 9:5
- definicja 9:1
- działania, które na to wskazują 9:3
- ogłoszenie 9:4, 5
- pisemne notatki 9:2, 3
- powiadamianie Biura Oddziału 9:5
- złożenie oświadczenia przed komitetem sądowniczym 9:2

Odstępstwo 5:16

Ogłoszenia

- nieochrzczonego głosiciela 5:55, 57, 60
- odłączenie się 9:4, 5
- przyjęcie krwi, okazanie skruchy 9:3
- przyłączenie 11:13
- skreślenie 3:26, 27
- upomnienie 7:20, 21
- wykluczenie 7:31, 32; 8:12, 20

Ograniczenia

- nieochrzczeni głosiciele 5:54, 57
- po przyłączeniu 11:12, 13
- po upomnieniu 7:19

Opłata za narzeczoną 5:33

Oskarżenia

- cudzołóstwo 12:11-13
- molestowanie seksualne dzieci 12:18, 19
- zgłoszenie władzom świeckim 5:27; 12:19

Oszczerstwo 5:23-27

Oszustwo 5:23-26

P

Palenie tytoniu 5:14

Pijaństwo 5:17, 18

Porneia 5:5-8, 11

Pornografia

- oglądanie szokującej, upadającej pornografii 5:14
- pokazywanie dziecku 5:10

Praca

- hazard 5:31
- w organizacji, która nie jest neutralna 9:3
- związana z religią fałszywą 5:16

Praca pasterska

- nieczynni 4:12-17
- osoby skrzywdzone w dzieciństwie 4:21-26
- osoby słabe duchowo 4:4, 5
- osoby z problemami małżeńskimi 4:18-20
- siostry 4:24, 27, 28
- szkolenie sług pomocniczych 2:23
- udzielanie rad 4:7-11
- wizyty 4:6

Propagowanie nauk sprzecznych z prawdą biblijną 5:16

Prowadzący studium Strażnicy

- kwalifikacje 2:24
- obowiązki 2:25

Prowadzenie niemoralnych rozmów 5:14

Przemówienie ostrzegawcze

- kiedy wygłosić 5:10, 14; 12:1-3

Przyłączenie

- kto podejmuje decyzję 11:1
- modlitwa w trakcie przesłuchania 11:2, 6, 11
- ocena skruchy 11:3-5
- ogłoszenie 11:13
- ograniczenia 11:12, 13
- osoba, która się wyprowadziła 11:7-10, 13
- powiadamianie Biura Oddziału 11:11
- studium Biblii z osobą przyłączoną 11:12

Przyznanie się

- do cudzołóstwa przez niewierzącego współmałżonka 12:13
- udowodnienie winy 5:37
- wykroczenie popełnione przed wieloma laty 5:43-45

Przyznanie się do winy w sądzie 5:37

R

Rady 4:7-11

Rażąca nieczystość 5:13, 14

Rozpasanie, zuchwałe lekceważenie norm postępowania 5:9-12

Rozwód

biblijne prawo do rozwodu (zobacz „Małżeństwo”)
głosiciele rozważający wystąpienie o rozwód 4:20
ogłoszenie upomnienia, jeśli istnieje możliwość rozwodu 7:20
podpisanie dokumentów rozwodowych 12:14

Rzucanie obelg 5:28

S

Samobójstwo

obwiniony grozi popełnieniem 6:16
próba samobójcza 5:4

Sądy (świeckie)

obwiniony grozi wszczęciem kroków prawnych 6:17-19
pozywanie braci 12:22, 23
przyznanie się do winy 5:37
składanie fałszywych zeznań 5:22

Sekretarz zboru

kwalifikacje 2:15
obowiązki 2:16; 4:12; 5:62

Skreślenie

korespondencja z Biurem Oddziału 3:25, 27
ogłoszenie 3:26, 27
procedura poprzedzająca 3:22-24
rezygnacja 3:25
zapiski 3:29

Skrucha

komitet nie jest jednomyślny 7:16
konsultowanie się z doświadczonym starszym z innego zboru 7:15
okoliczności łagodzące 7:11, 12
rozpoznawanie 7:6-16; 11:3-5
wątpliwości 7:13-16

Słudzy pomocniczy

kwalifikacje 3:1-5
popełnienie grzechu w przeszłości 3:19-21
procedura przy rozważaniu skreślenia 3:24
przeprowadzka z innego zboru 3:32
pytania do chrztu 2:12
rezygnacja 3:25
stan duchowy domowników 3:5
szkolenie 2:23
wyprowadzka do innego zboru 3:31
zamianowani tylko w jednym zborze 3:32

Spędzenie całej nocy z osobą płci przeciwnej w podejrzanych okolicznościach 5:11; 12:12

Spirityzm i inne formy okultyzmu 5:16

Sprośna mowa 5:29

Starsi

gdy decyzja grona nie jest jednomyślna 2:8, 9
kwalifikacje 3:1-5
popełnienie grzechu w przeszłości 3:19-21
procedura przy rozważaniu skreślenia 3:23
prośenie o wskazówki Biura Oddziału 2:4
przeprowadzka z innego zboru 3:32
rezygnacja 3:25
spotkania 2:2-9
stan duchowy domowników 3:5
wyprowadzka do innego zboru 3:30, 31
zabieganie o pokój 2:27-30
zamianowani tylko w jednym zborze 3:32

Studium Biblii z:

dzieckiem członka zboru 2:12, 18
nieczynnym głosicielem 2:21; 4:15
osobą przyłączyoną 11:12

Ś

Śluby

biblijne prawo do zawarcia małżeństwa (zobacz „Małżeństwo”)
obowiązki starszego, który udziela ślubu 12:4, 5, 7, 8
przemówienie 12:7, 8
skorzystanie z Sali Królestwa 12:6

Środki mogące wywoływać uzależnienie 5:15

Świadkowie (w postępowaniu sądowym)

inne zdarzenia 5:37
ocena zeznań 5:37; 7:2, 3
w razie potrzeby obecni podczas przesłuchania przed komitetem sądowym 8:7

Święta (religii fałszywej) 5:16

U

Uchylanie się od łożenia na utrzymanie rodziny 5:34

Upomnienie

czy ogłosić 7:20
ogłoszenie 7:20, 21

ograniczenia 7:19, 22
ponowne wykroczenie po zapadnięciu decyzji 7:25
przemówienie w zborze 7:23
wobec obserwatorów 7:18
zrewidowanie decyzji 7:24

W

Współpraca międzywyznaniowa 5:16

Wykluczenie

informowanie Biura Oddziału 7:33
informowanie oskarżonego o decyzji 7:26-29
kiedy się modlić podczas przesłuchania 7:1, 28
odwołanie (zobacz „Komitet odwoławczy”) ogłoszenie 7:31, 32; 8:12, 20
wykroczenia mogące doprowadzić do wykluczenia 5:2-36
zapiski 7:34

Wykluczeni i osoby, które się odłączyły

doroczna analiza i wizyty 10:1
kontakty krewnych 10:6
kontakty z wykluczonymi niebędącymi członkami rodziny 5:10
list z informacją o przeprowadzce 10:2
osobiste egzemplarze literatury 10:4
pomoc 10:1-5
transport na zebrania 10:5
„Zborowa karta sprawozdań głosiciela” (S-21) 10:2

Wykroczenia wymagające powołania komitetu sądowiczego

chciwość, hazard, zdzierstwo 5:30-33
kłamstwo 5:21, 22
kradzież 5:20
napady gniewu, stosowanie przemocy 5:35, 36
niewłaściwe korzystanie ze środków mogących wywoływać uzależnienie 5:15
obżarstwo 5:19
odstępstwo 5:16
oszustwo, oszczerstwo 5:23-27
pijaństwo 5:17, 18
porneia 5:5-8, 11
rażąca nieczystość 5:13, 14
rozpasanie, zuchwałe lekceważenie norm postępowania 5:9-12

rzucanie obelg 5:28
sprośna mowa 5:29
trzeba zbadać, jak poważne jest wykroczenie 5:2
uchylanie się od łożenia na utrzymanie rodziny 5:34
zabójstwo 5:3

Wywoływanie podziałów, popieranie sekt 5:16

Z

Zabieganie o czyjeś względy, gdy nie ma się biblijnego prawa do zawarcia małżeństwa 5:10

Zabójstwo 5:3

Zalecenia

ostrożność przy zalecaniu niektórych braci 3:6-10
przekazywanie do Biura Oddziału 3:11
zamianowany brat wyprowadza się do innego zboru 3:30, 31

Zamianowania

spotkanie z bratem po otrzymaniu informacji o zamianowaniu 3:12, 13

Zapiski

dokumenty prawne 2:16
jest tylko jeden świadek oskarżenia 5:39
odłączenie się 9:2, 3
oskarżenia dotyczące osób, które od wielu lat nie utrzymują kontaktu ze zborom 5:41
oskarżenia o molestowanie dzieci 2:16
sądownicze 2:16; 7:17, 34
skreślenie 3:29
wykroczenie nieochrzczonego głosiciela 5:62
„Zborowa karta sprawozdań głosiciela” (S-21) 2:16; 10:2

Zborowy komitet służby

kiedy musi się skonsultować z gronem starszych 2:20
obowiązki 2:19, 21; 3:30; 4:15; 5:55; 12:6, 20, 21
podpisywana korespondencja 2:13, 21; 3:11, 25, 27, 28, 30
zastępstwo w razie nieobecności członka komitetu 2:21

